

Giới thiệu Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Lầm Lỡ

Truyện Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Lầm Lỡ là tác phẩm thứ hai nói về tuổi trẻ của tác giả Hà Tiểu Thiên (Tác phẩm thứ nhất là “Đi qua thời niên thiếu phong hoa tuyết nguyệt”) đoạt giải nhì cuộc thi văn học Tân Lãng lần thứ hai bằng tiếng Hoa.

Truyện nói về cuộc sống sôi động của thanh niên Trung Quốc thời sinh viên và cả sau này. Cổ động thanh niên hãy làm những gì mình thích, đừng ngại ngần để không cảm thấy hối tiếc vì mình đã đi qua một thời tuổi trẻ lãng lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Lầm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

CHƯƠNG 1

Tôi nhận được bức thư đến từ Bắc Kinh xa xôi vào một buổi chiều nắng vàng rực rỡ. Lúc ấy cô đồng nghiệp, người đưa lá thư cho tôi, thề giọng lên gọi: “ Trương Văn Lễ, thư của cậu, thư của cậu này”. Nói rồi cô quăng vào tay tôi một lá thư dày cộp. Tôi mở thư ra xem, bên trong là mấy tấm ảnh và một chiếc lông gà. Cô đồng nghiệp đứng cạnh tôi, ánh mắt vốn tinh lẹ nhìn chiếc lông một cách hiếu kì và càng bị thu hút hơn bởi những tấm hình

Đó là một tập những bức ảnh tuyệt đẹp: tấm biển “Đại học quốc lập Vũ Hán”, là núi Lô Gia mờ mờ ảo ảo, là thư viện cổ kính mộc mạc nhưng vẫn mang nét riêng độc đáo, còn cả rừng phong sắc đỏ trải dài...thật không hổ danh là ngôi trường đại học đẹp nhất cả nước

Mấy người đồng nghiệp nhìn thấy liền xúm lại, ríu rít truyền nhau những tấm ảnh đẹp, còn tôi chỉ chú ý tới mặt sau của chiếc lông gà, trên đó có những chữ giáp cốt được viết bằng mực nước:

Lệnh thượng khẩn

Gửi đồng chí Trương Văn Lễ:

Ngô Vũ Phi lên kế hoạch họp mặt lớp tại trường vào ngày Quốc tế lao động, dự tính diễn ra trong 3 ngày, mời đồng chí nhanh chóng thu xếp công việc. Sau khi nhận thư này hãy nhanh chóng liên lạc với ban tổ chức. Đây là hành động cấp 5 sao

Số điện thoại liên lạc mới nhất: xxxxxxxxx

Đừng quên nhé, cuộc sống là một cốc nước trong, bạn phải học cách tự thêm vào đó những thứ cần thiết, tôi muốn biến nó thành cốc Coca-cola, bạn thân mến, còn bạn thì sao?

Ngô Vũ Phi

Trên đó ba chữ “Ngô Vũ Phi” tựa rồng bay phượng múa khiến tôi không khỏi hồi tưởng lại hình ảnh cô gái sắc sảo năm xưa,

Đã ba năm rồi, tôi vẫn không thể nào quên được những con người ấy, những ánh mắt trẻ trung đó. Và câu cuối cùng”cuộc sống là một cốc nước trắng,bạn phải học cách tự thêm vào đó những thứ cần thiết, tôi muốn biến nó thành cốc Coca –cola, bạn thân mến còn bạn thì sao?” là câu danh ngôn mà tôi, Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi cùng sáng tác. Năm ấy ước mơ của Ngô Vũ Phi là biến cuộc sống thành thứ nước giải khát Coca –cola, Quý Ngân Xuyên thì vốn dĩ nói muốn cuộc sống biến thành cháo ngũ cốc, còn tôi khẽ nói mình chỉ muốn biến cuộc sống thành cà phê thôi. Ngay lập tức tôi nhận được cái nhìn xem thường đến vô tình của họ (sun1911: chỗ này mình không hiểu tại sao nhân vật tôi lại bị 2 người kia nhìn như thế.)

Ngô Vũ Phi thích nhất là tham gia vào hoạt động kỳ quái. Thời còn đi học, gần như bất cứ nơi nào có hoạt động thì không thể vắng mặt cô ấy, nói cách khác, nơi có cô ấy ắt hẳn phải có hoạt động nào đó. Cô ấy giống như mặt trời hấp dẫn vô số các hành tinh xung quanh. Quý Ngân Xuyên thì quả quyết Ngô Vũ Phi là mỹ nhân có sức lôi cuốn các anh chàng háo sắc . Tất nhiên hai đứa tôi là ngoại lệ chỉ là nai độn lột để mà thôi

Tôi nhìn lịch: ngày mùng 1 tháng 5 là thứ bảy tuần sau, có lẽ là không vướng chuyện gì. Ngày quốc khánh năm ngoái tôi đã trực ban, năm nay không lý nào lại đến mình được. Nhân lúc đồng nghiệp ngồi bên không để ý tôi vội cắt chiếc lông gà. Ngô Vũ Phi nói đây là ám hiệu nhận biết còn phải dùng nó để đăng kí

Các đồng nghiệp đứng quanh đang tranh nhau tập ảnh, không ngừng hỏi tôi có còn không, cho tôi tấm này, tặng mình tấm kia đi

Mấy tấm ảnh đó tôi còn chưa kịp xem trong phút chốc đã bị tranh hết. Nhưng tôi nghĩ mình có thể tự mừng tượng lại hình ảnh mái trường xưa. Khoảng thời gian bốn năm đã khắc sâu trong tâm trí tôi ấn tượng khó phai mờ về ngôi trường đại học tuyệt đẹp đó. Có những lúc vừa ngẩng đầu hay nhắm mắt lại, thậm chí trong mơ tôi cũng đều cảm nhận được ánh mặt trời đó,những cánh hoa đào, mùi hương hoa quế phảng phất, những ngọn đèn hay ngọn đồi đẹp tựa một lâu đài

Đại học Vũ Hán đối với tôi luôn là đẹp nhất. Nói theo cách của Quý Ngân Xuyên thì xuân có hoa đào, thu có hoa quế, đông có hoa mai còn mùa hè có hoa khôi Ngô Vũ Phi

Bỗng nhiên không biết ai nói: “Giám đốc đến rồi” khiến tất cả nháo nhác tách ra, nhanh chóng trở về vị trí của mình, chỉ còn trơ lại tôi nhìn giám đốc với ánh mắt ngây thơ vô tội. Sếp cau mày nói: “Hệ thống giao cho anh lần trước đã bắt đầu chưa?”

Tôi “Ừm” một tiếng đáp lại

Giám đốc nói tiếp: “Cần đẩy nhanh tiến độ lên, thời gian không còn nhiều nữa đâu”. Tôi lại “ừm”, toan bước ra.

Sếp vẫn thêm vào một câu: “Trong giờ làm việc không được làm việc riêng”. Lần này tôi “ừm” ba tiếng. Bỗng chợt nhớ về những buổi chiều của vài năm trước, mỗi khi tôi chuẩn bị đi học, Quý Ngân Xuyên đều ngồi bên máy tính chat QQ, mắt dính chặt vào màn hình, chẳng thèm quay đầu lại nhưng vẫn nhắc nhở tôi: “Đi học phải tập trung vào đó”, tôi chỉ “ừm”

“Nhớ chép bài cẩn thận đó” – Quý Ngân Xuyên nói tiếp.

“Ừm” – Vẫn là sự đáp lại lạnh lùng đó

Bước ra khỏi phòng đi xuống cầu thang vẫn nghe tiếng Xuyên nói với theo: “Đề xem có em nào xinh xinh không, nếu có tôi nhắn tin ngay cho ông”.

Tôi cao giọng đáp lại: “Ừm, ừm, ừm”, cứ thế Quý Ngân Xuyên đã yên tâm trốn tiết hôm đó.

CHƯƠNG 2

Thấm thoát đã 3 năm kể từ ngày tôi tốt nghiệp. Sau khi vẫy tay tiễn đoàn tàu đưa Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi lên miền Bắc vào một ngày hè oi ả năm 2001, tôi không còn gặp lại họ nữa. Tôi xin vào làm tại công ty nước ngoài ở Thượng Hải, sống cuộc sống tạm đủ, thoát cái biển thành một tên cỏ còn trắng. Mỗi lần Ngô Vũ Phi gọi điện cho tôi đều trêu: “Anh chàng mặt trắng lại thêm cái cổ còn trắng”.

Ngô Vũ Phi trở thành dân phiêu bạt trên đất bắc, địa chỉ và số di động thay đổi liên tục. Nhưng vì địa chỉ của tôi cố định nên dù ở bất cứ nơi đâu trong nước cô ấy cũng có thể viết thư cho tôi. Địa chỉ ghi trên bì thư từ sa mạc phía tây đến con suối cây cầu vùng Giang Nam đều có cả. Trên mỗi phong thư đều ghi lại một số điện thoại nhưng thường thì hôm nay vẫn gọi được hôm sau đã: “Thuê bao quý khách vừa gọi không có thực..” khiến tôi băn khoăn liệu cô ấy có phải đã được cục an ninh quốc gia chiêu mộ làm đặc công rồi không

Còn về Quý Ngân Xuyên, Tôi đã hoàn toàn mất liên lạc với anh chàng đẹp trai này. Trong ấn tượng của tôi, cậu ta luôn xuất quỷ nhập thần, thậm chí có lúc tôi còn nghĩ cậu ta chưa từng tồn tại trên thế gian này

Hôm nay là thứ sáu, theo thông lệ tôi sẽ về nhà ăn cơm với bố mẹ. Bố mẹ tôi ở Lục Gia Chùy, công ty tôi thì ở khu phần mềm phía Đông. Sau giờ làm, dòng người đông đúc đổ ra khỏi tòa nhà, tỏa ra các hướng đến các xô xinh khác như bãi đỗ xe hay ga tàu điện ngầm. Tôi cùng mấy đồng nghiệp chen nhau vào tàu điện ngầm. Lên tàu, mấy anh bạn đồng nghiệp bàn tán cuối tuần rồi đến chơi ở một quán bar nào đó mới mở, thấy có ít người, họ kêu tôi tới đó nhập hội đi uống rượu

Tôi nói: “Tối nay mình phải về nhà các cậu cứ đi đi”

Thế rồi họ lần lượt thuyết phục tôi, nói về lạc thú khi uống rượu ôm các em xinh tươi nhằm kích tôi. Bình thường ở công ty tôi không thích nói chuyện, mà nói thật tôi không thích uống rượu, cũng không muốn ôm gái, cứ cuối tuần là về nhà rất đúng giờ. Thực ra tôi thấy động cơ của họ cũng tốt, họ thích khiêu khích với việc không thể xảy ra trên đời, muốn một tên cứng nhắc như tôi “chủ động” hơn

Nhưng tôi đã thề bỏ rượu kể từ hôm tốt nghiệp, một khi tôi đã quyết thì khó có gì có thể lay chuyển được. Sự kiên định hơn người đó là kết quả hơn 20 năm dạy và nuôi dạy của ông bố kiến trúc sư của tôi. Bố mẹ tôi đều là thành phần trí thức cao. Nghe mẹ kể, lúc chưa ra đời tôi đã nhận được sự chăm sóc dạy dỗ rất chín chu từ khi còn trong bụng mẹ, từ nhỏ đã được đi học ở một nhà trẻ chính qui bậc nhất, tiếp đó là trường tiểu học trọng điểm, trường trung học cũng trọng điểm, sau đó tôi thi đậu vào trường đại học danh tiếng – Đại học Vũ Hán, tốt nghiệp hệ chính qui tìm việc ở một công ty nước ngoài, thu nhập một tháng cũng phải gấp đôi tiền lương của cả bố mẹ tôi cộng lại. Hôm tôi tốt nghiệp trở về nhà, bố đã dành cả một ngày chuẩn bị bữa cơm thịnh soạn và lần đầu tiên ông uốn rượu đến mức mặt đỏ bừng lên, rồi bố tự hào nói với tôi một câu: “Tất cả trùng khớp như bánh răng vậy”

Hôm nay không hiểu sao tôi thấy vui vui, liền đổi tính mở “hộp thoại” của mình ra nói chuyện với họ. Sau một hồi lý luận, không những họ không mời được tôi đi uống rượu mà một vài người còn bị tôi thuyết phục sau khi xuống tàu là đi thẳng về nhà, khiến cho ý định chiêu quân bổ xung đội ngũ cuối cùng lại thiếu đi vài người

Một vài đồng nghiệp lâu bầu xuống tàu, qua mấy trạm nữa tôi cũng xuống tàu, bước ra khỏi ga điện ngầm, thoát ra khỏi bóng tối, đắm mình trong ánh nắng vàng rôm ngập tràn lối đi. Nghĩ đến câu nói của Quý Ngân Xuyên: “Minh muốn biến cuộc sống thành cháo ngũ cốc”, tôi thích chí cười thâm bước nhanh về nhà

Từ tầng dưới tôi đã ngửi thấy mùi thơm của các món ăn, tay nghề nấu nướng của bố rất cao, tôi từng hỏi bí quyết nấu nướng của ông, ông chỉ nghiêm nghị nói: “Cứ cẩn thận coi nó như những bài toán con thường làm là được thôi”.

Bây giờ nghỉ hưu ở nhà có nhiều cơ hội luyện tập, tay nghề nấu nướng của bố tôi càng thêm điêu luyện

Thấy tôi về, mẹ đổi ngay cho tôi đôi dép lê, đồng thời trách tôi sao không về sớm hơn vì hôm nay có một tin vui muốn báo cho tôi

Tôi băn khoăn hôm nay không phải lễ tết cũng chẳng phải trúng số độc đắc, sao lại có tin vui gì chứ. Chẳng lẽ mẹ biết tôi muốn đi dự buổi họp mặt lớp hay sao

Nhưng ngay lập tức mẹ lại tỏ vẻ thần bí nói: “Tin vui phải để đến lúc ăn cơm rồi nói”.

Tính mẹ tôi là vậy, bạn càng tò mò với thông tin gì đó, bà càng muốn như bạn. Mặc dù tôi rất tò mò, nhưng dù sao vẫn là người có lí trí, thế nên tôi không gan hỏi nữa, dùng thái độ của Diệt Tuyệt sư thái thư thái chờ mẹ chủ động kể ra

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

CHƯƠNG 3

Xem ra hôm nay đúng là sẽ có một tin tốt lành bởi bố tôi lại lấy rượu nho ra uống. Sống đến 24 tuổi rồi, chỉ đến hôm tôi tốt nghiệp về thăm nhà mới thấy bố uống rượu, bình thường tôi thấy bố rất lạnh lùng và lí trí. Bố tôi là kiến trúc sư, có lúc tôi nghĩ ông là người máy thì đúng hơn

Đôi khi tôi cũng bực lộ tính cách vừa giống người máy vừa giống quỷ quái, có lẽ cũng do di truyền từ bố cả

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của tôi vừa uống được một chén, mẹ đã sột sắng nói ra tin được coi là vui đó. Mặt mẹ đỏ bừng như trúng số độc đắc: “Bố đã chấm được cho con một đối tượng rồi đó. Tuần sau, mà chính là ngày Quốc Tế Lao động đi xem mặt nghen con”.

Đang nhai miếng cơm mà tôi suýt nghẹn. Nhấp chút nước, tôi nói: “Mẹ, con mới 24 tuổi thôi mà!”

Mẹ nhìn tôi phản nản: “Đã 24 tuổi rồi mà còn nói thế à. Nhiều cô chú đồng nghiệp ở cơ quan mẹ, con cái mới hơn 20 đã dựng vợ gã chồng cả rồi, bây giờ họ đã lên chức ông chức bà cả rồi đây. À, mà đúng rồi, cô gái ấy còn là nghiên cứu sinh nữa đây. Con đừng cho rằng mình học hành cao siêu, còn có người giỏi hơn đó, rất tốt đấy con ạ”.

Thà mẹ không nhắc tới nghiên cứu sinh còn tốt hơn. Vừa nghe đến nghiên cứu sinh thực lòng tôi chỉ muốn nói với mẹ: “Mẹ à coi như con trai bất hiếu”. Xem ra giữa mẹ và tôi vẫn có sự khác biệt giữa hai thế hệ. Con trai ai chẳng biết con gái thời nay càng học cao thì càng khó. Trên mạng hiện nay đang nhan nhản những câu đại loại như: “năm thứ nhất xinh, năm thứ hai kieu, năm thứ ba báo động, năm thứ tư không ai thèm, còn các nữ nghiên cứu sinh thì kiến nghị xuất khẩu sang châu Phi ủng hộ các dự án tình nghĩa bên đó

Mẹ dường như không quan tâm đến suy nghĩ của tôi, bà luôn miệng ca ngợi những ưu điểm của cô gái đó. Tính cách của bố mẹ tôi hoàn toàn khác nhau. Có một hôm, nhân lúc nhàn rỗi, tôi cùng Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi ngồi đó nhau dùng một câu hát để mô tả bố mẹ mình. Lúc đó, tôi trầm tư hồi lâu rồi nói: “Là ngọn lửa trong ngày đông “. Chỉ tiếc là nó đã di truyền xuống thế hệ tôi, có điều mùa đông còn giữ lại chứ ngọn lửa thì đã tắt rụi rồi”

Có lúc tôi thầm oán trách, mẹ thật là keo kiệt, khả năng nói nhiều đó sao không truyền cho tôi một chút ít. Tuy vậy khả năng tự duy trì tự trọng mà bố truyền cho tôi cũng rất hữu ích. Từ những lời thao thao bất tuyệt của mẹ này giờ tôi cũng khái quát các ý chính như sau: thứ nhất cô ta là con gái, thứ hai là nữ nghiên cứu sinh và thứ ba là con gái của ông sếp của bố tôi

Cuối cùng thì mẹ cũng ngừng nói, tôi chốt lại: “Mẹ ơi, tuần sau không được, con bận rồi:

“Bận gì chứ ? Tuần sau nghỉ mừng 1 tháng 5, vẫn phải đi làm sao con”

Tôi vừa định nói tuần sau họp lớp, bỗng thấy bố ngồi đó với vẻ lạnh lùng, nên tôi nói ra câu đó thì chắc chắn sẽ nhận được phiếu phủ quyết của ông

Còn nhớ những năm cấp 1 tôi đã không tham gia bất cứ hoạt động nào của lớp. Lúc học tiểu học, những ngày được các bạn mong đợi nhất không phải là mấy ngày tết mà là dịp du xuân. Thế nhưng tôi không bao giờ có được cảm giác háo hức đó. Bởi cứ mỗi dịp vào xuân, bố tôi lại tìm ra trong đồng báo chí những dòng tin như” Học sinh đi du xuân bị tai nạn, bao nhiêu người chết” rồi lấy đó làm cớ để cắt quyền đi chơi của tôi

Thế nên tôi không nói tiếp nữa, thay vào đó là thăm nghĩ phải tìm ra lí do nào chính đáng cho buổi tụ tập của tuần sau

CHƯƠNG 4

Thực ra đây không phải là lần đầu tiên tôi chống đối bố mẹ. Năm học lớp 12, tôi đã tạo ra một vụ phản kháng hoàn hảo nhất trong đời, không hề để lộ dấu vết

Trời còn học trung học, vốn dĩ thành tích của tôi muốn cao là có thể cao ,tôi là vua ghi điểm trên các trường thi. Trong mắt thầy cô và bạn bè, sau này

trình độ của tôi không chỉ tầm đại học Thanh Hoa , Bắc Kinh hay Phúc Đán , Thượng Hải mà phải cỡ Massachuset của Mỹ mới xứng tầm

Nhưng chỉ có tôi biết rằng bố nhất định muốn tôi theo học trường Thượng Giao, bởi ông tốt nghiệp trường này, có rất nhiều bạn học ở đó. Mà quan trọng nhất là trường đó nằm gần nhà tôi, bố tôi – người kiến trúc sư đó đã lên kế hoạch sẵn cho tôi, tính toán tôi vào được khoa công nghệ thông tin của trường, sau khi tốt nghiệp được phân vào đơn vị nào, ông có những bạn học nào, nhờ mà không trùng thì có một công ty nào đó khác, của một bạn học nào đó..

Mẹ cũng mong tôi sống gần bà, tôi biết kể từ lúc sinh ra tôi, trung tâm vũ trụ đã thay đổi, không phải trái đất hay mặt trời nữa mà chính là tôi

Nói bố mẹ quá chiều chuộng tôi thì cũng không quá lời. Nhìn bề ngoài, bố mẹ tôi là hai con người cực đoan, một người nông hậu như Lôi Phong đối đãi với đồng đội, một người thường nghiêm khắc như đối xử với phần tử khủng bố

Chính vì lúc bé tôi hay nghịch ngợm, bố hay đánh tôi nên hai người đã nhiều lần cãi nhau. Thế nhưng cãi nhau mãi rồi thì đã phần là do tôi biết suy nghĩ. Thường thì tôi tự lau khô nước mắt, chạy đến chỗ bố mẹ nói: “Mẹ ơi đừng cãi nhau nữa, con vâng lời rồi mà “

Những lúc đó, tôi thường không khóc nữa, nhưng mẹ lại bật khóc, tôi đã làm mẹ cảm động. Mẹ còn nói : “ ông xem đó, thằng bé rất hiểu chuyện rất biết nghe lời đó chứ”

Nhưng đợt thi đại học năm đó, tôi đã làm mẹ đau lòng. Tôi cầm bản đồ, tìm hiểu vị trí địa lý và phân bổ của 10 trường đại học lớn nhất (bởi theo kế hoạch của bố thì tôi phải vào được 1 trường topten). Đại học Thanh Hoa, Bắc Kinh không được, điểm cao hơn Thượng Giao. Đại học Triết Giang gần Thượng Hải quá, Phúc Đán của Thượng Giao thì khỏi nói, sau đó mắt tôi bỗng sáng rực, vẽ một vòng tròn ở Vũ Hán

Kinh nghiệm thi cử suốt 18 năm giúp tôi hiểu được một cách sâu sắc rằng, một cao thủ thực sự không đơn thuần là đạt điểm tuyệt đối mà là người muốn đạt mức điểm nào là đạt mức đó

Ngưỡng tôi tự đặt ra ỉnh là mức bình quân điểm sàn và điểm thủ khoa của mấy năm trước, kết quả thi khiến bố mẹ và nhà trường thất vọng, nhưng tôi thì hài lòng. Ngày biết kết quả, mẹ tôi đã khóc. Tôi chỉ biết an ủi bà mà thôi. Kì thực nhìn mẹ buồn tôi còn thấy đau lòng hơn là bản thân mình buồn

Mẹ muốn tôi ôn luyện để năm sau thi lại nhưng bố tôi thì kiên quyết phản đối bởi kế hoạch của ông viết rất rõ ràng rằng: “ Trương Văn Lễ năm 18 tuổi phải thi được vào một trường đại học thuộc hàng topten của cả nước”. Mọi thứ phải trùng khớp như bánh răng vậy

Thế là tôi đã điền “Đại học Vũ Hán” vào phiếu đăng kí. Học sinh Thượng Hải muốn thi vào các trường bên ngoài không cần thành tích quá cao. Cứ như thế, đúng như kế hoạch, năm 18 tuổi tôi thi đỗ vào Trường Đại học quốc lập Vũ Hán thuộc topten của cả nước

Bước vào cánh cổng trường Đại học quốc lập Vũ Hán, tôi tự nhủ: “Mẹ, hãy tha lỗi cho con, con sẽ sống thật tốt 4 năm đại học rồi mọi thứ lại tuân theo bánh răng đó thôi”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

CHƯƠNG 5

Vừa lúc đó chương trình thời sự bắt đầu, bố tôi vội vàng đi xem tivi. Đây là chương trình ông chưa bỏ sót buổi nào

Tôi trở về phòng mình. Hơn 20 năm nay, có một việc mà tôi khôn lí giải được, đó là cứ 6 giờ tối, dù chưa đến chương trình thời sự và ông cũng không thích hoạt hình nhưng ông nhất quyết không cho tôi xem hoạt hình, tôi có khóc lóc vòi vĩnh cũng vô ích

Nói ra chắc chẳng ai tin, hồi học tiểu học, hôm nào không xem hoạt hình thì như có án mạng xảy ra vậy. Trong khi bạn bè sôi nổi bàn tán về Kim Cương biến hình và Tu La Vương PK (*) ai siêu hơn ai thì tôi chỉ ngồi im như thóc, cảm thấy mình thật lạc hậu so với thời cuộc. Lúc đó tôi rất tự ti chỉ còn cách ra sức học để gỡ gạc lại ỉnh chút tự tin

(*) PK: Tiếng lóng mà các game thủ Trung Quốc hay dùng

Tôi trở về phòng mình, sau khi đóng cửa thì nơi đây hoàn toàn là không gian riêng của tôi

Lúc nhỏ tôi thường chui vào đồng gỗ chơi một mình. Nhưng không giống các đứa trẻ khác lấy gỗ xây phòng, tôi lại xem thanh gỗ như những tên lính, còn tôi là đại nguyên soái điều binh khiển tướng

Lớn hơn một chút, tôi bắt đầu học chơi cờ tướng. Lúc đầu tôi chơi với mẹ, sau vài ván mẹ đã không thắng nổi tôi. Thế là tôi đi tìm bố nhưng rốt cuộc bố

cũng không thắng nổi tôi. Tôi vui sướng được mấy ngày, nhưng rồi nhận ra thắng cũng không hẳn là hay, việc không tìm được đối thủ khiến một đứa nhỏ như tôi lúc đó đã thấu hiểu được nỗi lòng của ông lão Độc cô cầu bại

Rồi một hôm nhàn rỗi, tôi chợt nhớ ra chiêu song thủ hợp bác của lão quỷ Chu Bá Thông và tôi nhận ra mình cũng có thể chơi cò với chính mình. Có lần tôi đang tập trung cao độ để đánh cò với chính mình thì giác quan thứ sáu mách bảo có người đứng sau lưng. Quả đúng là có người, ngoảnh mặt lại tôi giật mình vì mẹ đã đứng sau từ lúc nào. Nhưng sau này mới biết bà còn giật mình hơn tôi. Lúc đó mẹ cho rằng tôi mất hồn rồi nếu không sao tôi lại lằm bằm một mình suốt

Sau này khi biết tôi phải chơi cò một mình, hai cụ cũng thương cậu con trai không có người chơi cùng. Bố về phòng lấy cho tôi một quyển sách, đó là quyển sách về tuyệt chiêu chơi cò

Từ hôm đó, tôi say sưa với quyển sách bố cho. Đọc xong quyển đó tôi bắt đầu nung hết thời gian nhàn rỗi bên giá sách. Nhưng cũng chỉ đến một mức độ nhất định, tôi bắt đầu thấy thất vọng về những quyển sách đó, không có quyển nào tôi thấy sinh động và đủ hấp dẫn cả

Rồi một hôm tôi phát hiện ghi nhật kí cũng là điều kì diệu. Đôi khi đọc những dòng nhật kí, cảm giác như nó cũng có sinh mạng. Tôi mở ngăn kéo lấy ra quyển nhật kí, đó là những ghi chép của tôi từ hồi mới lớn. Ngày nào tôi cũng viết giống như bố không thể bỏ qua các thông tin tiêu điểm mỗi ngày. Đến giờ nội dung trong quyển nhật kí đó cũng đủ để tôi viết vài quyển sách

Tôi mở trang đầu tiên trên đó viết

Hôm nay cả nhà đưa mình đi đăng kí nhập học. Điều khiến mình ngạc nhiên không phải Đại học Vũ Hán đẹp hơn trong ảnh mà là trong lúc đăng kí nhìn thấy một cậu tóc dài, lưng đeo ghita cũng đến đăng kí. Đeo cây đàn ghita từ ngàn dặm xa xôi đến đây trong anh ta rất giống dân tị nạn

Nhưng nhìn lại đồng đồ mình mang theo, chợt thấy mình còn giống dân tị nạn hơn ấy chứ

Ngày 12 tháng 9 năm 1997 – Trời nắng

Hôm nay bố mẹ về nhà rồi. Mẹ đã khóc, thực ra mình cũng hơi buồn, nhưng nghĩ đến việc có thể sống bốn năm thoải mái, mình lại thấy vui trở lại. Sau đó buổi tập quân sự bắt đầu, mình đã nhìn thấy một cô bạn thật xinh. Giờ vẫn nhớ tới nay cô ấy ngồi cạnh mình. Mình hỏi tên cô ấy mà đỏ cả mặt (cũng may là trời tối), cô ấy bảo mình đoán. Cô ấy còn gọi ý “Con trai Tây Thành có một bài hát viết về tớ” nói rồi ngâm nga mấy câu hát, nhưng mà mình lại không biết bài hát đó

Cô ấy nói” Ngốc ạ, Fly without wings” nói rồi quay đầu cùng mọi người hát “Tôi là người lính”. Hát xong cô ấy giới thiệu “Tớ là Ngô Vũ Phi đến từ Trương Gia Giới”

CHƯƠNG 6

Đọc đến đây tôi chợt nghĩ mình phải gọi điện ngay cho Ngô Vũ Phi, không khéo lại “Thuê bao quý khách vừa gọi không có thực”. Đợi một lát đầu dây bên kia vọng lại “Xin chào”

“Xin chào” – Tôi không quen cách chào hỏi lịch sự như vậy. Hồi học đại học mỗi lúc gặp nhau bọn tôi thường chào nhau bằng những từ rất gần gũi như “Ngốc” hay là “Nhóc con”

“Hóa ra là mặt trắng à” – Ngô Vũ Phi thật đáng ghét, cô ấy thường cố gắng thay từ “cô” thành từ “mặt”

Tôi không để tâm đến lời trêu chọc của cô ấy: “Sao, hôm nay cậu phiêu bạt đến vùng nào rồi?”

“Quê Lâm đó bạn, cảnh vật ở đây tuyệt thật. Cậu sao rồi, vẫn còn làm cho công ty đó hả?”

“Ừ”

“Tiền đồ rộng mở quá nhỉ”

Tôi biết cô ấy đang chế nhạo tôi nhưng vẫn nhả nhẩn hỏi: “Còn cậu thì sao?”

“Sao mà sướng được như cậu chứ, bây giờ đương lúc khó khăn, đạo diễn nói không có vai diễn nào thích hợp với mình cả. Giờ tớ như cầu thủ ngồi riết ở hàng ghế dự bị trong một trận đấu bóng đá vậy”

Điều này thì tôi đã đoán được trước. Để trở thành minh tinh trong xã hội này không phải là điều dễ dàng, thế giới bên ngoài không giống trong môi trường đại học của chúng tôi, muốn hô phong hoán vũ là được

Ngô Vũ Phi hỏi tiếp: “Cậu có đến Bắc Kinh được không?”

Mỗi lần gọi điện cô ấy đều hỏi tôi câu này, còn tôi thì luôn tìm cách đổi chủ đề. Lần này thì tôi đi thẳng vào vấn đề, ngắt lời cô ấy: “Tuần sau có lẽ mình không đi được rồi”.

“Sao vậy? Này, cậu bạn quá à. Cậu lại nóng lòng đi hẹn hò chứ gì?”- Ngô Vũ Phi trêu tôi.

“Ôi trời , sao cậu biết vậy?>”

Ngô Vũ Phi lặng đi một lát, có vẻ cô ấy đang dồn lực chuẩn bị công phá: “Không được, tuần sau dù bất cứ giá nào cậu cũng phải đi, cấp 5 sao đấy”

Cấp 5 sao là cấp cao nhất trong phân loại mức độ nhiệm vụ hành động thời đại học của chúng tôi, cấp 5 sao có nghĩa là không thể từ chối. Thời đại học chúng tôi có rất nhiều hoạt động nhưng chỉ có 2 lần mang cấp 5 sao, lần thứ nhất là chuyến lịch cuối khóa, một vụ khác là lần ba đứa chúng tôi tổ chức chương trình dạ hội tốt nghiệp

.....

“Không được, nhất quyết không được! Cậu quên rằng cậu đã từng nói chỉ cần hoạt động nào do tớ tổ chức, mà không, đúng hơn là bất kì hoạt động nào do bọn mình tổ chức là cậu sẽ tham gia mà?”

“Đó là thời còn đi học thôi..”

“Cậu quên lúc tốt nghiệp đã nói đó là cam kết của cả đời này, chúng mình là bạn suốt đời mà, cậu không nhớ sao? Dù thế nào thì Lẽ nhất định phải đến đó”- không để tôi kịp phân bua, Vũ Phi đã vội cúp máy

Lẽ ra tôi còn định hỏi Quý Ngân Xuyên có tham gia không, nhưng đầu bên kia đã tắt máy, chỉ còn nghe thấy tiếng tút tút kéo dài

Gác máy điện thoại, tôi lại lật mấy trang nhật kí, rồi bật dậy mở cửa bước ra phòng khách. Vừa đúng lúc mẹ dọn dẹp xong, bày hoa quả gọi tôi lại ăn

Bố xem xong chương trình thời sự liền vào phòng đọc sách. Đây cũng là thói quen không gì thay đổi được của ông. Đã bao nhiêu năm nay, hai bố con ăn xong là lại chui vào phòng đọc sách, chỉ có mẹ là sướng nhất, không ai tranh ti vi với bà thế nên mẹ tôi ngày nào cũng xem hết phim tình cảm dài tập đến phim hành động. Đương nhiên hôm nào có bóng đá thì cũng có ngoại lệ. Mặc dù tôi không chơi bóng nhưng không bao giờ để lỡ một trận bóng kinh điển nào

Đang ăn, tôi bỗng nhiên buột miệng nói: “Mẹ ơi, ngày mai con muốn đi gặp cô gái ấy”. Mẹ đang vừa xem ti vi vừa ăn dưa, nghe tôi nói mà bà suýt nghẹn

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thế Làm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

CHƯƠNG 7

Phải mất mấy phút mẹ mới dứt được con cười, rồi luôn miệng nói: “Thằng bé này kì thật, vừa rồi còn nói cái gì mà...” – mẹ nhại lại giọng tôi – “Mẹ, con mới 24 tuổi thôi mà. Vừa nãy vẫn còn kêu bé, bây giờ sao lại sốt sắng thế con?”

Phải mất hồi lâu mẹ mới phanh được mạch: “hay là để ngày kia, ngày mai mẹ dẫn con đi mua sắm quần áo. “Dù gì cũng phải để cho cậu công tử nhà ta ra dáng một chút chứ”

Sáng sớm hôm sau mẹ dắt tôi lên phố Nam Kinh rồi vòng qua Chuẩn Hải, đến các chợ lớn mua quần áo, cà vạt, trang bị cho tôi đến tận chân tơ kẻ tóc

Nhìn lướt qua giá của mấy bộ quần áo này, cuối cùng tôi cũng hiểu được từ “giá cắt cổ”. Một bộ ple 2 vạt tẻ, tôi mặc lên không có chút thoải mái nào, chỉ cảm thấy như đang bị bó da bó thịt vậy

Từ lúc tôi còn nhỏ, mẹ đã chăm lo cho tôi từng li từng tí. Bố tôi học vấn cao nhưng tiền lương lại thấp, chỉ tạm đủ trang trải cho sinh hoạt thường nhật của gia đình. Phần lớn số tiền bố mẹ kiếm được đều dành cho tôi, họ tích lũy tiền cho tôi học đại học từ lúc tôi mới vào học cấp 1. Có lần tôi thấy mẹ đi đôi giày tôi không còn dùng nữa bỗng nhiên thấy cay cay mũi, nhưng tôi không khóc, lúc đó tôi nhủ thầm, nhất định đến một ngày nào đó mình sẽ để mẹ sống thật thoải mái, không phải lo bất cứ việc gì. Tất cả những việc tôi muốn làm lại trùng với suy nghĩ của bố tôi, học hành nghiêm chỉnh rồi kiếm một công việc lương thật hậu hĩnh

Đối với tôi câu nói: “Trí thức là sức mạnh” đã trở thành “Trí thức là tiền bạc”. Vào đại học mỗi năm đều nhận mấy vạn tệ tiền học bổng, về cơ bản thì không cần tiền gia đình chu cấp. Ra trường xin vào làm ở công ty này, mỗi tháng ngoài tiền chi tiêu của bản thân, thỉnh thoảng đi tụ tập cùng bạn bè, tôi vẫn gửi về nhà 3000 tệ, vẫn còn dư ra chút đỉnh gửi ngân hàng. Thói quen để dành tiền của tôi cũng giống như thói quen viết nhật kí vậy

Mua sắm xong xuôi, hai mẹ con trở về nhà. Mẹ giúp tôi liên lạc, gọi điện cho cô ấy, định rõ lịch hẹn ngày hôm sau. Mẹ còn nhờ người mua hộ một đôi vé xem phim. Đó là buổi công chiếu đầu tiên của một bộ phim đang rất hot thời gian gần đây. Ông đạo diễn nổi tiếng có cái tên rất kêu gì gì đó cũng đến tham dự buổi công chiếu. Bên ngoài nhiều người xếp hàng cũng không mua được vé đó

Hơn thế, nghe nói đây là một bộ phim rất cảm động nói về cuộc tình tay ba. Đạo diễn của bộ phim còn tuyên bố: “Ai xem xong phim không khóc thì đến tìm tôi !” Chính vì câu nói đó mà tôi mới thực sự muốn đi xem bộ phim này

Trước khi ngủ, mẹ giới thiệu qua về cô gái đó cho tôi. Từ tên, diện mạo, tính tình, đồng thời cũng chỉ cho tôi một vài bí quyết lúc hẹn hò, ví dụ như nguyên tắc “chỗ nào tối thì đến” hay phương châm “phim kinh dị quá thì xem cái gì”...

Mẹ vừa nói vừa khoa chân múa tay và kết thúc bằng câu: “Nhìn chung nếu hồi đó bố con làm như vậy thì đã cưa đổ mẹ từ sớm rồi”. Nghe giống Vương Ngũ Yên trong Thiên Long Bát Bộ từng nói: “Biểu ca, lẽ ra huynh chỉ cần xuất vài chiêu là có thể thắng người đó rồi”.

Điều tôi thấy bất ngờ nhất là mẹ vô cùng lãng mạn. Để tạo sự lãng mạn và thú vị cho buổi gặp gỡ mẹ nhất quyết không cho tôi xem ảnh, hơn thế còn ối người cầm một vé xem phim, dùng nó làm dấu hiệu nhận biết cho buổi gặp gỡ. Trước khi ra khỏi phòng, mẹ còn nhìn tôi rất khó hiểu, cứ như ngày mai người hẹn hò là chính bà vậy

Tôi nhìn tấm vé xem phim trên tay, số 22 hàng 7, tấm kia là số 24 hàng 7. Nó đang nằm trong tay một cô nghiên cứu sinh tên là Lý Lê

Trong bóng tối tôi cũng cười thầm, tôi phải nghĩ cách từ chối khéo bố mẹ lần này, giống như hồi thi đại học vậy, hành sự không để lại dấu vết

CHƯƠNG 8

Khoảng 7 giờ tối tôi tới rạp nhân dân. Lúc đèn đường vừa bật sáng, nhìn dòng người qua lại thật tấp nập. Có hàng băng đĩa đang bật một bài hát cổ:

Không biết ở nơi nào

Hương hoa thoang thoảng

Lại xoáy vào ảo ảnh trong lòng

Mỗi người có một giấc mơ

Hai người hoang mang trước chuyện tình cảm

Ba người có ba cách yêu, họ tự đi tìm lý tưởng cho riêng mình

Đây là bài hát chủ đề ột bộ phim tôi xem lúc nhỏ. Trí nhớ của tôi rất tốt, đây là thành quả của quá trình phổ cập giáo dục bắt buộc trong 9 năm. Tôi vừa nghe giai điệu quen thuộc ngay lập tức có thể ngược dòng thời gian hồi tưởng lại thời điểm mình từng nghe bài hát đó. Tôi nghĩ, có lẽ giai điệu và tâm trạng lúc đó được khắc sâu cùng một chỗ trong kí ức của mình

Một giọng nói cắt ngang dòng hồi tưởng của tôi: “Xin chào, anh là Trương Văn Lễ phải không?”

Quay đầu lại, tôi bắt gặp một cô gái nho nhã, không xinh cũng không xấu, theo con mắt đánh giá của Quý Ngân Xuyên chắc cũng được 65 điểm.

Tôi nhìn tấm vé trên tay rồi nói: “Xin chào, Anh là Trương Văn Lễ, em là cô gái ở ghế số 24 hàng 7 phải không?”

Cô gái đó tỏ vẻ giận dữ, khề héch mũi “ừm” rồi đi vào trong rạp. Tôi còn chưa kịp cho điểm, cô ấy đã áp dụng nguyên tắc của mẹ tôi “nơi nào tối thì đến” rồi.

Tôi bước theo sau vào rạp, ngồi vào ghế, lặng im một lát, bộ phim bắt đầu với âm thanh ồn ã

Xem ra cô ấy cũng là người yêu điện ảnh, nhưng xem thể loại phim như thế này mà cũng nhập tâm thì khiến tôi hơi có chút phản cảm

Bộ phim mở đầu với cuộc chơi kỹ viện của một anh chàng, rồi có mất – xa người mù (thứ thực là tôi rất khâm phục ông đạo diễn này, chơi kỹ viện mà cũng tạo ra được những cảnh quay đẹp vậy), sau đó vô duyên vô cớ lại xảy ra xung đột. Tôi uể oải ngồi xem thấy thật vô vị, nhưng cô gái ở ghế 24 hàng 7 vẫn xem rất chăm chú

Trên màn hình xuất hiện cảnh hai người bắt đầu đấu chiến, tôi lạnh lùng nói một câu “lát nữa nhất định họ sẽ ôm hôn nhau!”

5 phút sau, quả nhiên hai người này ôm hôn nhau thắm thiết.

Trong bóng tối tôi đưa mắt sang phát hiện hai đốm trắng, chính xác hơn là ánh mắt của cô gái ghế số 24 hàng 7 nhìn tôi đầy vẻ ngạc nhiên

Nhưng tôi không để tâm, vẫn tiếp tục nhủ thầm phần tiếp theo sẽ như thế này, như thế này...

Tiếp đó bộ phim như đang được chính tôi đạo diễn, mọi việc diễn ra đúng như dự đoán của tôi

Điều ngạc nhiên nhất là trong cảnh quyết chiến trên tuyết cuối phim, tôi theo đà nói trước được lời tựa của bộ phim

Cô gái ở ghế số 24 hàng 7 mở to mắt nhìn tôi, đúng là ngốc, chẳng cần nghĩ tôi cũng biết là cô ấy đang nghi ngờ tôi đã từng xem bộ phim này. Thế là tôi lại tự nhủ: “Hôm nay mới là buổi công chiếu đầu tiên, sao lại thấy quen thế nhỉ?”

Kì thực tôi cũng không biết mình có khả năng đạo diễn đó từ bao giờ. Thời còn học đại học, cứ đến cuối tuần, tôi cùng Ngô Vũ Phi, Quý Ngân Xuyên lại đi xem phim. Kì thực tôi và Quý Ngân Xuyên không khoái phim ảnh, nhưng vì Ngân Xuyên cũng biết dự đoán tình tiết và lời thoại của bộ phim mà quan trọng là Ngô Vũ Phi thích xem, mỗi lần đi đều thích kéo hai đứa tôi đi theo, mong ước của cô ấy là trở thành một diễn viên điện ảnh.

Nói là đi theo vì khi nào tôi thấy nhàm chán thì lại ngủ, nhưng Ngân Xuyên thì rất nghịch ngợm, lần nào cũng quấy nhiễu, có lúc cô ấy còn nói hết ra phần sau của câu chuyện, kiểu như: “Vũ Phi, cậu xem, thế nào rồi cũng...” có ý chọc tức Ngô Vũ Phi.

Bộ phim khép lại với đoạn kết giống như tôi tiên đoán. Lúc đó, ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi là phải đi tìm ông đạo diễn đó, ông ấy nói xem phim không khó thì đến tìm tôi”, nhưng tôi đâu có khóc. Thế nhưng khi đoàn làm phim lên sân khấu cảm ơn khán giả thì không thấy ông đạo diễn đó. Có lẽ ông ta cũng biết trong rạp có rất nhiều người có suy nghĩ giống tôi nên đã trốn mất rồi.

Ra khỏi rạp, chúng tôi đi lang thang dạo phố, sau đó tôi tiễn cô ấy về nhà. Vừa về đến nhà, mẹ liền chất vấn tôi như con nặng vo ve bên tai, giống như Châu Kiệt Luân đang hát Rap vậy. Bà liên tiếp hỏi tôi có lẽ phải đến hơn mười câu hỏi.

“Cô gái đó thế nào hả con?”

“Cũng được phải không?”

“Con gái của Trưởng phòng Mã đó?”

“Thế hôm nay nói chuyện có hợp không? Hai đứa đều là người có học, chắc có rất nhiều chuyện để nói nhỉ?”

“Bộ phim đó hay không con? Có gặp ông đạo diễn gì đó không, có khóc không?”

Rồi thì “Anh chàng...gì đó có đẹp trai không?”

Tôi bị mẹ tra đi hỏi lại, thật là dở khóc dở cười. Từ bé đến lớn, tôi không sợ các cuộc thi Olympic Toán, không bó tay trước các phép tính vi phân hóc búa, thậm chí cũng không phục thuyết tương đối, tôi chỉ phục mẹ mà thôi. Tôi ậm ừ trả lời các câu hỏi của mẹ, trong bụng nghĩ thầm “Mẹ, đừng có cứ nhắc đến anh chàng Đức Hoa kia là lại rối lên như vậy được không?”

Mẹ càng phấn khích hơn: “Mẹ biết con trai mẹ là thông minh nhất mà, con cứ giữ vững tinh thần như hồi nhỏ đi học thì việc gì mà chẳng làm được”. Nói xong, mẹ vui vẻ rời phòng. Nhưng ngay sau đó mẹ quay vào gọi: “Con có điện thoại này, mau lên!”

Tôi băn khoăn không hiểu là ai gọi tôi, sao lại không gọi vào số di động của tôi?

“Alo, xin hỏi ai đó ạ?” Tôi nhắc ông nghe hỏi

Tiếng nói vọng ra từ dây dây bên kia làm tôi mất hứng

“Chào anh, mới đó mà đã quên em rồi à. Em là số 24 hàng 7 đây. Hôm nay anh siêu thật đấy. Tuần sau mình lại đi xem phim có được không?”

Tôi thật sự rất ngạc nhiên, ngạc nhiên không phải tôi ngốc mà vì cô nghiên cứu sinh kia thật ngốc. Gọi cô ấy là số 24 hàng 7 thật chẳng hay ho gì, sao cô ấy có vẻ thích vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

CHƯƠNG 9

Thứ 2 lúc đi làm, tôi đã đặt được chuyến tàu K11 chạy vào chiều 30 tháng 4. Lúc đầu tôi dự định đi máy bay, nhưng không hiểu sao phút chót lại đi mua vé tàu.

Hôm nay tôi làm việc rất tập trung, tuy thỉnh thoảng cũng lên xem nhật kí. Nghỉ lại thì tôi cũng có khả năng diễn kịch. Còn nhớ hồi cấp 2, mỗi học kì được phát sách xong, tôi lại hết sức cẩn thận lật hết lớp bìa các quyển sách giáo khoa, sau đó lấy bìa của môn đó bọc ngoài quyển sách cần xem, thế là có thể đường hoàng ngồi đọc truyện ngay trong giờ học.

Duy có một lần gần như bị lộ. Tôi lật bìa sách ngược mà không hay, say sưa ngồi đọc. Kết quả là thầy giáo lên lớp tiết đó đã phát hiện ra. Có lẽ thầy cũng không lắm cảm đến mức có thành kiến với học sinh có thành tích cao của lớp. Sau khi phát hiện ra thầy không những không mắng tôi mà còn thiện

chỉ nhắc tôi cầm sách ngược rồi. Ngạc nhiên hơn thầy còn biểu dương tôi trước lớp “Các em xem, Trương Văn Lễ thật chăm học, sách cầm ngược rồi còn đọc chăm chú như vậy!”

Lúc đó quanh tôi là tiếng cười rộ như pháo rang của cả lớp, sống lưng tôi lạnh toát. Nhưng cũng may, tâm lý tôi vững vàng, mặt vẫn tỉnh bơ như thường

Quý Ngân Xuyên nghe chuyện đó xong liền liên tưởng đá bóng của cậu ấy. Cậu ta nói “Đọc truyện trong giờ học và lách bóng qua đối phương là đỉnh cao của việc thực hiện động tác giả, bởi lúc ấy bản thân chúng ta cũng không rõ mình đang thực hiện động tác giả hay thật nữa”.

Cuốn nhật kí cùng với tiếng nhạc lại đưa tôi ngược dòng thời gian, trở về một nơi xa xôi của hàng ngàn ngày trước

Thời gian quay ngược về mùa thu năm 1997

Mùa thu năm 1997 là lúc tôi mới vào đại học. Tôi rời căn phòng nhỏ thân yêu đến một nơi tựa rừng rậm nguyên sinh với hàng vạn con người, lúc đó tôi cứ ngỡ mình không thể hòa nhập được

Cũng do lúc nhỏ tôi không có bạn chơi cùng, lại ít được xem hoạt hình, phim truyền hình nên khó tìm được chủ đề thích hợp để nói chuyện với người khác. Tôi không hiểu điều mọi người thảo luận, còn người khác thì khó lí giải điều tôi nói. Nhìn chung là tôi không tìm được tâm hồn đồng điệu nào. Có một hôm, tôi nằm mơ thấy mình thi đỗ vào Đại học Thanh Hoa trên sao Hỏa, bọn họ nói tiếng sao Hỏa chỉ có tôi nói tiếng của Địa cầu. Giật mình tỉnh giấc thấy mình vẫn còn hiện diện trên Trái Đất, tôi thầm cảm ơn trời phật

Anh chàng sành điệu đeo đàn ghita bừa đó đến ở cùng phòng với tôi. Gã tên là Hàn Huyền, cũng là một gã tính tình lập dị ít nói giống tôi. Chính vì chúng tôi ít nói nên cảm thấy tâm hồn khá đồng điệu. Có lúc chúng tôi giao tiếp theo kiểu rất lạ, cả hai đều không cần dùng ngôn ngữ, giống như những bộ phim không tiếng động của vua hài Séc- lô vậy

Hàn Huyền đặc biệt không thích tập quân sự, cậu ta luôn nghĩ cách kêu gọi mọi người cùng “khởi nghĩa” chống lại thầy dạy quân sự. Thầy hể nói câu nào là anh ta lại lườm bâu tiếp lời bằng những câu chửi. Tôi thường nghĩ ngờ cậu ta chưa qua 9 năm giáo dục phổ cập, không hiểu được qui tắc “phục tùng” nghe lời người bề trên

Có một hôm tôi ngồi ăn sáng với cậu ấy. Đột nhiên cậu ta mở miệng nói với tôi: “Lễ này, tôi nói với ông chuyện này. Từ nhỏ tôi đã bị thiếu máu, có thể đột nhiên bị ngất. Ông nhớ đó, đến lúc ấy phải đưa tôi đi bệnh viện ngay lập tức”

Tôi đã đồng ý. Lúc đó tôi lấy làm lạ, tại sao một thanh niên tráng kiện như vậy lại là người thiếu máu cơ chứ

Sau đó, cậu ta ăn rất nhiều bánh bao rồi chạy đi tập quân sự. Có điều rất lạ là hôm đó cậu ta rất hiền lành, không quay sang đùa nghịch như mọi khi nữa, cả buổi sáng Huyền ngồi không hé răng nói câu nào. Lúc đứng tập trung cậu ta đột nhiên ngã quỵ xuống, miệng sùi bọt trắng, rất nhiều người xúm lại xem. Tôi chợt nhớ đến lời Huyền nói lúc sáng sớm, vội vàng chạy tới công cậu ấy đi

Vừa chạy ra khỏi thao trường, cậu ta đã tỉnh lại rồi, hít một hơi thật sâu rồi cậu ấy nói: “Phù, nhịn suốt một buổi sáng, thật kinh hoàng”.

Ngay lập tức tôi hiểu là tại sao cậu ta lại ăn những cái bánh đó, lại còn cả buổi không nói câu nào. Và tôi cũng hiểu bọt trắng đó thực chất là gì

Từ hôm đó, Hàn Huyền không còn phải tham gia các buổi tập quân sự nữa

Không lâu sau đã đến rằm tháng 8. Tối đó có dạ hội mừng tân sinh viên. Cô bạn xinh xắn Ngô Vũ Phi mà tôi gặp bữa trước lại chính là MC của chương trình. Đứng dưới ánh đèn sân khấu, trông cô ấy thật lộng lẫy. Mỗi khi bắt đầu một tiết mục nào đó tôi lại mong nó kết thúc giống như hồi trước đi học đều mong au hết tiết. Cả tối hôm đó, tôi chỉ xem một tiết mục do anh bạn Hàn Huyền sành điệu cùng phòng biểu diễn. Trên sân khấu cậu ta vừa gảy đàn, vừa ngâm nga một bài hát, mọi người nghe mà chẳng hiểu gì cả. Tôi tưởng tưởng mình đang cùng hát với cậu ấy, thậm chí tôi chính là cậu ấy, ngồi dưới ánh đèn nhìn đồng đạo khán giả, thấy họ đang vẫy những cây đàn hồ quang đang đưa theo tiếng nhạc

Vừa kết thúc tiết mục, cậu ấy không có lấy một lời cảm ơn đã đi vào trong cánh gà trong tiếng vỗ tay vang dội. Bỗng nhiên tôi thấy thật xúc động nhưng ngay lập tức mạch cảm xúc bị chặn. Tôi tự nhủ, có phải mình hát đâu mà xúc động thế chứ?

Sau khi kết thúc kì quân sự, cuộc sống dần yên bình hơn, hàng ngày đến lớp, ôn bài rồi ngủ, ngoài Hàn Huyền thường mất trật tự ra thì cả lớp giống như một cái ao tù lạnh lẽo. Tôi dự định một vài năm sau khi tốt nghiệp sẽ viết một cuốn sách có tên: “Hồi ức về quãng đời tù túng”

Tiểu thay anh chàng Hàn Huyền đến năm thứ hai đã bị nhà trường buộc thôi học, lý do là vì cậu ấy dàn xếp một vụ tở tình gây chấn động toàn trường. Cậu ta sắp xếp hệ thống đèn cả khu kí túc xá nam thành chữ LOVE, đồng thời rải đầy hoa trên mặt đất. Còn cậu ấy? với cây đàn ghita văng chính cây đàn buổi nhập học cậu ta mang từ xa xôi đến, Huyền vừa đàn vừa hát

Chẳng cần nói bạn cũng hình dung được việc này thu hút được sự chú ý của cả khu kí túc xá nữ, nhưng nhân vật nữ chính nhất quyết không chịu xuống

Việc nhân vật nữ chính mãi không chịu xuất đầu lộ diện khiến cho khu nữ sinh càng nhộn nhạo hơn. Sau đó chấn động sang cả khu ký túc nam. Bác quản lý nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ bên ngoài, đến mức không xem được “Hoàn Châu cách cách” liền ngắt điện. Thế là số sinh viên vốn đang dùng máy tính lại chạy ra hành lang la hò, rất nhiều sinh viên quá khích bắt đầu đốt giấy đốt chần, ném chai nước nóng, còn có người đổ đầy nước vào những thùng rác rồi ném từ trên tầng 6 xuống ỳnh ỳnh. Theo sự tính toán của tôi, cái thùng rác đựng đầy nước đó ước tính phải nặng đến cả tấn.

Bác quản lý càng thấy sợ hãi hơn, cho rằng có thiên thạch đâm trúng địa cầu liền hốt hoảng gọi 110. Sau khi lực lượng 110 đến trấn áp xong mọi hành động của đám sinh viên thì phát hiện ra đây chỉ là một vụ hiểu lầm. Đó là “hiệu ứng hồ điệp” điển hình, Hàn Huyền chính là chú bướm và chú ta bị đuổi vì

tội danh “vỗ cánh” mở đầu cho hiệu ứng đó.

Lúc cậu ấy đi không có bạn bè đến tiễn, chỉ có tôi là người duy nhất. Tôi vẫn nhớ câu cuối cùng cậu ấy nói với tôi, thật sâu sắc và cũng rất ngông cuồng: “Có thể tôi vẫn thi lại vào trường ngày, khuấy động một cuộc bạo loạn lớn hơn nữa. Ý tưởng ban đầu là để phản đối cái thứ bánh bao cứng như đá của trường mình, các bước cụ thể tiếp theo là dẫn đầu đám anh em lấy bánh bao làm vũ khí đập vỡ cửa kính căng tin”.

Tôi ra sức khích lệ cậu ấy thi vào lại vào trường này bởi tôi rất muốn thấy cảnh tượng hôm đó, nhưng vì tiền đồ của Huyền, tôi khuyên cậu ta nên đi du học ở Afghanistan, nơi đó khá thích hợp với tính cách của cậu ta.

Không lâu sau khi Hàn Huyền bị đuổi học, lại có một anh chàng sành điệu hơn chuyển đến phòng tôi, đó chính là Quý Ngân Xuyên.

Nói Quý Ngân Xuyên sành điệu hơn Hàn Huyền là do Hàn Huyền lúc đến nhập học còn mang theo ghi-ta, còn cậu Ngân Xuyên này, nghe nói đến ghi-ta cũng không mang, chỉ mang theo mình cái thẻ tín dụng.

Quý Ngân Xuyên vừa đến đã tạo được ấn tượng rất sâu sắc với tôi. Hôm đó là buổi họp lớp với chủ đề: “Tôi có một ước mơ”, Ngân Xuyên bước lên bục, trình trọng nói: “Tôi có một ước mơ, đó là trở thành một chiến sỹ quân đội nhân dân Trung Hoa chống Nhật...”

Đến giờ tôi không thể nào nhớ được khuôn mặt của Ngân Xuyên lúc đó. Tốt nghiệp đã được 3 năm, điều chúng tôi tiếc nhất là chưa chụp chung với nhau kiểu ảnh nào ở trường. Sau buổi lễ tốt nghiệp, Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi đã cùng nhau đi Bắc Kinh và biệt vô âm tín từ đó.

Năm đó tôi, Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi là những người bạn thân thiết nhất của nhau. Mặc dù tôi rất thân với Xuyên, nhưng trong con mắt của mọi người, Ngân Xuyên và Vũ Phi chỉ là bạn học bình thường.

Tôi quên chưa kể, rất lâu sau tôi mới biết cô bạn được Hàn Huyền xếp hoa tỏ tình đó chính là Ngô Vũ Phi.

CHƯƠNG 10

Tôi đang trầm ngâm suy nghĩ về quá trình quen biết Quý Ngân Xuyên thì đột nhiên có ai đó phía sau lớn tiếng gọi tên tôi: “Trương Văn Lễ, Trương Văn Lễ!” khiến tôi suýt nữa thì hồn siêu phách lạc. Khó trách hồi xưa các cao thủ võ lâm khi luyện tuyệt thế thần công gì đó đều phải kiếm một nơi để ẩn mình, sau đó bế quan luyện công, bởi khi đang nhập tâm suy nghĩ một việc gì đó, đặc biệt là đang ngược dòng thời gian trở về quá khứ mà bị gọi giật giọng thì dễ khiến mình “tẩu hỏa nhập ma”.

Đợi đến khi hoàn hồn mới phát hiện ra một đồng nghiệp đang gọi tôi đi dự cuộc họp liên quan đến vụ nghỉ mùng 1 tháng 5. Công ty tuy trả tôi lương cao, nhưng thời gian bóc lột sức lao động của nhân viên cũng nhiều. Đợt quốc khánh năm ngoái, tôi đã bóc trúng thăm phải chịu khổ những 3 ngày, lần này không biết ai đen đủi lại bóc trúng đây.

Ngay cả quyển sổ thường dùng để ghi chép nội dung các cuộc họp tôi cũng không mang đi, tiện tay cầm theo quyển nhật ký đang đọc dở, tôi vội vàng bước vào phòng họp, ngồi ở hàng ghế cuối cùng, không màng quan tâm bên trên mọi người đang nói gì – toàn là những lời sáo rỗng. Ông sếp của tôi trình độ không cao, khả năng nói nhiều so với mẹ tôi cũng phải một chín một mười. Hơn thế, tiếng phở thông của ông ta không thể bằng mẹ tôi. Ông ấy là người miền Nam, không phân biệt được rõ f và h, “phần mềm phát triển” thường nói nhầm thành “phần mềm hát triển”. Nhưng lúc đó tôi hay cười thầm trong bụng.

Không biết giám đốc đã đứng độc thoại mất bao lâu, sau đó ông ta nói một câu gì đó mà cả phòng họp xì xầm tiếng phản đối, tôi ngẩng đầu lên, quay sang hỏi người bên cạnh.

“Sao thế?”

“Kế hoạch trực ban đợt mùng 1 tháng 5 này thay đổi rồi, lại phải bóc thăm” – cậu đồng nghiệp ngồi cạnh nói với giọng bất bình.

Lúc đó tôi thấy “tẩu hỏa nhập ma” thật rồi. Căn cứ vào đâu chứ? Đợt quốc khánh mùng 1 tháng 10 năm ngoái tôi đã trực ban rồi mà. Cũng may tôi là người lý trí, tôi tính toán thấy trong phòng họp có hơn 10 người, cũng chưa chắc đã đến lượt tôi.

Tiếp đó giám đốc tuyên bố quy tắc, mỗi ca trực là 3 ngày rưỡi, trưa mùng 4 tháng 5 giao ban lần thứ nhất, tiền lương trực ban tính gấp 3 lần ngày thường, tức là 500 tệ một ngày.

Sau đó, các đồng nghiệp lần lượt lên bốc thăm, người bóc trúng thì mặt mày nhăn nhó, người không bóc trúng thì vui mừng phấn khởi. Tôi cứ cảm thấy bất an trong lòng. Tôi hay có cảm giác này – càng kỳ vọng vào một việc gì đó thì càng dễ hụt hẫng.

Quả đúng như vậy. Hồi nhỏ cứ đến Tết, bác hay mua cho tôi rất nhiều pháo bông, pháo hoa. Tôi háo hức đến mức thấy ngày dài tựa năm, thật khó chờ đợi đến ngày giao thừa. Bố không cho xuống sân chơi, tôi chỉ có thể nhìn qua cửa kính xem lũ bạn nhỏ đang nô đùa vui vẻ dưới sân. Tôi đành phải tượng tượng mình đang chơi với các bạn, và là một thành viên trong nhóm của họ thì mới thấy vui lên được. Trí tưởng tượng của tôi cũng phát triển nhanh chóng kể từ lúc đó.

Khi lớn lên có quá nhiều việc khiến tôi thất vọng. Từ trung học lên đại học, cuộc sống cứ mờ nhạt trôi qua, khiến nhiều khi tôi hoài nghi những cảnh sống hồn nhiên vui vẻ dưới mái nhà trường trong các bộ phim chỉ là hư cấu, bởi thế, tôi rất trầm lặng, không dám có mộng tưởng gì cho cuộc sống.

Hôm nay cũng vậy, tôi vừa lên bục đã có dự cảm không lành. Bởi tôi mong bóc phải thăm “không trực ban”, mà càng kỳ vọng thì càng lo lắng.

Sau một hồi tự trấn an, tôi mở lá thăm của mình và thực sự choáng váng khi thấy trên đó hai chữ “trực ban”. Sau đó hình như giám đốc đã vỗ vai tôi nói: “Chàng trai trẻ, hãy tận dụng tốt thời gian này để hát triển hệ thống nhé” – Ông ấy lại nói nhầm f với h. Nhưng lần này tôi không thể nào cười nổi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

CHƯƠNG 11

Phải mất một lúc tôi mới bình tĩnh trở lại. Sau cuộc họp, tôi lấy hết dũng khí gõ cửa bước vào phòng giám đốc, không một chút vòng vo, tôi đi thẳng vào vấn đề.

“Giám đốc Nguru, đợt quốc khánh năm ngoái tôi đã phải trực ban rồi, mong 1 tháng 5 năm nay có thể điều chỉnh một chút được không?”

Mỗi lúc gọi giám đốc Nguru, tôi lại nhớ lại hồi tốt nghiệp, tổ trưởng tổ thiết kế cho buổi lễ tốt nghiệp cùng họ Nguru, lúc đầu chúng tôi học theo cách gọi của cảnh sát Hồng Kông, gọi là “Đội Nguru”, sau thấy không thú vị lắm, Quý Ngân Xuyên nói dùng đầu chỉ người cũng hay, thế là phiên bản cuối cùng “Nguru thủ - Đầu Trâu” đã được ra đời. Người đội trưởng đó là một cô gái nhưng vẫn bị chúng tôi chọc giận nhiều phen, thật đúng là “Nhất quý, nhì ma, thứ ba học trò”.

Bởi thế, sau khi vào công ty, mỗi lần miệng gọi “giám đốc Nguru” kỳ thực tôi đang thầm gọi ông ấy là “Nguru thủ”

Vị “Nguru thủ” của công ty thuộc thành phần doanh nhân có học vấn cao, hơn thế lại sợ người khác không biết mình là người có học vấn, nên trong phòng trên tường trên bàn đều bày la liệt các giải thưởng và những tấm ảnh chụp ở cổng các trường đại học danh giá nhất cả nước.

Ông ấy ngồi bên chiếc bàn làm việc thật lớn, khuya tay nói: “Cậu Trương đừng vội, ngồi xuống rồi từ từ ta nói chuyện”.

Tôi ngồi xuống, nhưng chẳng kịp từ từ nói, giám đốc đã bắt đầu một tràng diễn thuyết, nói về sự cống hiến, nói đến lý tưởng, đến tác phong cần cù phấn đấu.

Nửa tiếng sau, tôi thở dài một tiếng, ông liếc nhìn tôi rồi lại nói tiếp:

“Tinh thần cống hiến là một trong những nét văn hóa doanh nghiệp quan trọng nhất của công ty chúng ta. Cậu xem, một nhân viên đến tinh thần cống hiến tối thiểu còn không có thì công ty tuyển dụng người đó làm gì?”

“Ừm...”

“Thanh niên các cậu cần phải được rèn luyện nhiều”

“Vâng, đúng là cần phải rèn luyện thừa giám đốc Nguru”.

“Cậu Trương, cậu tốt nghiệp đã được 3 năm, tôi cũng nhận thấy cậu là một người trung thực chăm chỉ, làm việc cẩn thận, nhất định sẽ đạt được thành tích tốt, tôi rất tin tưởng cậu”.

“Vâng, thưa giám đốc Nguru”.

...

“Còn việc gì nữa không?”

“Giám đốc Nguru, vậy có phải việc trực ban của tôi...”

Tôi chưa nói xong câu đã bị giám đốc ngắt lời, ông lại bắt đầu nói về lý tưởng, về nhân sinh, một vòng tuần hoàn sinh tử...

Vòng vo cả tiếng đồng hồ, tôi thấy chóng mặt, lững thững bước ra khỏi phòng giám đốc. Vừa ra khỏi cửa, tôi choáng váng không nhớ câu cuối cùng tôi nói là “Tạm biệt, giám đốc Nguru” hay “Tạm biệt, Nguru thủ” nữa.

Thế nhưng, qua phân tích, cuối cùng từ trong tràng diễn văn dài hàng vạn từ của giám đốc, tôi cũng rút ra được một câu có ích: “Chỉ cần tìm được người đồng ý thay ca cho cậu là được”.

Ngay lập tức tôi nhắm tính xem liệu người nào có thể đổi ca cho tôi đây. Trong công ty này tôi chưa có người bạn nào khá thân thiết cả, bởi họ không

thích kết bạn với người ít nói như tôi, tôi không thuộc bất cứ nhóm nào của họ, cũng không màng tham gia vào các cuộc đấu đá của họ.

Nghĩ đi nghĩ lại, xem ra chỉ có cô đồng nghiệp hay đưa thư cho tôi là còn khá thân. Mỗi lần Vũ Phi gửi quà cho tôi từ những bức ảnh phong cảnh các miền trên cả nước gửi kèm trong phong thư, lá phong ở Bắc Kinh, bộ sưu tập những chú bướm khô ở Vân Nam hay tem thư... tôi đều thiện chí cho cô ấy hết.

Cô ấy cũng đang thấy chán vì bóc phải thăm “trực ban”, ngay sau ca của tôi, tức là 3 ngày mùng 4,5,6 tháng 5. Tôi vừa đi tìm đề nghị đổi ca, cô ấy đồng ý ngay, nhưng cũng đưa ra điều kiện tôi trực 4 ngày, cô ấy trực 3 ngày thì mới chịu đổi cho tôi.

Thật đúng là, 3 ngày rưỡi trước 3 ngày rưỡi sau đều không phải là 3 ngày rưỡi sao?

Xử lý xong vụ trực ban, mấy ngày tiếp theo hôm nào tôi cũng nói chuyện điện thoại với cô gái ghế số 24 hàng 7. Có hôm hết giờ làm, chúng tôi cùng đi xem phim. Những lúc đó, tôi không dám thể hiện khả năng tiên đoán như thần nữa. Mỗi lần cô ấy hỏi “Về sau thế nào, tiếp đó ra sao?”, tôi đều lắc đầu không nói, bắt chước kiểu đứa trẻ bại liệt.

Đến chiều 30 tháng 4, tôi đến hãng Chinamobile nạp đủ tiền di động rồi gọi điện báo ẹ dịp mùng 1 tháng 5 này lại phải trực ban, sẽ ngủ lại công ty không về nhà, nếu có việc gì thì gọi di động cho tôi.

Ngay lập tức hai mẹ con cùng ca thán về công ty tư bản chủ nghĩa này. Mỗi lần mẹ than phiền một câu đại loại như “bóc lột người”, tôi liền hưởng ứng “Đúng thế, đúng thế”.

“Còn là chủ nghĩa xã hội nữa không đây?”

Tôi lại nói: “Đúng vậy, đúng vậy”.

Chỉ trích một hồi mẹ tôi cũng thấy mệt, bà tỏ ra quan tâm đến tôi, dặn tôi phải tự lo cho bản thân.

“Vâng, vâng. À đúng rồi, mẹ ơi, ngày mùng 4 là sinh nhật mẹ rồi, ngày thanh niên mùng 4 tháng 5 con sẽ về dự bữa tiệc sinh nhật của mẹ nhé”.

Ngày thanh niên mùng 4 tháng 5 trùng vào ngày sinh nhật mẹ tôi, tôi nghĩ mẹ có thể giữ được nét thanh xuân trẻ trung như vậy cũng vì lý do này.

Qua điện thoại tôi cũng nghe thấy giọng mẹ phấn khích: “Còn trẻ trung gì nữa, lại già thêm một tuổi rồi”.

“Không mẹ ơi, trong tim con mẹ mãi mãi tuổi 18 mà” – Tôi nói thêm một câu làm mẹ càng vui hơn.

Nhưng vui mấy mẹ vẫn không mất tính cảnh giác thời cách mạng, lạnh lùng chỉ ra lỗi sai của tôi: “Thằng ngốc này, con sao biết lúc mẹ 18 tuổi thế nào chứ?”

Tôi thấy lạ, bộ óc con người dùng làm gì chứ? Không phải là để tưởng tượng sao? Mẹ thật là...

Cứ thế tôi lại một lần nữa nói dối đầy thiện chí với người mẹ tốt bụng của tôi. Cuối giờ chiều 30 tháng 4, tôi đã lên chuyến tàu K11 đi về miền Tây.

CHƯƠNG 12

Tôi mua vé giường nằm ở tầng dưới. Vừa vào toa, tôi nằm trên giường lặng ngắm ánh nắng buổi chiều tà hiu hắt bên khung cửa sổ.

Tất cả không khác mấy so với hôm bố mẹ đưa tôi đi Vũ Hán mấy năm trước, chỉ khác là lần này không biết xuống tàu tôi còn được thấy tấm bảng đón tân sinh viên của “Đại học quốc lập Vũ Hán” nữa không? Có còn tâm trạng vừa háo hức vừa sợ sệt khi lần đầu bước chân vào ngôi trường đó không?

Lòng chợt thấy buồn buồn...

Mấy người ở giường giữa và giường trên đang rủ nhau đánh bài, họ trưng dụng luôn chiếc giường của tôi. Tôi chẳng nói gì, lẳng lặng trèo lên giường trên ngủ. Thực ra ở bên trên rất bất tiện, hơn thế lại chật hẹp. Nhưng dù sao như thế này vẫn yên tĩnh hơn, chứ nếu ở giường dưới thì bị họ ép bẹp mất rồi.

Ánh mặt trời dần tắt để lại đoàn tàu mãi miết theo sau về miền Tây xa xôi, đi qua vài ngọn núi và con sông, màn đêm đen dày đặc đã buông xuống.

Cỗ xe lửa xinh xắn như cỗ máy thời gian đưa tôi trở về chuyến tàu của đợt du lịch cuối khóa. Đó cũng là một đêm 30 tháng 4, là một trong hai lần hành động cấp 5 sao thời đại học của chúng tôi.

...

Bước vào những ngày đầu hạ năm 2001 cũng là thời điểm chúng tôi chuẩn bị tốt nghiệp. Dịp cuối hè là mùa du lịch của những sinh viên mới tốt nghiệp như chúng tôi.

Lúc này chúng tôi đều hiểu được câu nói của một anh khóa trên tốt nghiệp năm trước đó: “Tháng cuối cùng còn ở trường, hãy làm những việc từng muốn mà không dám làm”.

Mấy tháng nay, có một em khóa dưới nói các anh chị khóa 97 giống như Quốc dân đảng đi tàn khốc đại lục làm đủ mọi thứ xấu xa. Nghĩ lại thì cũng đúng: đá bóng, uống rượu chưa là gì, có người còn hét to khẩu hiệu của chủ nghĩa đế quốc “đốt hết tất cả những thứ gì không mang đi được”. Những đêm trời quang gió mát, chúng tôi tụ tập trên bãi cỏ đốt sách đốt chăn, một vài người cao hứng vây quanh đồng lửa ngâm thơ, có người ngẩng đầu lên trời cao kêu tên cô bạn mình đang theo đuổi, cũng có vài người cá biệt cao giọng hát vang.

Lúc đó, sân trường như trở lại hồi tập quân sự, cứ đến tối khắp nơi râm ran các ca khúc cách mạng. Có một bài thậm chí được coi là kinh điển, nhắc đến đủ cảnh đẹp điển hình của đại học Vũ Hán như vườn đào, vườn phong, vườn mai và hồ băng.

Bài hát đó do chính tôi viết lời, anh chàng đẹp trai Quý Ngân Xuyên đàn và Ngô Vũ Phi phối nhạc:

Hương hoa trong vườn đào, nghe tôi đến hát ca, hát...a...ca.

Đến vùng núi Lô Gia, núi Lô Gia một nơi tuyệt đẹp

Đến vùng phong cảnh đẹp

Nơi nơi là khủng long, khắp nơi đầy lang sói...

Núi Lô Gia năm xưa đều là núi hoang không một bóng người.

Núi Lô Gia ngày nay đã khác trước.

Núi Lô Gia của hôm nay đã đổi thay,

Không còn như xưa, nơi đây là tiểu thiên đường của Vũ Hán.

Không còn như xưa, nơi đây đã trở thành tiểu thiên đường của Vũ Hán.

Không thể phủ nhận rằng lời ca tôi viết rất xuôi tai, hợp với trào lưu. Hơn thế tôi phát hiện rằng bài hát lúc đó rất hay, ít ra thì còn hay hơn mấy bài kiểu như “Nhị côn khúc” bấy giờ.

Thực ra ba đứa chúng tôi cũng không đến nỗi quá khủng, nhưng nhìn đám bạn quá khích, bọn tôi lại thấy sốt sắng không yên.

Đúng lúc đó, anh chàng Quý Ngân Xuyên vẫn hay chữ tốt lại sáng tác một câu đậm chất thi ca: “Nếu cuộc sống lừa dối bạn, nói nó là Coca-cola, nhưng thực ra chỉ là nước lọc, bạn cũng phải học cách tự mình thêm đường vào đó”.

Sau khi bàn bạc, chúng tôi quyết định lần này thứ đường cho vào cốc nước lọc đó là một chuyến đi chơi Tô Châu – Hàng Châu.

Sau khi bí mật lên kế hoạch, chi trả hồi lâu bên bàn đồ, cùng tranh luận gay gắt, cuối cùng chúng tôi mới xác định được lộ trình hợp lý: Vũ Hán – Nam Kinh – Tô Châu – Hàng Châu – Vũ Hán.

Lẽ ra họ còn cãi nhau muốn đi Thượng Hải nhưng ngay lập tức đã bị tôi gạt phăng. Chương trình đột này phải giấu kín không cho gia đình biết, vừa rồi bố mẹ gọi về nhà tôi đã “kháng chỉ” không nghe theo, nếu lại bị mẹ phát hiện tung tích của tôi ở một xứ xinh nào đó ở Thượng Hải, xem ra tôi sẽ khó bề yên thân.

Vì sự an toàn của tôi, hai người họ không còn cách nào phản đối.

Sau khi mua được vé và đồ ăn mang đi đường, chúng tôi hào hứng khởi hành chuyến đi. Lần đó cũng vào tới 30 tháng 4, cả ba vô cùng háo hức, đặc biệt là tôi, một đứa từ nhỏ đến lớn chưa được ném vị của chuyến du xuân nào, cuối cùng cũng đến ngày được đền bù. Tuy thế tôi cũng khéo giả vờ, vẫn tỏ vẻ lạnh lùng như những người Eskimo sống ở vùng Bắc cực. Ngô Vũ Phi nói, nếu tôi là con gái, thử vai Diệt Tuyệt sư thái chắc không cần hóa trang.

Vừa lên tàu, Vũ Phi đã nhanh chân chiếm chỗ ở giữa. Cô ấy sao lại không nhanh được cơ chứ? Vừa ra khỏi cổng trường Vũ Phi lại đòi hỏi quyền lợi, rằng cô ấy là con gái, chúng tôi là con trai, bởi thế tất cả hành lý là do chúng tôi xách.

Quý Ngân Xuyên cầu nhau một câu: “Ngô Vũ Phi đừng có bắt cá hai tay như vậy chứ. Hai anh chàng đẹp trai nhất khoa đã bị mình cậu độc chiếm rồi, thật là xấu xa, giống mấy người cặp bộ cặp bịch vậy...”

Chưa nói dứt lời, Xuyên đặt vội hành lý xuống đất rồi tháo chạy, nhưng vẫn bị Vũ Phi đuổi theo suốt bốn toa tàu.

Tôi luôn có ý nghĩ Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi là một đôi trời sinh, nhưng không hiểu sao hai người họ mãi không chịu bịch bịch. Có một đêm nằm tâm sự, tôi đã nói ra điều thắc mắc đó với Ngân Xuyên. Trong bóng tối, hai đôi mắt nhìn nhau hồi lâu, rồi cậu ấy hỏi tôi: “Cậu đã học toán trung học chưa?”

“Xì, đương nhiên là học rồi. Tớ còn từng giành giải nhất Olympic nữa đấy”.

Quý Ngân Xuyên tiếp tục trầm ngâm: “Cậu không thấy hình tam giác khá ổn định sao?”

Lúc đó tôi chỉ biết nhắm mắt hình dung ra những hình khối sinh động để thể hiện sự khâm phục cậu ta.

Thế nhưng, phải công nhận kết luận của cậu ấy rất đúng, trong bốn năm đại học, chúng tôi đã chứng kiến bao đôi hợp rồi tan, chỉ có hình tam giác là ba đứa chúng tôi đến tận khi tốt nghiệp vẫn giữ được mối quan hệ gắn bó.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Lầm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

CHƯƠNG 13

Mãi rồi tình hình “chiến sự” mới lắng xuống, chúng tôi bắt đầu buôn chuyện. Trên chuyến tàu băng qua màn đêm, chúng tôi thấy rất có hứng nói chuyện, từ văn học đến bát quái âm dương. Được một lúc Ngân Xuyên và Vũ Phi lại gây gổ, do Quý Ngân Xuyên nhờ miệng nói Vũ Phi hơi giống Lâm Tâm Như, Vũ Phi thì nghĩ đây là một câu chê bai liền trở mặt ngay, công kích Quý Ngân Xuyên đá bóng giống Lý Thiết.

Sau đó hai người họ như đang dự hội thi biện luận quốc gia, anh một câu tôi một câu, cãi nhau đến phút chót lại bắt tôi biểu quyết, thường thì tôi đánh mỗi người 50 roi, nhưng tất nhiên chỉ đánh nhẹ Ngô Vũ Phi thôi.

Chúng tôi ăn điểm tâm, uống bia và làm nhảm rất nhiều. Có lẽ con người ta chỉ đến khi thanh thân nhất, khi gần phải chia xa mới có thể mở lòng nói to những lời mà bình thường không dám nói ra. Giống như một người nghiện rượu, thường thích trong những đêm trăng thanh gió mát lời chai rượu quý ra sẽ chia cùng tri kỷ.

Rất nhiều câu nói phóng túng tới hôm đó giờ đã trôi vào hư không, nhưng tôi vẫn nhớ từng câu của mỗi người khi nó về mơ ước của mình.

Ngô Vũ Phi nói: “Các cậu có tin không? Mình thích cuộc sống của người diễn viên, như con chim di cư nay đây mai đó ở các thành phố. Lúc nhỏ tớ thích nhất là được xem chương trình văn nghệ tổng hợp đêm giao thừa và từng mơ ước nếu mình là cô gái dẫn chương trình đó thì tốt biết bao, được đi khắp thế giới. Bây giờ lớn rồi, mục tiêu của tớ phần nào đã được thực hiện. Ờ, ờ, Quý Ngân Xuyên cậu cười gì thế. Đi khắp cả nước là được rồi, Hắc Long Giang, Vân Nam, Tây Tạng... Sa mạc ở Hoàng Sa, Tây Phong cổ đạo, những dòng sông ở Giang Nam, Kinh Hoa Thu Mộng (lẽ ra nên nói là Kinh Hoa Xuân Mộng, nhưng nhìn thấy thái độ của Ngân Xuyên, Vũ Phi vội đổi cách nói)... tớ đều muốn đặt chân đến”.

Tôi lặng im ngồi nghe. Xem ra cô bạn này khá giống mình. Lúc nhỏ tôi cũng thích xem chương trình văn nghệ tổng hợp đêm giao thừa, cũng từng tưởng tượng đến cuộc sống lãng mạn phiêu bạt đó.

Quý Ngân Xuyên ngắt lời: “Này, tớ có thể góp ý một câu về mơ ước của cô bạn mình được không?”

“Nói!” – Vũ Phi liếc sang nói đúng một từ.

Quý Ngân Xuyên cười nham hiểm: “Hoàn toàn là ý kiến cá nhân thôi nhé, không được ngắt lời đấy”.

“Đừng lòi thôi, mau nói đi!”

“Thực ra mơ ước của tôi cũng giống như đồng chí Ngô Vũ Phi vừa nói, khi rồi rã cũng thích ở nhà (Quý Ngân Xuyên là người Bắc Kinh), mộng mộng Kinh Hoa gì đó, chỉ có điểm khác duy nhất, cô ấy là giấc mộng thu còn tôi là giấc mộng xuân”.

Ngô Vũ Phi giận sôi người, đuổi theo Quý Ngân Xuyên, miệng vẫn còn nói: “Đừng có nhại theo tớ, ai cho cậu vi phạm bản quyền hả!”

Sau vài phen cãi lộn cuối cùng cũng đến lượt tôi, tôi nghĩ một lúc lâu mới bật ra được vài từ: “Về Thượng Hải, bố mẹ tìm giúp tớ một công việc”.

Nói xong tôi cúi đầu không dám nhìn ánh mắt khinh khinh của Xuyên và Phi.

“Kệ các cậu lờm gì thì lờm!” Suốt nửa tiếng tôi cúi gằm mặt, lúc sau ngẩng đầu lên đã thấy hai người họ đang gật gù sắp ngủ rồi. Tôi vội gọi họ dậy: “Sao lại thế này chứ, khoảng thời gian quý báu thế này mà lại ngủ được sao, mau dậy đi!”

Tôi bật dậy lay họ một hồi nhưng cũng đành bó tay. Chẳng phải nói Quý Ngân Xuyên, một năm bốn mùa lúc nào mặt cậu ấy cũng như trong tình trạng ngủ đông, nếu biết sớm vừa nãy nhân lúc Vũ Phi đánh cậu ta, tôi cũng tranh thủ ném đá vào cậu ấy rồi.

Ngô Vũ Phi vẫn còn khá hào hứng, cô ấy đề xuất mọi người thay nhau kể chuyện ma để kích thích tinh thần thêm hứng thú, rồi cao hứng đòi kể một vụ án mạng rất khủng khiếp.

Lúc đầu, tôi và Xuyên đều nghe rất chăm chú, nhưng có quá nhiều nhân vật trong truyện của Vũ Phi, chỉ nhớ tên thôi cũng đủ thách thức trí nhớ rồi, lại thêm tình tiết lắt léo. Nhưng nhìn chung cũng do giọng kể của Vũ Phi không lồi cuốn chút nào, không những chẳng thu hút được tôi và Ngân Xuyên mà

càng khiến bọn tôi thêm buồn ngủ. Buồn cười nhất là Vũ Phi ban đầu còn kêu chúng tôi: “Này, không được ngủ, không được ngủ đâu, hai con heo này, câu chuyện hay thế này mà còn ngủ được à, thật là nhẫn tâm!” Kết quả cô ấy lại là người ngủ trước, vừa ngủ vừa lẩm bẩm kể chuyện, thật đáng nể!

Tôi và Ngân Xuyên nhìn nhau cười rồi đồng thanh nói: “Kỳ thật?!” Tôi và Quý Ngân Xuyên thường cùng lúc nói ra một câu, khiến tôi nghi ngờ phải chăng tôi và cậu ấy là một.

Được một lúc, Ngân Xuyên cũng tựa vào bàn ngủ, chỉ còn lại tôi. Mặc dù buồn ngủ lắm rồi, nhưng tôi ngủ mà để mắt đồ thì không ổn, thế nên đành chống mắt thức trông. Hơn nữa tôi ngồi sát lối đi lại, cũng không có bàn nào để tôi dựa vào đó mà ngủ cả.

Tầm 3 đến 4 giờ sáng, Ngô Vũ Phi tỉnh giấc, có lẽ trông đôi mắt đỏ ngầu của tôi cô ấy thấy áy náy liền bảo tôi chợp mắt một chút, tôi gạt tay nói: “Không cần đâu, cậu là con gái, ngủ không ngon giấc sẽ xấu lắm đấy”. Vũ Phi lại chìm vào trong giấc nồng, nhưng lần này cô ấy dựa đầu vào vai tôi.

Không biết lúc đó Vũ Phi vô tình hay cố ý nữa.

Đến Nam Kinh, tìm được phòng nghỉ xong, việc đầu tiên của tôi là đánh một giấc thật sâu, cho họ khua trống múa chiêng, tôi chỉ muốn ngủ.

Nhưng hai người vô nhân tính này vẫn một mực lôi tôi đi lăng Trung Sơn, đài kỷ niệm vụ thảm sát Nam Kinh, Vũ Hoa Đài Từ Kim Sơn – đây là căn cứ địa nơi tuyên truyền chủ nghĩa yêu nước. Họ muốn tôi tiếp thụ lễ rửa tội của cách mạng, nói tôi không đi là phản đảng phản quốc.

Nơi tôi thấy thoải mái nhất có lẽ là sông Tần Hoài, chính nơi đây đã diễn ra câu chuyện tình kinh điển trong tiểu thuyết “Cánh hoa đào”, cũng là nơi Hầu Triệu Tôn và Lý Hương Quân gặp gỡ.

Chúng tôi ăn tối ở một quán rượu long môn có kiến trúc cổ bên sông Tần Hoài, sau đó ngồi bên bên đón những cơn gió đêm mát lạnh thổi tới. Quý Ngân Xuyên kêu lên: “Nếu trường mình giống như công viện ở Giang Nam thế này thì hay biết mấy, có lẽ chúng tôi cũng đã tạo nên những chuyện tình kinh điển như “Cánh hoa đào” rồi. Một trường học như công viện thì thật là thích, bên cạnh còn có con phố ăn chơi, rảnh rỗi có thể qua đó uống rượu, còn có các anh xinh tươi như Lý Hương Quân hát karaoke góp vui nữa chứ...”

Một tên thông minh lạnh lùng như tôi trong một ngày vui như thế cũng phá lệ, tiếp lời cậu ta: “Đừng đúng, không giống như bọn mình, suốt ngày lang thang khắp nơi cùng loài động vật thuộc kỷ Phấn trắng”.

CHƯƠNG 1

Chơi được hai hôm, đến mùng 2 tháng 5 chúng tôi rời Nam Kinh, xuất phát đến trạm sau là Tô Châu. Hai tâm hồn nghệ sỹ đó nhất quyết đòi đi chuyến tàu đêm, rằng thì “ngồi tàu ban đêm mới có cảm giác”. Họ nói rất cuốn hút, rằng phải hưởng thụ “khoảnh khắc ngắn ngủi rời xa ánh đèn thành thị”.

Tôi thì chẳng quan tâm cảm giác gì đó, hôm nay vừa lên tàu, tôi đã chiếm một chỗ tốt để ngủ, sau đó đắc ý nhìn Vũ Phi và Ngân Xuyên. Từ nhỏ đến lớn, tôi thuộc tuýp người hiền lành, nhưng lần trước đã bị họ bắt nạt, lần này tôi không ngốc nghếch một mình ngồi trông đồ giúp họ nữa.

Hai người họ ngay lúc đó trở mặt ngạc nhiên. Hôm nay trên tàu, mọi người đều cố nín không nói chuyện, bởi cần phải giữ sức, cuối cùng thì ba người chúng tôi vẫn chìm trong giấc mộng như mọi lần.

Đang ngủ ngon, Quý Ngân Xuyên đột nhiên kêu lên “phải xuống tàu thôi”, tôi còn đang mắt nhắm mắt mở lại nghe tiếng thất thanh của Vũ Phi: “Túi xách của tớ, cái túi xách LV của tớ đâu rồi?”

Tôi bật dậy, nhìn giả hành lý, mấy cái túi của chúng tôi đã không cánh mà bay. Tôi bảo Ngô Vũ Phi lúc đó đang ngồi khóc lóc “cái túi xách LV mấy ngàn tệ của tớ đâu rồi?” thôi không khóc nữa rồi kêu Ngân Xuyên đi tìm nhân viên trên tàu. Chúng tôi giải thích hồi lâu cũng chẳng có tác dụng gì, anh nhân viên làm thủ tục khai báo một chút, rồi tàu lại khởi hành.

Nửa đêm hôm đó, ba đứa chúng tôi vô đầu bút tai đi lang thang trên các con đường lộng gió của Tô Châu.

Một đêm tháng 5 năm 2001, đường phố Tô Châu xuất hiện 3 nam thanh nữ tú lang thang vô phương hướng.

Nhưng tôi cảm giác tổ chức của các sinh viên trường điểm rất tốt. Ngay sau đó chúng tôi áp dụng kế hoạch ba bước để xoay chuyển tình hình.

Bước thứ nhất là kiểm tra các vật dụng còn sót lại: điện thoại, vé tàu và còn một chút tiền mang theo người nữa. Nhưng quần áo, mấy quyển sách và quan trọng nhất là mấy quay đều để trong cái túi bị lấy trộm rồi. Chúng tôi lục ra tất cả số tiền còn sót lại, tổng cộng là 444 tệ. Lúc nghe thấy con số này, Ngô Vũ Phi luôn miệng “A di đà Phật”.

“Sao thế?” – Tôi hỏi.

“Sao lại là con số đen đui thế này chứ, mình nào có lừa ai hại ai đâu chứ?”

Bước tiếp theo, chúng tôi kết thúc việc lang thang, kết thúc những bài dân ca “hai bàn tay trắng” của Quý Ngân Xuyên, thuê một phòng trọ ngủ qua đêm. Số tiền ít ỏi còn lại khiến chúng tôi chỉ thuê được một phòng. Lúc đầu Vũ Phi phản đối rất kịch liệt, nhưng Ngân Xuyên nói: “Thời điểm đặc biệt phải có chính sách đặc biệt chứ. Cậu còn nhớ lúc xuất phát, cậu nói chúng ta là hồng quân đang trường chinh không? Bây giờ là lúc gian nan thử thách con người nhất đấy”. Ngô Vũ Phi nghe vậy đành phải đồng ý.

Tuy thế, lúc vừa mở cửa phòng, cô gái này lại nhìn bọn tôi với ánh mắt kỳ lạ, mặt Vũ Phi đỏ bừng. Quý Ngân Xuyên mặt dày tỏ vẻ phớt lờ, lại còn huy

sáo nữa. Vừa vào phòng, Vũ Phi liền nói: “Quý Ngân Xuyên, cậu mà vô cớ lại gần là tớ gọi 110 đó”.

Ngân Xuyên bất bình phản đối: “Sao lại chỉ cảnh cáo mình tớ chứ?”

Tôi liền hòa giải: “Cậu đừng sợ Vũ Phi à, cậu ấy mà dám lại gần, tớ sẽ ra tay anh hùng cứu mỹ nhân”.

Vũ Phi nói một câu làm tôi cứng họng: “Ai biết các cậu có cùng một giuộc không cơ chứ?”

Nhưng thực tế cho thấy, tôi và Ngân Xuyên dù có đôi lúc hơi ba lăm, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức “quần tử động khẩu không động thủ” mà thôi. Nhưng Ngân Xuyên vẫn thích trêu chọc Vũ Phi. Không hiểu vô tình hay cố ý, cậu ấy nói: “Lúc nãy tớ đi đăng ký, cô lễ tân khẳng định bọn mình muốn 3p cơ đấy”.

“3p là cái gì?” – Vũ Phi thắc mắc.

Tôi muốn cười cũng không dám cười, thật là khó chịu.

Bước ba là xác định đường đi nước bước tiếp theo. Vấn đề chủ yếu mà chúng tôi đang phải đối mặt là tiền đã cạn kiệt. Lẽ ra ba đứa đã tích cóp được 2 ngàn tệ để trong ví của Vũ Phi nhưng cô ấy lại để ví trong túi riêng và cả hai đều đã biến mất rồi.

Chúng tôi ngồi trên giường, mở bản đồ ra xem xét, trông thật giống như hội nghị trong đợt trường chinh của Hồng quân. Tôi bảo hai người bàn luận trước còn mình vào nhà vệ sinh. Lúc quay trở lại thấy họ đang thì thầm bàn tán việc gì đó. Tôi đi khê lại gần, họ đang nghiên cứu bản đồ. Hai người này, nếu lấy tinh thần ấy đi thi thì chắc không đến nỗi mỗi lần kiểm tra đều phải dựa dẫm vào tôi nữa.

Đột nhiên họ phát hiện ra tôi đang đứng sau và cùng lúc quay đầu lại. Thế rồi tôi thấy Vũ Phi nháy mắt với Quý Ngân Xuyên, sau đó Ngân Xuyên cười trông rất khó hiểu. Tôi có dự cảm không lành, quả nhiên, Quý Ngân Xuyên bắt đầu nói: “Về vấn đề xe cộ, tôi và đồng chí Ngô Vũ Phi đã trao đổi ý kiến, chúng tôi đều thấy rằng...” vừa nói vừa chỉ bản đồ, “...Tô Châu cách Thượng Hải chỉ 3 ngày...”

Xuyên chưa nói xong, hai mắt tôi đã tối sầm lại và tai thì ù ù.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thế Làm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

CHƯƠNG 15

Không biết mất bao lâu sau tôi mơ hồ nghe thấy Quý Ngân Xuyên chỉ đạo: “Kế hoạch bước đầu là..., này này, Trương Văn Lễ, cậu tập trung một chút đi...”.

“Ừ...”

“Cậu đột nhập vào nhà cậu, mở ngăn kéo ra, lấy ra số tiền cậu tích góp từ nhỏ đến giờ. Nếu nhớ không nhầm thì là 866 tệ...”

...

“Khoan đã, sao cậu biết khoản tiền tiết kiệm của tớ?”

“Đừng có ngắt lời tớ, lần trước cậu nói mê tớ đã nghe thấy hết rồi... Cậu lấy được tiền thì đi ra. Bọn tớ cũng thấu hiểu sự khó xử của cậu, cậu sợ bố mẹ biết cậu về chứ gì. Để đảm bảo không có sự cố xảy ra, tớ và Ngô Vũ Phi sẽ ở dưới canh chừng...”

“Áy khoan, cậu biết bố mẹ tớ trông thế nào sao?”

“... Hừm, đã bảo cậu đừng có ngắt lời. Cậu không biết đường chỉ bố mẹ cho bọn tớ nhận biết sao? Ngốc xít! Hôm nay cậu cố tình giả vờ đấy hả? Khả năng mưu lược mọi lần của cậu đâu cả rồi? À, mà tớ hiểu rồi, chắc chắn là đòi lấy tiền của cậu nên cậu không chịu chứ gì, đồ ích kỷ”.

“Cậu mới ích kỷ đó”.

...

Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi không bận tâm nhiều đến tôi, họ tự do phóng túng quen rồi, họ đã vạch sẵn kế hoạch này, lấy tên là “hành động ngày mùng 4 tháng 5” – bởi nó được tiến hành vào ngày mùng 4 tháng 5, coi như đây là một đợt nghỉ ngơi của chuyến du lịch cuối khóa – hành động cấp 5

sao này. Nói xong kế hoạch, hai người họ đi nghỉ, để lại mình tôi vất óc tưởng tượng từng chi tiết cụ thể. Đợt hành động này tuyệt đối không được để lại vết tích, nếu không hậu quả của nó tôi thật chẳng dám nghĩ tới nữa.

Chập tối ngày mùng 3, chúng tôi về đến Thượng Hải, sau đó tôi dẫn họ đến khu vực gần nhà tôi – trên tivi các tên cướp nhà băng đều làm như vậy cả.

Nếu Thượng Đế thực sự hiện hữu và nếu hôm đó Thượng Đế đang ở trên khu dân cư Vân Đao ở Lục Gia Chủy – Thượng Hải, nhất định Ngài sẽ bật cười. Lúc đó chúng tôi nấp ở một vườn hoa sát nhà, rồi tôi chỉ cho họ thấy bố mẹ tôi. Hai người họ gật gù nói nhớ rồi. Có lẽ bố mẹ tôi suốt đời không biết được rằng cậu con trai quý tử của hai người đang ở một nơi cách nhà chưa đến 15m lén nhìn họ mà không vào chào lấy một câu.

Sau khi bố mẹ lên gác, tôi nói với họ: “Nhà tớ ở tầng 6, ngày mai lúc hai cậu đứng canh, chỉ cần ngồi ở vườn hoa này là được rồi, cứ bình tĩnh, không ai nhận ra các cậu đâu, đặc biệt là cậu Ngô Vũ Phi à, mắt cậu đừng có liếc ngang liếc dọc liên hồi như vậy...”

“Tớ đâu có?” Vũ Phi phản đối.

“Quý Ngân Xuyên, còn cậu nữa đấy, đừng có lén lén lút lút, thật sự trông cậu giống như chuẩn bị cướp nhà băng vậy”.

Sau khi thỏa thuận xong, tôi phát hiện ra mình đã khôi phục lại khả năng đạo diễn, Ngân Xuyên và Vũ Phi lại trở thành những diễn viên dưới sự chỉ đạo của tôi.

Tôi yêu cầu họ đi chơi xích đu, không một chút do dự, hai người chạy đi chơi rất vui vẻ và không hề ngưng ngừng. Tôi không dám chạy qua chơi cùng họ bởi từ cửa sổ nhà tôi có thể nhìn thấy phía dưới, thế nên tôi chỉ đứng bên nhìn họ vui đùa. Nhớ lại hồi trước, tôi cũng đứng sau cửa kính, lặng lẽ nhìn đám bạn thỏa thích vui chơi như thế này.

Thông thường, bố mẹ tôi sẽ đi tập thể dục buổi sáng, rồi đi mua thức ăn, tất cả quá trình đó thường phải đến 10 giờ mới kết thúc.

Nhưng sáng hôm sau, khi chúng tôi đến nơi thì đã 9 giờ. Cũng tại anh chàng Quý Ngân Xuyên ngủ nướng, lay mãi không dậy, nếu không tầm 6 giờ khi bố mẹ tôi vừa ra khỏi nhà triển khai hành động ngay thì chắc chắn hơn. Tôi thường rất cẩn thận.

Tôi bảo Ngân Xuyên gọi điện về số nhà tôi, nếu có người nhắc máy thì nói gọi nhầm, nếu không thì tôi sẽ lên nhà.

Cậu ta gọi mấy lần, xác định chắc chắn xong liền ra hiệu cho tôi có thể bắt đầu hành động. Tôi nhìn về phía Vũ Phi, cô ấy cũng tỏ vẻ sẵn sàng, ra hiệu có thể triển khai hành động. Hồi trước khi thực thi nhiệm vụ gì, chúng tôi đều có quy ước như vậy, thật ra thì cũng là học từ phim trình sát Hồng Kông.

Thời khắc xúc động nhất đã đến, nghĩ lại thì đây là lần đầu tiên đích thân tôi thực hiện nhiệm vụ. Bỗng dưng tôi thấy hơi căng thẳng, nhưng chẳng còn cách nào khác nữa. Trước kia đều là hai người họ diễn, tôi đứng sau màn làm đạo diễn, hôm nay là lần đầu tiên tôi tự đạo, tự diễn.

Tôi hít một hơi thật dài rồi đi lên lầu.

CHƯƠNG 16

Quý Ngân Xuyên cũng đi lên cùng tôi. Để phòng bố mẹ về nhà đột xuất, tôi bảo Quý Ngân Xuyên giữ chìa khóa để tôi trong nhà rồi đi xuống dưới chờ tôi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhắn tin gọi cậu ấy lên đón tôi.

Đã lâu không về nhà, vừa mở cửa tôi liền ngửi thấy một mùi rất quen thuộc. Có lẽ đây là mùi vị của mái ấm gia đình. Căn phòng rất sạch sẽ dưới sự dọn dẹp của người mẹ ngăn nắp. Mặc dù đã biết chắc bố mẹ không có nhà, tôi vẫn rón rén vào phòng họ nhìn lướt qua, sau đó mới yên tâm bước vào căn phòng nhỏ của mình.

Vừa vào phòng mình, một cảm giác thân thuộc gần gũi lại trào dâng trong tôi. Đây là căn phòng giam giữ tôi hơn mười năm qua, ngôi nhà giam mà cũng nảy sinh ra tình cảm. Nơi đây cũng được dọn dẹp gọn ghẽ, xem ra mẹ vẫn không quên chăm sóc cho cái tổ nhỏ của tôi.

Tôi mở ngăn kéo, lôi ra mười quyển sách, ngoài bìa đều là “Hán ngữ cao cấp”, “Hóa học cấp 3” nhưng thực ra bên trong là “Tiểu ngao giang hồ”, “Ỗ thiên đồ long ký”. Sau đó tôi móc các tờ tiền giấu trong mỗi bìa sách (bởi công tác cất giấu của tôi rất cầu kỳ nên việc lấy chúng cũng không dễ dàng gì). Lấy ra xong, tôi đếm qua vẫn thấy thiếu 100 tệ. Tôi vội lật lại các quyển sách, có vẻ như thời gian không còn nhiều vì đã mất đến 15 phút rồi. Nhưng càng vội càng dễ xảy ra sự cố. Tờ tiền cuối cùng đó như có ý trốn tránh tôi, tìm mãi vẫn không thấy.

Đột nhiên tôi nhìn thấy một quyển nhật ký nhỏ liền mở ra xem, có đều kỳ lạ là bên trong không phải chữ của tôi. Tôi nhìn kỹ lại, thì ra là nhật ký của mẹ, cuốn nhật ký mẹ viết cho tôi lúc nhỏ. Tôi đặt riêng nó sang một bên để lúc sau đọc tiếp, rồi tiếp tục tìm.

Mười phút trôi qua, cuối cùng tôi cũng tìm ra tờ 100 tệ đó. Tôi lại bỏ chút thời gian sắp xếp các quyển sách về nguyên trạng, rồi nhìn đi nhìn lại xem còn để lại dấu vết gì không. Sau một hồi bày bừa, cuối cùng tôi thở dài nhẹ nhõm hoàn thành nhiệm vụ, vội nhắn tin kêu Ngân Xuyên lên đón tôi.

Đúng lúc đó, điều khó tin nhất đã xảy ra. Tôi vừa ấn gửi tin nhắn đi đã nghe thấy tiếng động cửa. Tôi nghĩ Ngân Xuyên không thể nào lại có thần giao cách cảm với mình nên vội vã nấp vào phòng. Sao lại thế được! Không thể nào là bố mẹ tôi về nhà được, nếu vậy thì Ngân Xuyên đã gọi điện báo động cho tôi, hơn thế bình thường bố mẹ tôi 10 giờ mới về, thời gian tôi nghĩ hè hay nghỉ đông ở nhà, mỗi lần đi mua đồ ăn, bố mẹ đều đi mua rất lâu, mà bây giờ mới có 9 giờ 30 phút thôi.

Hay là trộm?! Trong đầu tôi chợt lóe lên suy nghĩ đó, tôi thấy căng thẳng đến toát cả mồ hôi hột, vội tìm quanh phòng một cây gậy thủ sẵn thế phòng thủ.

Mấy giây lúc đó trôi qua thật chậm, tôi căng thẳng nghe ngóng, tập trung cao độ...

Sau khi mở cửa, có tiếng bố mẹ vọng lại, chứng tỏ không phải là trộm, tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng lập tức lại căng thẳng trở lại. Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi thật là, đánh động ở tận đâu rồi.

Đợi một lúc tôi mới nhận được tin nhắn của Quý Ngân Xuyên:

“Báo động cấp 1, báo động cấp 1! Vừa nãy có hai người trông giống bố mẹ cậu đi lên trên, nhưng Vũ Phi không tin, tranh cãi hồi lâu với tớ, còn cả một bữa đi nhà hàng Hàn Quốc. Đúng hay không đúng thì cũng nhanh nhanh trả lời, tớ đang đợi đi ăn món Hàn Quốc đây”.

Tôi bị họ làm tức điên lên rồi, giờ này hãy còn cả cuộc món Hàn Quốc được thì tôi thật phục họ quá. Tôi nhắn tin trả lời:

“Là bố mẹ tớ đấy. Nhưng các cậu xem bây giờ tớ phải làm thế nào? Xem ra từ giờ đến tối trước khi bố mẹ đi dạo tớ không ra khỏi nhà được rồi. Nhưng mà các cậu cũng không được đi ăn đâu đấy, sẵn sàng đợi lệnh để lên ứng cứu đó”.

Cảm thấy vẫn chưa hết bực, tôi nhắn tiếp:

“Các cậu nhất định phải ở chỗ xích đu đấy. Chừng nào mình còn bị nhốt thì các cậu cứ ở đó mà chơi xích đu. Tớ đang đứng ở cửa sổ đây này. Ai mà đi, tớ sẽ cầm tiền đi ăn mảnh đó”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

CHƯƠNG 17

Phải mất một lúc để định thần lại, tôi tìm một nơi thích hợp để trốn. Tôi nằm trên sàn cạnh giường nơi cách xa cánh cửa. Chỉ cần nằm đây, dù bố mẹ có mở cửa cũng không thấy tôi, hơn thế lại là sàn gỗ nên cũng không sợ lạnh, thế nhưng phải nghĩ cách giết thời gian. Còn nhớ thời kháng Mỹ giúp Triều Tiên năm xưa, ông Khuru Thiếu Vân cũng nằm dưới tầm nhìn của địch như thế này.

2

Trong lúc nhàm chán, tôi mở quyển nhật ký vừa lấy ra từ giá sách, từ từ đọc từng dòng mẹ viết cho tôi.

Ở trang đầu mẹ viết: “Nhật ký cho con yêu”. Từ ngày 26 tháng 7 năm 1980, cuốn nhật ký đã ghi lại từng khoảnh khắc của tôi từ lúc chào đời đến 3 tuổi, có cả những câu nói kinh điển, từng câu tôi hát ẹ nghe hay những hình vẽ con mèo, con chó với đứa trẻ.

Đó là vùng cấm mà ký ức của tôi chưa từng được biết. Mẹ đã dùng tình yêu và sự miễn cảm của người phụ nữ ghi chép lại từng bước trưởng thành của tôi. Mẹ đúng là người mẹ tốt nhất trên đời!

Bố lại đang nấu cơm. Tôi nấp ở đây cũng có thể ngửi được mùi thơm bay tới. Bình thường, chắc chắn mẹ đang gõ cửa gọi tôi đi ăn cơm. Nghĩ đến đây, dạ dày tôi lại “biểu tình”, tôi khẽ khàng đi đến sau cửa nghe ngóng xem bố mẹ đang nói gì.

Có tiếng dọn bát đĩa, tiếng kê ghế, sau đó là tiếng của bố tôi, cộc cằn nhưng rất gần gũi:

...

“Đã bảo em hôm nay mua thêm mấy món nữa, nhà cũng đâu nghèo đến mức này đâu”.

“Không cần cầu kỳ như vậy, mấy chục năm nay chẳng phải vẫn sống vậy sao?”

“Hôm nay là sinh nhật em...”

“Chỉ cần thằng Lẽ nó gọi điện về cho em là được rồi, chúng ta đều già rồi, ăn gì mà chẳng được...”

Thì ra hôm nay là sinh nhật mẹ. Tôi thật bất hiểu, từ nhỏ đến lớn mẹ đã làm biết bao nhiêu việc cho tôi, còn tôi đã làm được gì ẹ chứ? Mặc dù từ nhỏ đến giờ chuyện học hành của tôi không làm bố mẹ bận tâm, nhưng tôi vẫn chưa báo đáp được gì ẹ. Đến ngày sinh của bà mà tôi còn quên, còn hay huênh hoang trí nhớ của mình tốt như ai đó, thực ra tôi chỉ là tên mất trí. Người nào không nhớ được ngày sinh của mẹ đều mất trí cả.

Tôi vừa nhìn nhận lại bản thân, vừa đọc từng chữ từng hình mẹ viết hồi 20 năm trước, xem rồi bỗng nhiên không thấy đói nữa, thì ra tôi đã thiếp ngủ từ

lúc nào mà không biết. Tôi đã mơ rất nhiều, mơ về tôi lúc nhỏ, bị bắt hát ẹ nghe, đùa ẹ vui. Tôi cứ thế hát, tôi muốn cả đời mẹ được vui như vậy...

Giật mình tỉnh lại toàn thân tôi lạnh toát, nếu như lúc này đang mơ mà hát thật thì rắc rối rồi, nhưng xem ra tôi vẫn chưa bị lộ.

Cũng may tôi không giống Quý Ngân Xuyên, lúc ngủ có tật ngáy to.

Còn nhớ mỗi khi đến cuối kỳ, cậu ta cuối cùng cũng đến lớp được một buổi, nhưng vừa vào phòng học đã ngủ. Thì đành rằng là ngủ, nhưng còn ngáy; ngáy thì không sao, đằng này cậu ta ngáy to hơn tiếng thầy giáo giảng bài; ngáy to thì đành vậy, nhưng vấn đề là mình có câu thì cậu ta cũng không tỉnh; không tỉnh thì thôi, đằng này cậu ta vừa đẩy tôi vừa nói: “Đừng động vào tao, đang thu tiền đây...”

Nghĩ đến Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi, bất giác tôi lại mỉm cười, hai người này không biết còn nghe lời tôi ngồi im ở xích đu không? Tôi khẽ đi đến bên cửa sổ lấy kính viễn vọng nhìn ra xa, hai người họ thật biết nghe lời, chỉ có điều, Quý Ngân Xuyên lại đang nhắm mắt...

Ở xích đu mà cũng ngủ được, tôi thật phục cậu ấy quá.

Liếc nhìn điện thoại, có đến hơn 10 tin chưa đọc, trong đó có vài tin khiến tôi dờ khóc dờ cười.

Quý Ngân Xuyên: “Trả lời mau. Bố mẹ cậu đi bộ chưa? Tớ đói chết mất. Phản đối! Tớ muốn món Hàn Quốc...”

Ngô Vũ Phi: “Vừa rồi Quý Ngân Xuyên bỗng dưng lại nghi ngờ cậu đã bị lộ, cậu ta tính cùng tớ bỏ trốn. Nhưng tớ vẫn kiên quyết đợi cậu xuống, cảm động không?”

Quý Ngân Xuyên: “Bà tám Ngô Vũ Phi vừa rồi có phải lại mách lẻo gì với cậu hả? Không có chuyện đó đâu. Thực ra Vũ Phi nói còn quá đáng hơn. Cô ấy nói: ‘Hay là bọn mình báo cảnh sát, tớ nghĩ Trương Văn Lê không còn trên đời nữa...’”

Ngô Vũ Phi: “Mau xuống đi, Ngân Xuyên ngủ rồi, tớ cũng sắp ngất vì đói đây”.

Quý Ngân Xuyên: “Ngất rồi”.

Tôi nhắn tin ra chỉ thị: “Tiếp tục kiên trì một lát nữa đi, gần 5 giờ rồi. Đợi một chút nữa bố mẹ tớ ra ngoài đi bộ thì lên ứng cứu là được”.

Nhấn xong tin, tôi lại kiên trì thêm một tiếng đồng hồ và cuối cùng cũng nghe được tiếng mở cửa, bố mẹ ăn xong bữa tối đã ra ngoài dạo mát rồi. Tôi nhìn qua cửa sổ thấy họ đi xa rồi mới nhắn tin kêu Xuyên lên trên đón tôi. Trước khi đi, tôi liếc qua tủ lạnh và trên bàn để xem hôm nay bố mẹ ăn gì trong ngày sinh nhật mẹ.

Không nhìn không biết, vừa nhìn tôi bỗng thấy cay sống mũi. Tôi nói rồi, tôi là người khá lý trí nên nhanh chóng kìm nén cảm xúc đi xuống dưới, rời khỏi ngôi nhà thân yêu tôi từng sống không lâu trước đó. Sau khi xuống, tôi và Ngô Vũ Phi, Quý Ngân Xuyên lần lượt ôm nhau, sau đó, mặc dù cũng đói là rồi nhưng tôi bảo họ đợi một lát.

Tôi ngồi trong vườn hoa nơi mình đã bao lần mơ ước được chơi ở đó, sau đó lấy điện thoại gọi ẹ. Nghe thấy tiếng mẹ, tôi vội vàng nói: “Mẹ, chúc mừng sinh nhật!”

Mẹ tôi đã cười (nhắm mắt tôi cũng có thể tưởng tượng được hình ảnh mẹ đang khoanh chân múa tay mừng rồi), đột nhiên tôi bật khóc...

CHƯƠNG 18

Sở dĩ tôi khóc nhiều như vậy là do tôi hiểu tính mẹ. Mỗi lần vui bà đều nói rất nhiều, nhưng điện thoại của tôi dùng sim vùng Vũ Hán, đến Thượng Hải là gọi liên tỉnh, cái thẻ này nhất định hết sạch tiền rồi, không khéo còn thiếu 180 tệ, tiền phí sinh hoạt tháng sau phải dựa vào Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi rồi

Gọi điện xong, phải mất một lúc tôi mới bình ổn được cảm xúc, lau khô nước mắt rồi lững thững đi theo Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi đang không ngừng vẫy vẫy tay: “follow me”, hai người này đói đến sắp nổi khùng lên rồi.

7 giờ tối ngày mùng 4 tháng 5 năm 2001, trong một quán ăn ven đường đông đúc từng dòng người qua lại ở Lục Gia Chủy – Thượng Hải, hai chàng trai và một cô gái xăn tay áo, ăn uống hết sức nhiệt tình, chẳng thấy dáng vẻ của nam thanh nữ tú đâu nữa.

Ăn uống no say, chúng tôi quyết định thay đổi lộ trình hành quân, quay thẳng về Vũ Hán, bỏ qua thành phố Hàng Châu. Đến tận hôm nay tôi vẫn hối hận không cùng họ đi du ngoạn 10 cảnh sông nước hữu tình ở Tây Hồ, nơi vẫn được ví là thiên đường trên trần thế. Có một số việc, một khi đã bỏ lỡ thì sẽ bỏ lỡ cả đời.

Quay về Vũ Hán chúng tôi cũng ngồi tàu K11. Vừa lên tàu tôi liền vạch ra kế hoạch thay phiên nhau trực. Tàu chạy mất 18 tiếng, mỗi người sẽ trực 6 tiếng.

Sau đó 3 người bắt thăm, Quý Ngân Xuyên bốc phải thăm trực ca đầu tiên, tiếp đó là tôi, cuối cùng là Ngô Vũ Phi.

Tôi và Vũ Phi bắt đầu chìm vào giấc ngủ trên con tàu rộng lớn, cơ thể vẫn giữ được tốc độ hơn 100km/h của con tàu lao vút về phía tây. Tôi đã mơ một giấc mơ ngọt ngào, trong mơ chiếc xe lửa cứ thế lao đi, đi mãi không có điểm dừng, đưa tôi đến tận chân trời góc biển, ba đứa chúng tôi vẫn ngồi trên tàu, bỏ qua khói bụi trần gian, tươi cười ngắm hoa nở hoa tàn, cỏ cây muông thú bên cửa sổ, mãi mãi vui vẻ như vậy.

“Này, này, Trương Văn Lễ, đến lượt cậu rồi đó!”

Tôi đang định vờ chết, Quý Ngân Xuyên lại thêm vào:

“Cậu mà không tỉnh dậy là tởn tượng ớn lên mặt cậu đấy”.

Đội quân phản động Quốc dân Đảng năm đó thế nào nhỉ? Tôi nghĩ Quý Ngân Xuyên là đặc công do Đài Loan phái tới, nếu không thì không thể độc ác như vậy được. Suy nghĩ này xem ra rất có lý. Mặc dù chúng tôi biết Quý Ngân Xuyên đến từ Bắc Kinh, nhưng đến giờ vẫn chưa được biết thêm thông tin gì khác về cậu ấy. Cậu ta cũng chưa bao giờ nhắc tới Bắc Kinh, nhắc tới bố mẹ mình. Ngân Xuyên không rõ nguồn gốc, có vẻ khá giống Tôn Ngộ Không năm xưa đột ngột bay ra từ núi đá.

Tôi mở to đôi mắt cay xè, cảm đi động lên nhìn, bây giờ là 11 giờ đêm. Chúng tôi lên tàu tầm 5 giờ chiều, đến giờ là vừa tròn 6 tiếng.

Tôi vờn vai nói: “Sao lại nhanh vậy được, cảm giác như chưa được 6 tiếng?”

“Cậu học thuyết tương đối chưa? Thời khắc hạnh phúc thường trôi qua rất nhanh”.

Nói xong câu này Ngân Xuyên liền nằm xuống, chẳng đợi tôi hỏi thêm bây giờ đã đến tỉnh nào rồi. Cậu ấy quay đi còn nhanh hơn quân phản động bị đánh gục trên tivi. Mà bọn phản động trên tivi bị tổ chức bắn, trước khi chết cũng còn giãy giụa một hồi, còn cậu ấy thì...

Tôi cảm thấy rất ức chế, sau đó đành bắt chuyện với một cô gái có dáng vẻ học sinh ngồi bên. Cô học sinh cười tí mắt nhìn ba đứa chúng tôi rồi hỏi: “Các anh chị ai với ai là một đôi vậy?”

Tôi bắt chước Ngô Vũ Phi hỏi đó bắt tôi đoán tên, kêu cô bé đoán thử.

Cô học trò nhìn hồi lâu rồi chỉ tôi và Ngô Vũ Phi.

Tôi thấy vui vui một lúc, sau đó nói với cô bé: “Không đúng rồi, ba người bọn anh là anh em, anh là anh cả...”

Tôi chỉ Quý Ngân Xuyên và nói: “Đây là anh hai...”

Lúc đó, Quý Ngân Xuyên nói giọng ngủ mê: “Phản đối, tởn không phải anh hai...”

“Giã vờ ngủ hả?” – Tôi bực mình cốc vào đầu cậu ta. Sau đó tiếp tục chỉ Ngô Vũ Phi nói: “Đây là cô em út”.

Nói chuyện một lúc, tàu đã đến ga mới, có tiếng còi phát thanh viên trên tàu: “Hành khách đi tàu chú ý, hành khách đi tàu chú ý, đã đến Chư Kí, hành khách đi Chư Kí xin mời nhanh chóng xuống tàu...”

Tính hiếu kỳ và hiếu thắng trong tôi khá lớn, gặp từ nào không biết là muốn tìm hiểu ngay. Thế là tôi chạy đi tra lịch tàu. Thì ra là hai chữ “Chư Kí”, nhìn lại đồng hồ, tôi giật mình.

Chư Kí xuất phát từ 20:32 đến 20:35 trong ngày.

Lúc đó, tôi cảm thấy trời đất quay cuồng. Rõ ràng điện thoại của tôi đã là 23 giờ 36 phút. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là thời gian đã quay ngược rồi.

Thế nhưng ngay lập tức tôi phản ứng lại, hét to một tiếng: “Quý... Ngân... Xuyên!...”

Nếu theo cách nhìn kiểu “chiến tranh giữa các vì sao”, Quý Ngân Xuyên và tôi không cùng một chủng tộc. Cậu ta giỏi cả bóng đá, bóng chuyền, cơ thể săn chắc, da mặt cũng dày hơn tôi. Tôi cầu cậu ấy một hồi, rốt cuộc lại tự làm đau tay mình, cuối cùng đành bỏ cuộc. Ai bảo tôi không có dã tâm như cậu ta chứ. Và lại tôi là anh cả, cũng không so đo với họ làm gì.

Cứ thế, tôi ngồi nhìn họ hạnh phúc ngủ suốt đêm. Sáng sớm hôm sau, đến phiên Vũ Phi trực, tôi cũng không gọi cô ấy dậy. Còn nhớ có lần chúng tôi thảo luận điều gì là hạnh phúc nhất, Ngô Vũ Phi nói hạnh phúc là trở thành minh tinh, tôi thì nghĩ đó là bố mẹ không phải vất vả mỗi ngày, còn với Ngân Xuyên, điều hạnh phúc nhất là sống đến già rồi chết, ngủ rồi tỉnh dậy một cách tự nhiên.

Quý Ngân Xuyên còn có một câu ví von rất đáng sợ: “Ngủ là cái chết tạm thời, mỗi lần thức giấc là một lần sống lại, nếu không tỉnh lại được thì là đang được thưởng thức bữa tiệc ngủ thực sự”. Tôi nghi ngờ hẳn vốn dĩ là thi sĩ thuộc trường phái trừu tượng.

Bởi thế, hôm nay tôi để họ hạnh phúc một lần, để họ tỉnh giấc một cách tự nhiên.

...

Trong dòng suy nghĩ về thời điểm ba năm trước, khi tia nắng ban mai đầu tiên rọi trên gương mặt non trẻ của chúng tôi, ba năm sau, ánh mặt trời vẫn như ba năm trước chiếu trên khuôn mặt không còn được trẻ trung như thế. Tôi thoát khỏi dòng hồi tưởng, ngắm ánh mặt trời lặn khuất rồi lại nhô lên mở đầu ngày mới. Tôi sức nhớ lại mấy năm trước, khi Quý Ngân Xuyên một mình đến nhập học với hai tay không, có lẽ cậu ta cũng có cảm giác này. Bỗng nhiên

tôi hiểu được tại sao mình lại không đi máy bay mà nhất quyết muốn đi chuyến tàu đêm nay.

Vừa xuống tàu, tôi đã thấp thòm bồn chồn, không biết liệu nơi đây có còn những gương mặt sáng sủa đang tươi cười chào đón mình nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Lắm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

CHƯƠNG 19

Mặc dù trong sân ga dòng người chen chúc ngột ngạt đến mức khiến cho người ta thấy quyết tâm thực hiện triệt để sinh đẻ có kế hoạch, tôi vẫn thoáng nhìn thấy cô ấy giữa đám đông. Nhưng cô ấy đi một mình, không thấy bóng dáng Quý Ngân Xuyên.

Cô ấy trang điểm trông giống như những minh tinh trên truyền hình, đeo kính râm, ăn mặc rất phá cách, cô ấy hiện hữu ở đó nhưng dường như không thuộc thế giới này. Khuôn mặt đó đã lướt qua trong những giấc mơ của tôi 3 năm nay, bây giờ gặp lại mặc dù có phần đẹp và quyến rũ hơn trước, nhưng có chút gì đó hơi xa lạ. Ba năm rồi, thời gian tưởng chừng chưa đủ để thay đổi gì nhưng có vẻ như đã thay đổi tất cả.

Tôi bước đến bên cô ấy, càng đến gần càng thấy áp lực bởi giác quan thứ sáu mách bảo tôi rằng các chàng trai xung quanh đang đằng đằng sát khí nhìn mình.

Cô ấy đón hành lý từ tay tôi, vẫn tự nhiên hỏi: “Mệt à?”

Tôi khẽ “ừ” một tiếng.

Chúng tôi lặng lẽ rời ga, tôi không nói và cô ấy cũng vậy. Có rất nhiều việc đến lúc cần nói lại không biết phải mở miệng bắt đầu thế nào.

Đến tận khi lên xe, cô ấy mới cất cặp kính râm đi. Xe chạy về phía Đại học Vũ Hán, tôi thiếp ngủ trên xe vì quá mệt. Xe đến khách sạn mà tôi cũng không hay, chỉ nhớ mình mơ mơ màng màng đi theo cô ấy đến một nơi nào đó, sau đó nhìn thấy chiếc giường tôi liền nằm ngủ, mất hết mọi cảm giác.

Tôi mơ một giấc mơ dài. Trong mơ tôi vẫn ở trong ký túc xá ngày xưa, trên sàn nhà vẫn đặt cây đàn ghi-ta của Quý Ngân Xuyên, trên tường vẫn dán bức hình Lưu Xuyên Phong hay một cô gái xinh đẹp nào đó; mỗi sớm câu nói đầu tiên của Quý Ngân Xuyên khi thức dậy là: “Mau mau gọi điện kêu họ mang đồ ăn tới đi, đói chết mất...”

Thế nhưng, hôm nay trong mơ tôi lại biến thành Quý Ngân Xuyên, bởi tôi cũng cảm thấy rất đói. Tỉnh giấc nhìn quanh, trời đã chập choạng tối. Giật mình khi thấy Ngô Vũ Phi đang ngồi cạnh xem tivi, tôi thấy hơi ngại liền hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Cậu dậy rồi à? 6 giờ rồi. Tối qua cậu không ngủ à?” – Cô ấy quay đầu lại hỏi.

“Ừ. Nhưng lúc mới xuống tàu tớ vẫn rất minh mẫn”.

“Ngốc, đó là hồi quang phản chiếu đó!”

...

Sau vài câu nói đùa, không khí đã trở nên nhẹ nhàng hơn. Tôi thử dài nhẹ nhõm, định đọc về vôi cô ấy, nhưng đã mấy năm không luyện, vốn từ cũng thui chột nhiều, vắt óc nghĩ một lát cũng không có gì dễ về. Tôi liền bật dậy đi vào nhà tắm, vừa rửa mặt vừa nghe cô ấy nói chương trình tối nay: trước hết là đi ăn lẩu, sau đó đi hát karaoke.

Miệng vẫn còn đầy kem đánh răng, tôi hỏi: “Có thể không sáo mồn như vậy được không? Không có tiết mục gì mới mẻ hơn sao?”

“Tớ cũng bó tay rồi. Mọi người nói muốn đi hộp đêm, cậu không biết đâu, mới ba năm không gặp, nhiều đứa đã thay đổi nhiều lắm rồi”.

Sau đó cô ấy bắt đầu mần mê tay kể về ai đó đã mở tiệm ngọc Mã Lai, rồi cậu nào hiện là phó tổng giám đốc tập đoàn gì gì đó, còn có cả ai đó sắp xuất ngoại rồi.

Tôi mở vòi nước, vục mặt vào trong nước nghĩ người khác lên voi xuống chó thế nào tôi không cần biết, tôi chỉ quan tâm Ngô Vũ Phi mấy năm nay cậu sống có ổn không, cậu lấy chồng chưa? Liệu cậu có khó lắm khi trải qua những cay đắng ngọt bùi đó không? Một mình cậu có thấy cô đơn không? Quý Ngân Xuyên đang làm gì vậy? Các cậu còn bên nhau không hay đã chia tay rồi?... Sao cậu không nói gì với tớ? Tôi mở to mắt trong nước, thấy mắt mình nhòa đi, tôi không biết phải chăng đây là cái được gọi là nước mắt..

Mất một lúc tôi mới rửa xong mặt, sau đó chúng tôi đến ăn cơm ở một nơi đặt trước. Ở đó có bạn bè đến từ khắp nơi trong cả nước, họ như những con chim di cư đến từ khắp vùng đông tây nam bắc, xem ra có vài người trông rất quen nhưng tôi chẳng nhớ nổi tên nữa, chỉ đến khi nhắc đến mới à ờ nhận ra.

Mọi người rất vui mừng khi gặp lại nhau, vài cô bạn còn hét lên mừng rỡ, thật giống như đàn chim non tụ hội. Sau đó vấn đề được họ quan tâm nhất là chuyện lập gia đình, rồi tụ tập lại một góc, xì xầm nhỏ to, nói xong còn cười rất bí hiểm.

Còn đám con trai gặp nhau không bắt tay thì ôm chào nhau, đặc biệt là mấy vận động viên bóng đá càng có phong cách giang hồ. Gặp gỡ ôm nhau đã đành, đây thì không quản đời sống riêng tư thế nào, chỉ sôi nổi bàn tán về giải ngoại hạng Anh. Có một vài thành viên đội bóng bước tới chào tôi: “Anh Trương đẹp trai”. Tôi cười đáp lại – vậy là họ vẫn còn nhớ đến vị huấn luyện viên lâm thời này. Bóng có suy nghĩ thoáng qua làm tôi thấy bồn chồn, không biết họ còn nhớ tới Quý Ngân Xuyên – con sói chuyên săn tìm những cơ hội ghi bàn trên sân cỏ đó không?

Tôi đi tìm bóng dáng của con sói đó giữa đám đông, tôi hy vọng thoáng đâu đó có thể nhìn thấy nụ cười nham hiểm đó. Tôi cũng hy vọng cậu ấy vẫn nghịch ngợm như xưa, đặt ra những cái bẫy để tôi phá, để tôi bay bổng rồi đột ngột xuất hiện với những cách rất sành điệu, khiến tôi không khỏi kinh ngạc trước những tình huống dở khóc dở cười. Nhưng đến tận lúc khai tiệc, cậu ấy vẫn chưa xuất hiện.

Trong lúc ăn uống, tôi ngồi nghe họ bàn chuyện quốc gia đại sự trên bàn tiệc một hồi, dần dần mới biết tình hình của từng người: đại ca khu ký túc giờ đã làm trưởng phòng, bước ra cửa là có xe đưa đón, ngang ngạnh phách lối. Anh hai thì làm ở trụ sở chính của TCL ở Huệ Châu, địa điểm không được đẹp lắm nhưng cũng là nhân vật VIP; anh Vĩ ở ký túc bên thì tự mình lập một công ty ở Trung Quan Thôn, nghe nói vốn đăng ký cũng đã đến 5 triệu tệ, hàng năm tiền vốn qua tay cũng phải đến hàng trăm triệu tệ; còn có cậu béo trước kia hay bị trêu chọc, học hành rất chuyên cần giờ đã thi được vào Bộ Nội vụ làm cán bộ nhà nước, trở thành lớp thần tượng mới cười mây đạp gió...

Tôi thì chẳng có gì hào nhoáng, chỉ là một tên cổ cùn trắng rất bình thường, nhưng thời nay đều thịnh cổ cùn vàng rồi. Lúc đi học, tôi thường lạc hậu so với thời đại. Cứ lấy âm nhạc ra làm ví dụ thì đủ thấy. Lúc Quý Ngân Xuyên nghe Beyond, tôi vẫn thích những ca khúc ca ngợi chủ tịch Mao Trạch Đông, Quý Ngân Xuyên nghe Châu Kiệt Luân uhm uhm ** ** thì tôi mới bắt đầu nghe “Những chú hổ con”. Đến khi Ngân Xuyên thích thể loại Rock ‘n roll của nước ngoài mà tôi thấy thật loạn xạ bát nháo thì tôi mới bắt đầu hiểu Châu Kiệt Luân không hát tiếng nước ngoài mà chính là quốc ngữ, rồi khi tôi lác lư đầu theo những bản Rock ‘n roll thì đến lượt Quý Ngân Xuyên bắt đầu nghe “ánh dương rực rỡ, Mao chủ tịch thân yêu”...

Đợt tụ tập này mọi người đều đóng góp tiền, mỗi người 6 ngàn tệ. Đương nhiên các sếp lớn và manager cũng móc hầu bao nhiều hơn, khoảng vài vạn tệ. Bởi thế bữa tiệc đợt này rất xa xỉ, có mấy loại rượu tôi chưa từng nhìn thấy, họ tìm đủ mọi lý do để uống như “cạn ly vì có người yêu”, “quá lừa vẫn lĩnh phòng không, uống một ly”, “kết hôn rồi thì uống một chén” rồi thậm chí họ nói ra được những câu như: “Có bà hai cũng uống một chén”...

Tôi nhớ lúc “quá lừa vẫn lĩnh phòng không, cạn ly”, Ngô Vũ Phi đã nhắc chén của cô ấy, còn tôi thì là lúc “cạn ly vì có người yêu”. Tôi đang yêu, yêu cô nghiên cứu sinh số ghế 24 hàng 7 đó. Lúc uống rượu, tôi liếc nhìn Ngô Vũ Phi nhưng cô ấy không nhìn tôi, lặng lẽ ngồi ăn lẩu cay, vì cay khiến nước mắt trực tuôn trào.

Uống một hồi, mọi người bắt đầu không kiểm soát được mình, những câu chuyện cười cũng bậy hơn, vài người còn ra những câu đố tục giăng thanh ọi người đoán. Ngô Vũ Phi cũng không hề lép vế mà còn ra sức thể hiện. Cô ấy luôn là trung tâm của đám đông, tích cực tham gia các hoạt động, nhưng hôm nay xem ra cô ấy nhiệt tình hơn một chút.

Được một lúc, tôi bước ra khỏi phòng, ở bên ngoài nhắn tin kêu cô ấy ra. Vũ Phi bước ra hỏi tôi: “Có việc gì không?”

“Không có gì đâu, nhưng cậu đừng vào đó, uống ít đi một chút”.

“Không cần cậu lo, tớ vẫn muốn uống” – Cô ấy lờm tôi và nói.

“Đừng làm thế, Phi Nhi”. Tôi vẫn giữ chặt tay cô ấy, đã 3 năm rồi, cuối cùng tôi cũng gọi cô ấy với cái tên mà tôi đã thầm gọi không biết bao lần.

“Cậu vừa gọi gì cơ? Phi Nhi, là cậu kêu tớ đó à? Cậu là gì của tớ chứ?” – Cô ấy nhưn mày, giọng đầy thách thức. Nói rồi dứt khoát đẩy tay tôi ra, quay ngoắt đi về phía căn phòng bài trí đầy mẫu đơn đó.

Tôi đứng chết lặng ở đó, nhìn dáng Phi đi khuất phía cuối sảnh. Xin lỗi Phi Nhi, cậu là cô gái đa tình thích cuộc sống kiểu Coca-cola ngao du khắp chốn, còn tôi chỉ là tên tiểu tư sản ưa cuộc sống có quỹ đạo ổn định, thỉnh thoảng đi Starbucks uống cà phê mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Trong nhà hàng sang trọng, tiếng huyền não ồn ào quanh những cuộc thi đọ tay vọng ra từ các căn phòng, “Con người phiêu bạt giang hồ a, sao tránh khỏi đau thương a...”, “đôi ong nhỏ bay đến bên người đẹp í a...”. Chỉ có mình tôi đứng giữa lối đi cố vắt óc nghĩ về tất cả mọi việc đã xảy ra trong 3 năm qua. Có một câu hỏi tôi vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Vì sao Quý Ngân Xuyên không đến?

Chính điều băn khoăn đó dắt tôi đến vô số các câu hỏi cụ thể và khó lý giải hơn. Chuyện của cậu ấy và Ngô Vũ Phi sao rồi? Họ chia tay rồi sao, hay là vẫn chưa thành đôi? Có thực là Ngô Vũ Phi vẫn còn độc thân không? Lẽ nào cô ấy vẫn còn thích...

Trong đầu tôi rất hỗn loạn...

...

Cũng tại lúc này uống nhiều rượu quá. Tôi đi sắp chút nước lên đầu rồi gọi cô phục vụ mang tới một cốc Côca-cola, vừa uống vừa miên man suy nghĩ.

Khả năng thứ nhất là hai người họ vừa đến Bắc Kinh đã mỗi người một ngả, Quý Ngân Xuyên đã biến mất trước mặt Ngô Vũ Phi, giống như đã biến mất trước mắt tôi vậy. Nhưng nếu vậy thì câu đầu tiên khi Vũ Phi gặp tôi phải là: “Sao Quý Ngân Xuyên không đến?”. Ít ra là đã lâu vậy rồi cũng phải hỏi thăm tình hình của Quý Ngân Xuyên chứ.

Khả năng thứ hai là sau khi họ đến Bắc Kinh thì bắt đầu yêu nhau. Sau đó,... phần giữa bỏ qua một vài chi tiết, kết quả thì chỉ có hai khả năng. Nếu còn bên nhau thì chắc chắn không thể... Vậy thì là chia tay rồi? Nếu nói vậy thì cũng có vẻ có lý. Sau khi chia tay, Vũ Phi rất đau lòng bởi thể hoàn toàn không muốn nhắc tới cậu ta, cho nên tôi nay mới uống nhiều như vậy.

Tôi hiểu tại sao từ lúc vừa xuống tàu, tôi luôn có cảm giác bất an, hơn thế không dám trực tiếp hỏi Vũ Phi vì sao Ngân Xuyên lại biệt tăm biệt tích như vậy, điều tôi sợ chính là kiểu kết thúc đó.

Thế nhưng ngay lập tức tôi đã nghĩ đến khả năng thứ 3, khả năng làm tôi sốt sắn hơn cả. Cũng bởi tôi học giỏi toán nên trước mỗi sự việc thường cố nghĩ ra một vài khả năng. Tôi luôn sợ phải đặt ra giả thiết thế này, nhưng không thể nào ngắt được mạch suy tưởng của mình, ý nghĩ đó càng lúc càng mạnh mẽ...

Có lẽ nào Ngân Xuyên gặp tai nạn? Phải chăng cậu ấy gặp phải sự cố nào đó? Đã 3 năm rồi không có một chút tin tức gì về cậu ấy, bây giờ Xuyên cũng không đến buổi họp lớp này, lẽ nào đã có chuyện gì xảy ra với cậu ta, Ngô Vũ Phi biết nhưng không dám nói với tôi, một mình âm thầm chịu đựng đau khổ?

...

“Cậu này lại định lén đào ngũ đấy à!” – Một cậu bạn từ nhà vệ sinh đi ra nhìn thấy tôi.

Tôi đưa tay lên miệng ra hiệu với cậu ta: “Xuyt!”

Nhưng cậu ấy chẳng thèm mở to mắt nhìn tôi đã lôi tôi vào trong phòng, tôi đang định phản kháng, cậu ta đã hô to: “Nào, mọi người mau tới đây, có kẻ chống cự bị bắt đây!”

Lập tức có một cậu từ trong phòng lao vội ra với dáng đi như Khiêu Ương Ca, chính là Ương Ca với kiểu tiến hai bước lùi một bước, cậu ta nói miệng nồng nặc men rượu: “Đâu? Ở đâu?” Nói rồi hùng hổ xông ra tóm tôi vào.

Cuộc tửu chiến gần như đã kết thúc, chỉ còn một vài người vì thù hằn xưa mà có xích mích chút ít. Đương nhiên “thù hằn” là một từ nghĩa xấu, dùng để chỉ những người có tình cảm sâu sắc, sâu đến mức không phân biệt rõ được mức độ bạn thù, nếu Quý Ngân Xuyên ở đây, ba đứa dân ký túc chúng tôi chắc cũng đang tranh cãi nảy lửa.

Sau đó một vài cậu uống quá chén bắt đầu lảo đảo như Đường Tăng, một vài người bắt đầu huyền thuyên.

Có bạn nước mắt đầm đìa ngồi nhớ lại những năm tháng đã qua và nhắc lại đợt tập quân sự của chúng tôi năm đó, về tuổi trẻ của chúng tôi; rồi quá khích nắm tay cô bạn học không chịu buông ra, bộc bạch hết sức chân tình: “Ôi, tớ thâm yêu cậu đã bao nhiêu năm rồi...”

Một vài người khác lại sôi nổi bàn về những chuyện mang tính thời sự hơn, đặc biệt là những tên giòi IT, chủ đề không gì khác ngoài Linux, J2EE...

Một nhóm khác là điển hình anh hùng lao động của các vùng miền cả nước đang bàn về tương lai. Chủ đề của họ cao thâm hơn nhiều. Không nói về Cục Dự trữ liên bang Mỹ thì cũng là chỉ số Down-Jones.

...

Trước mắt tôi xuất hiện vô số vị Đường Tăng, hồi trước tôi thường chê mẹ tôi nhiều lời, hôm nay nghĩ lại tôi thấy nghe mẹ tào lao còn hạnh phúc hơn. Đợi sau khi về Thượng Hải, tôi nhất định sẽ giúp mẹ tổ chức bữa tiệc sinh nhật, tạo cơ hội ẹ nói thoải mái. Cho đến kiếp sau tôi cũng vẫn nhớ ngày mùng 4 tháng 5 là sinh nhật bà.

Mặc cho các vị Đường Tăng đang thao thao bất tuyệt, tôi vẫn muốn trốn trong dòng hồi ức của mình, từ từ hồi tưởng lại cô gái hát “Minh là Ngô Vũ Phi, mình đến từ Trương Gia Thới” và anh chàng Quý Ngân Xuyên bất cần đời, chỉ biết ngủ và làm thơ. Ký ức đó vẫn còn rất sâu sắc, dường như có thể chạm tới, sờ tới được nhưng lại chỉ là ảo tưởng. Họ cười, hát với tôi nhưng tôi chỉ nghe thấy tiếng ồn ào của đám đông quanh mình.

Những lúc khó chịu thường có cảm giác thời gian trôi qua thật chậm chạp. Không biết phải mất bao lâu, cuối cùng cũng đến tiết mục tiếp theo: hát karaoke. Nhà hàng này kiêm một chuỗi dịch vụ ăn uống giải trí, chúng tôi chuyển sang một phòng hát karaoke. Tôi ngồi cạnh Vũ Phi, hai đứa im lặng nghe nhạc, không ai nói gì.

Sau khi uống vài ly rượu, tôi lấy hết dũng khí hỏi cô ấy câu tôi muốn hỏi nhất: “Sao Quý Ngân Xuyên không tới?”

Cuối cùng cũng nói ra được câu này, trong lòng tôi thấy nhẹ nhàng hơn nhiều.

“Sao cơ? Quý gì?”

“Quý Ngân Xuyên đó, chẳng phải cậu ta cũng ở Bắc Kinh sao? Lâu lắm tớ không liên lạc với cậu ấy rồi”.

“Tớ không nhớ ra người này. A! đến bài của tớ rồi...”

Cô ấy cầm micro và bắt đầu ngân nga, vẫn là bài hát “Trời đêm” đó:

Lúc bé thơ, thời tôi vẫn còn sớm nắng chiều mưa, bà ngoại thường hát cho tôi nghe.

Những chiều hè, bài dân ca vỗ về tôi. Bài ca đó thế này...

Tôi nhận thấy Phi đang cố tình lẩn tránh vấn đề, nhưng cô ấy sao có thể quên Quý Ngân Xuyên được. Cho dù cô ấy quên hết cả thế giới này, cả thế giới làng quê cậu ta, không nhớ nổi một tên thích ngủ nướng, thích chơi bóng rổ, thích chạy nhảy thỏa thích trên sân cỏ, nhưng Ngô Vũ Phi, vì cố gì cậu lại không nhớ ra cậu ấy? Mình với cậu trở thành bạn thân cũng qua Quý Ngân Xuyên, lẽ nào cậu đã quên buổi dạ hội lần đầu tiên chúng ta làm quen?

Đám đông nhảy múa theo tiếng nhạc, tôi lẩn mình trong bóng tối, trong tiếng ồn ã, cảm giác như mình đang trốn trong nơi sâu thẳm của vũ trụ và thời gian, một nơi rất an toàn để tôi có thể yên tâm trở lại với hồi ức của riêng mình. Hồn tôi như lìa khỏi xác, trở lại những năm tháng tuổi trẻ lông bông.

CHƯƠNG 22

Tháng 11 năm 1999, chỉ còn hai tháng là bước sang một thiên niên kỷ mới.

Ở nước ngoài có một lời tiên tri gì đó: Ngày 31 tháng 12 năm 1999, trái đất sẽ bị hủy diệt. Trường tôi tổ chức một dạ hội mừng năm mới, tụ học sinh vì thế gọi đây là “Dạ hội ngày tận thế”. Quý Ngân Xuyên mặc dù bình thường vốn lười, nhưng cứ có các hoạt động văn nghệ thế này thì vô cùng tích cực, liền một lúc kiêm luôn mấy vai trò

Thực ra tôi hơi nghi ngờ cậu ta tích cực vậy là để tiếp cận với hoa khôi của khoa – Ngô Vũ Phi, bởi các nam sinh có thể làm việc cùng Vũ Phi, nhìn chung đều bị hấp dẫn, trên thì chủ tịch hội sinh viên, dưới thì mấy anh cán sự phụ việc, xếp thành hàng dài, xem ra cảnh xếp hàng vào đến Kiyomizi của Nhật Bản cũng không hùng vĩ đến vậy. Các bạn còn nhớ cậu Hàn Huyền hồi tôi học năm thứ nhất đó chứ? Cậu ta là người theo đuổi Ngô Vũ Phi ghê nhất, có thể coi đã đến mức ép cô ấy không cười không được rồi. Vụ bạo loạn lần trước cũng là chiến dịch theo đuổi Vũ Phi của cậu ta, mặc dù cũng gây chấn động nhưng vẫn thất bại một cách bí trắng.

Nhìn Quý Ngân Xuyên nhiệt tình ngày nào cũng thức khuya dậy sớm chạy đến khoa, tôi cảm thấy rất nghi ngờ, đó chẳng giống tác phong của cậu ta chút nào.

Trong ấn tượng của tôi, cậu ta mỗi ngày đều giống như ngọn núi chôn chân trước màn hình vi tính, lúc tôi đi học thì cản dận tôi phải chăm chỉ học hành, ghi chép cẩn thận, xem có em nào xinh xinh trên 80 điểm không. Lúc tôi đi học về, liền gọi tôi lại khoe đẳng cấp hôm nay đã tiêu diệt được những ai, những tên cao thủ có tiếng nào đó đã bị cậu ta đánh cho te tua thế nào.

Tuy thế, đôi khi cậu ấy cũng ra sân bóng tập luyện, tôi mơ hồ nhớ tới mỗi độ thu về, khi lá rụng đầy đường, những chiếc lá vàng rộm trút chút sức lực cuối cùng tách khỏi cành, cuối cùng chúng chao liệng và lấp lánh; khi ánh tịch dương chói lóa mắt tôi, tôi lặng yên trốn trên khán đài nhìn Quý Ngân Xuyên “bay lượn” trên sân cỏ rộng lớn, Xuyên nói cậu ấy thích cảm giác bay lượn đó.

Tôi thích nụ cười thuần khiết như trẻ thơ của cậu ấy, thích khuôn mặt điển trai pha chút rụt rè, thích cách nói chuyện chọc cho người khác cười, thích thái độ thẳng thắn của cậu ấy, thích cậu ấy lúc buồn hát vang trên đường, lúc bi thương – không, phải nói là cậu ta không có thời khắc bi thương. Một Ngân Xuyên vênh vào nhưng đầy nhiệt huyết với cuộc sống, làm tất cả những việc mình muốn làm, mà đó chính là những điều tôi muốn mà không bao giờ dám làm. Cậu ta chính là Lệnh Hồ Xung trong Tiểu ngạo giang hồ.

Cho dù ngày tháng trôi qua tôi vẫn không hiểu rõ cảm giác bay lượn rốt cuộc ra sao, nhưng tôi nghĩ, tôi đã yêu quý cậu thiếu niên chạy nhảy trong buổi hoàng hôn, cho dù đó không phải là tôi. Nhưng thế thì đã sao, tôi đã say mê cảm giác này, cảm giác trẻ trung đang rộng cánh tay thỏa thích chạy nhảy.

Có một hôm tôi phát hiện Ngô Vũ Phi cũng ngồi một góc khán đài vừa đọc sách vừa xem bóng. Không hiểu sao, tôi cảm giác chắc chắn cô ấy đang nhìn Quý Ngân Xuyên.

Hình ảnh cô ấy dưới ánh chiều tà thật đẹp và yên bình, khiến tôi nhớ tới câu thơ: “Sóng hoa mỹ tựa hoa mùa hạ, chết tuyệt đẹp tựa lá mùa thu”. Tôi ngồi

đó ngắm hai người tôi yêu thích nhất, một người hoa mỹ tựa hoa mùa hạ, một người đẹp như lá mùa thu.

Tôi luôn nghĩ rằng họ là một đôi trời sinh. Nếu tôi là Thượng đế, nhất định tôi sẽ nhắn tin cho Nguyệt lão hay vị thần tình yêu nào đó, kêu họ kết duyên cho hai người này

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Lầm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

CHƯƠNG 23

Thế nhưng thường thì người trong Tiểu ngao giang hồ đều cô độc cả, bởi thế Quý Ngân Xuyên không có người bạn nào, không có ai nương tựa cậu ta như tôi. Cậu ấy cũng chẳng thêm bạn tâm, tôi chưa bao giờ thấy cậu ta mở miệng nói gì với một người bạn học nào khác ngoài tôi, duy có một lần cậu ấy có nói một câu với người trợ giảng. Đó là lần gặp ông ấy ở trên đường, do Ngân Xuyên là phần tử tích cực trong các hoạt động văn nghệ thể thao, còn tôi thì thành tích học tập khá tốt nên thầy trợ giảng biết chúng tôi, ông gọi chúng tôi một câu: “Tiểu Trương, Tiểu Quý”.

Quý Ngân Xuyên ngẩng đầu lên nhìn rồi khẽ thốt lên một câu: “Ồ, Lý Tuấn à!” – Lý Tuấn là tên của thầy trợ giảng đó, ông ấy xem ra chẳng để tâm, nhưng tôi thì lạnh lùng suốt trên đường. Lần sau, mỗi lần đi cùng cậu ấy mà gặp thầy cô, tôi thường rút lui an toàn, ít ra là đứng cách cậu ta 10m.

Thời gian đó, cậu ta thường dẫn tôi đến khoa chuẩn bị cho buổi dạ hội ấy, lần nào tôi cũng im lặng ngồi trong hội trường nhìn họ tranh cãi, lúc thì Quý Ngân Xuyên chỉnh ghita rồi hát, lúc thì cậu ta trở thành diễn viên phụ trong vở kịch. Ngô Vũ Phi là MC của dạ hội kiêm tổng đạo diễn cả chương trình, bởi thế Quý Ngân Xuyên chốc chốc lại chạy tới tán hươu tán vượn, lúc thì lại cáo già giả cừ non đến bên Vũ Phi đề xuất ý kiến. Tất cả đều trong tầm quan sát của tôi.

Cậu ta luôn mượn cớ thảo luận về dạ hội để giúp hai người thân thiết hơn. Có một lần, cậu ta chạy thình thịch đến bên Vũ Phi và bất ngờ khi nhìn thấy tôi ngồi phía sau cô ấy. Vừa nhìn thấy tôi, cậu ta đã nhăn nhó. Lúc đó, tôi đưa tay ra hiệu “Cố lên” với cậu ta. Cậu ấy nhướn mày biểu thị: “Được rồi”.

Thế nhưng Ngô Vũ Phi tinh quái cũng kịp phát hiện ra bộ mặt nhăn nhó của Quý Ngân Xuyên. Đương nhiên, rất lâu sau chúng tôi mới biết cô MC điềm tĩnh trong mỗi buổi dạ hội, người hay nói về chủ nghĩa xã hội này thực ra cũng rất lém lỉnh.

Lúc Ngân Xuyên quay người đi lên sân khấu sắp xếp ruy băng trang trí, Ngô Vũ Phi đột nhiên bước đến chỗ tôi, lẳng lặng ngồi xuống.

(Nhiều năm sau khi gặp mặt chào nhau bằng câu: “Nhóc con, khỏe không?”, chúng tôi chắc chắn đều nhớ lại buổi đầu gặp mặt đó, một cảm giác thẹn thùng khó tả, nhưng ấn tượng ấy rất sâu sắc, in đậm trong ký ức của tôi, không thể xóa nhòa).

Cô ấy là người chủ động bắt chuyện.

“Này!”

“Này!”

“Chào cậu!”

“Chào cậu!”

Không khí thoáng chút ngưng ngừng, cô ấy cười. Nhiều năm sau khi nhớ lại cảnh tượng lúc đó, cô ấy thường trách: “Cái cậu Trương Văn Lễ này, giả bộ gì chứ, làm mình phải mở miệng bắt chuyện đã đành, cậu thử nhớ lại mấy câu cậu nói xem, mình vẫn nghĩ cậu là con vẹt đấy”.

Thực ra tôi còn căng thẳng hơn cô ấy, nhưng đó không phải là sự căng thẳng vô cớ. Lúc đó mới năm thứ 2, tôi vẫn còn chưa được khai hóa tư tưởng, vừa gặp con gái là tôi như gà mắc tóc, chứ đừng nói đến việc tiếp chuyện với hoa khôi trong đám con gái.

Tuy vậy trước lạ sau quen, đến lần thứ 2 thì tôi đã chủ động bắt chuyện, nhưng vẫn là câu lần trước:

“Này!”

“Này!”

“Chào cậu!”

“Chào cậu!”

...

Chỉ có điều khác là lần này cô ấy là con vẹt nhại lại tôi.

Lại một lần nữa sự im lặng ngắt quãng cuộc nói chuyện, tôi cố tìm chủ đề để nói tiếp nhưng không nghĩ ra được gì, sau đó vẫn là Ngô Vũ Phi bắt đầu: “Cậu nghĩ buổi dạ hội của chúng ta có thành công không?”

“Ừ, cũng được”.

“Lần nào cũng thấy cậu ngồi đây xem, sao cậu không tham gia?”

Tôi chỉ về phía Quý Ngân Xuyên đương lúc hăng say nhất rồi nói: “Cậu ta lười tới đến đây, tớ thì không có tố chất văn nghệ rồi”.

“Ồ, cậu có thể đưa ra ý kiến không?”

...

“Cậu đề xuất vài ý kiến được không? Người ta lên mạng thấy tin nhắn offline mà không nhắn lại cũng bị trách đó”.

“Được rồi, ý kiến của tớ thì không nhiều” – Tôi bắt đầu.

Sau đó tôi một mạch kể hết cho cô ấy về những ý kiến mà tôi đã tích lũy trong mấy hôm, từ lời thoại trong vở kịch đến việc lựa chọn bài hát, nói suốt cả một tiếng. Tôi cũng ngạc nhiên là mình có thể nói nhiều đến vậy. Xem ra mẹ cũng truyền cho tôi chút lửa, chẳng qua là cần tôi tự nhóm lên mà thôi.

Buổi chiều đông không có cánh chim bay qua nhưng có ánh mặt trời ấm áp, tia nắng chiếu hắt qua khung cửa sổ của hội trường cổ, nơi tôi đang ngồi nói chuyện với Ngô Vũ Phi. Tiếp đó, tôi bắt đầu dốc hết những lời đã chôn dấu trong lòng hơn 10 năm qua ra thanh lý một lần, xem ra cũng rất ấn tượng đó chứ. Người ta đều hay “bán lẻ” riêng tôi “bán buôn”, rất có phong độ của đại tướng.

Hôm đó, Ngân Xuyên cũng phục tôi lắm. Theo như miêu tả của cậu ấy trong mấy năm sau thì lúc đó cậu ta nghi ngờ mình đang mơ, tự cầu mắt mình, không phải! Tiếp tục cầu tay, cũng không phải! Nhảy từ trên sân khấu cao 2m xuống, không những không tỉnh mà còn đau đến suýt ngất, sau đó cậu ta bắt đầu ngâm nga.

Trước kia tôi luôn cho rằng anh là ngọn núi lửa đã chết, không ngờ ngọn núi lửa đó đã phun trào rồi

CHƯƠNG 24

Thực tế thì Ngân Xuyên nói sai rồi, tôi chỉ là ngọn núi lửa đang tạm ngủ, một khi tỉnh giấc thì không thể nào dập tắt được. Tôi không có ý phóng đại lên, nhưng nói thực đôi khi tôi hoài nghi kiếp trước mình chính là một nhà văn, nhà biên kịch hay một đạo diễn, đại loại như thế, như Tào Tuyết Cần hay Lỗ Tấn chẳng hạn. Tiếc là kiếp này lại đầu thai nhầm vào một gia đình kiến trúc sư, để mình lăn theo những bánh răng và xoay đỉnh ốc của xã hội.

Ngọn núi lửa trong tôi sau lần phun trào đầu tiên vào chiều hôm đó vẫn còn phun trào vài lần nữa. Nếu coi Quý Ngân Xuyên là Lệnh Hồ Xung trong Tiểu ngạo giang hồ, Ngô Vũ Phi là Nhậm Doanh Doanh thì tôi Trương Văn Lễ sẽ là Châu Công Cần, tiểu định giang sơn.

Bề ngoài tôi là tên mọt sách, lúc rồi rã bị Quý Ngân Xuyên lôi tới khoa làm khán giả, nhưng thực chất tôi mới là tổng đạo diễn cả chương trình. Vở kịch ban đầu được họ rêu rao là phải làm cho nó phiêu diêu, mê ly như kiểu “Waiting for Godot” nhưng trăm trở hồi lâu vẫn thấy nó không đủ phiêu, cũng không đủ mơ mộng, càng không thể khiến người xem thích thú.

Thế là tôi liền dốc hết tâm huyết, thức trắng một đêm để viết kịch bản mà thực ra đến tận hôm nay tôi cũng không rõ mình đã viết gì, chỉ nhớ rằng Quý Ngân Xuyên đã từng nói khi đá bóng thực hiện động tác giả là cánh giới cao nhất – tự bản thân mình cũng không biết mình đã theo hướng nào để đạt được đến bước vừa hư vừa thực đó.

Tôi tự đánh giá mình đã đạt được đến cảnh giới trong truyền thuyết, cứ cái gì không hiểu thì viết cái ấy, rồi tôi gục mặt ngủ luôn tại đó. Ánh ban mai đánh thức, tôi giật mình mở mắt rồi lại lồm cồm lên giường ngủ tiếp. Đang ngủ, tôi mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng Ngân Xuyên la hét trong nhà vệ sinh: “Thật kinh điển, thật phiêu”.

Nói rồi cậu ta lao ra phía giường, đầm đẫm vào mặt tôi: “Cậu viết đó à?”

Tôi chưa nói dứt lời đã không nhìn thấy cậu ta rồi. Tôi nghi ngờ cậu ấy đích thực là người sao Hỏa.

Sau đó Xuyên cầm kịch bản tôi đang viết dở đó đi tập. Nó chưa được chỉnh sửa, mà thậm chí tôi không biết trong lúc mơ màng tôi đã viết gì. Ngày hôm sau, sau khi nghỉ ngơi hồi phục lại, tôi đến hội trường, tất cả bọn họ đều rất phục tôi, từng người nhìn tôi với ánh mắt đầy hàm ý của chủ nghĩa hiện thực mơ hồ.

Lần thứ hai có liên quan đến việc chọn bài cho Quý Ngân Xuyên. Ngân Xuyên lúc đầu khua chân múa tay đòi hát “Côn nhĩ khúc” và “Ninja”, còn đi mua cả côn nhĩ khúc về, lúc rồi rã lại ở trong phòng vừa hát vừa luyện côn, có lúc còn thích tập diễn, hóa trang thành Ninja.

Với một người luôn tự yêu quý bản thân mình học hành tử tế như tôi đã đành, đằng này một sinh viên vốn thích trốn trong phòng ngủ như Xuyên thì thật

là thảm. Mọi người đã phản đối rất nhiều lần nhưng đều không có kết quả, hơn thế chẳng phải người xưa có câu: “Tủ tài mà gặp nhà binh, có lý cũng nói không tỉnh”. Mặc dù Quý Ngân Xuyên không phải nhà binh, nhưng cậu ấy cầm côn nhị khúc, hóa trang như Ninja, trông còn đáng sợ hơn nhà binh.

Để tránh bị Ngân Xuyên đánh trúng, mọi người trong phòng đều di tản lên phòng tự học.

Sự cố này đối với họ xem ra lại là điều may mắn. Bình thường một học kỳ ít nhất họ cũng bị treo mấy môn, nhưng từ khi Quý Ngân Xuyên bắt đầu nghịch côn nhị khúc khiến họ không chồn nung thân, học kỳ đó đột nhiên họ qua hết tất cả các môn. Sau đó, có một vài phòng đều có nhã ý mời Quý Ngân Xuyên đến chơi côn nhị khúc.

Tôi tìm thấy một bài hát bị thất truyền hơn 10 năm nay có tên là “Khi cô đơn em nhớ đến ai”. Đó là bài hát tôi thích nhất thời tiểu học, kể ra thì có phần kinh điển, thuần khiết, thế nhưng tôi thường nghĩ còn có một việc quan trọng cần phải làm. . .

Một buổi chiều sau mấy lần tôi và Ngô Vũ Phi liên lạc với nhau, Quý Ngân Xuyên đang ngủ trong phòng bỗng có tiếng điện thoại reo vang. Ngân Xuyên nặng nề trở mình, dặn tôi: “Nếu là tìm mình thì nói mình không có ở phòng”. Mỗi lần cậu ta ngủ đều thích nói không có ở phòng.

Tôi ừ một tiếng rồi nhấc ống nghe.

“Ồ, tìm Quý Ngân Xuyên à, cậu ta nói cậu ta không có ở đây...”

“Ồi, cậu ấy đi vắng à, vậy mình gác máy đây” – Ngô Vũ Phi cố tình nói to.

Quý Ngân Xuyên như hóa tiên trường chinh bay phất từ trên giường xuống: “Là Ngô Vũ Phi à, tớ đây, tớ đây”.

Tôi đưa máy cho cậu ấy, nghĩ bụng nỡ nhân kẻ quả nhiên hữu hiệu.

Đó là lần đầu tiên Ngô Vũ Phi gọi điện thoại cho cậu ta, hơn thế không phải bàn công việc mà lý do là gần đây thấy mệt vì lo cho dạ hội, muốn tìm chúng tôi để đi dạo, lên mạng và chơi game.

Một lúc sau, Ngô Vũ Phi đã đến đợi ở gốc cây dưới tòa nhà ký túc nam, eo éo gọi tên Quý Ngân Xuyên. Tôi vừa giục Xuyên dậy, vừa đáp: “Đến ngay đây, đến ngay đây”. Quý Ngân Xuyên vừa cuống quýt chuẩn bị vừa nói vọng: “Đến ngay, đến ngay”. Tôi nhớ cậu ấy khá hứng khởi, đương nhiên, tôi cũng rất vui, nhưng vẫn giấu trong lòng. Tôi còn nhớ lúc đi qua bảng quảng cáo ở tầng dưới, cậu ta nhìn thấy một quảng cáo của sinh viên vận động giúp đỡ người mù: “Giả sử bạn sống trong tám tới 3 hôm”, đột đó cậu ta cũng quen sống trong bóng tối rồi bởi thế cố ý đọc to thành: “Nếu cho tôi ba ngày sống trong tám tới, tôi sẽ tăng đến cấp 80”

Ba đứa chúng tôi lang thang trên đường. Ngân Xuyên giảng giải cho tôi và Vũ Phi kỹ thuật chơi PK online, cứ thế nói cho đến lúc mặt trời khuất núi, chúng tôi đi đến tiệm cắt tóc mà cậu ấy cũng không hay, đặc biệt hơn là lúc đó, cậu ta vẫn ngược đầu nhìn biển hiệu của tiệm cắt tóc đó, còn thắc mắc một câu:

“Ừm, sao các quán Internet ngày nay lại lấy cái tên nhạt nhẽo như này để thu hút khách nhỉ? Cái gì mà quán Internet Vũ Nhi,... Ấy khoan đã, hai từ đó hình như không phải là quán nét,... Salon... Vũ... Nhi. Các cậu làm gì vậy? Ở kia!”

Trong tiếng la hét đầy bất mãn, tôi và Ngô Vũ Phi dùng kỹ thuật PK mà Ngân Xuyên vừa dạy để đánh bại chính cậu ta. Cứ thế, cuối tháng 11 năm 1999, khi sắp bước sang một thế kỷ mới, tôi và Ngô Vũ Phi đã lôi được Quý Ngân Xuyên vào một tiệm cắt tóc, cắt phẳng mái tóc đẹp của cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

CHƯƠNG 25

Lúc cắt xong tóc, tôi kéo Ngân Xuyên đến bên gương, từ một ông vua bóng đá Latin với mái tóc dài bồng bềnh lãng tử trong phút chốc trở thành chú hổ con Tô Hữu Bằng.

Tôi ngạc nhiên thốt lên: “Wah, Tô Hữu Bằng!”

Ngô Vũ Phi nhìn một lượt rồi thêm vào: “Quá đúng! Là Tô Hữu Bằng có bộ mặt khổ qua!”

Tôi nhìn lại, quả nhiên là vậy, có kêu cậu ta cười cũng không chịu cười, trên đường về không còn thao thao bất tuyệt kể về game online như lúc đi nữa, xem ra Xuyên vẫn còn ầm ức lắm.

Tôi nhớ lúc nhỏ mình cũng sợ đi cắt tóc như vậy, bởi vì các anh chàng đẹp trai như Mộng Lư Hương chẳng hạn đều để tóc dài trông phong độ lịch lãm, ít ra cũng phải như Lâm Chí Dĩnh để đầu ngôi lệch chữ.

Nhưng lúc đó nhà trường có quy định rằng nam sinh nhất loạt cắt bằng, nữ sinh tóc ngắn ngang vai; đúng rồi, chính là kiểu tóc điển hình của các cô gái tiền bộ thời Trung Hoa dân quốc mà mọi người vẫn thấy trên tivi. Cả trường cứ nhìn kiểu tóc là phân biệt ngay được nam sinh, nữ sinh. Kiểu đầu của nam sinh đều được tạo ra từ một khuôn. Có lúc tôi nhìn thấy người khác giống hệt kiểu tóc của mình, cảm thấy thật khó chịu, cứ như đầu của mình mọc nhờ trên cổ người khác vậy.

Mỗi lần tóc chớm dài, tôi lại bị bố lôi đi cắt tóc, giống như hôm nay chúng tôi lôi Quý Ngân Xuyên đi vậy. Không ngờ sau mấy năm, sự việc lại luân hồi, tôi lớn lên lại trấn áp bạn bè mình...

31 tháng 12 ngày càng đến gần, tôi cũng thấy căng thẳng hơn. Tựa chừng thì Ngô Vũ Phi và Quý Ngân Xuyên đều từng tham gia các hoạt động ngoại khóa, còn tôi thì lại nuôi dưỡng tâm hồn nghệ thuật qua những chồng sách, thật không dễ dàng gì, bởi thế lần đầu tiên tham gia hoạt động này có ý nghĩa thật đặc biệt với tôi.

Ngày đó cuối cùng cũng tới, từ chiều cả trường đã nhộn nhịp, núi Lô Gia như chìm trong trạng thái điên đảo, tôi ở trong hội trường trang trí sân khấu cũng cảm nhận thấy mặt đất đang khẽ run lên. Rồi đột nhiên bầu trời bên ngoài như bốc cháy, chốc chốc lại lóe sáng, sau đó vọng lại tiếng đùng thạt to, thì ra là pháo hoa. Nhưng vì buổi dạ hội, ba người chúng tôi đến bữa tối còn không màng ăn, bận rộn việc này việc kia, giống như đồng chí Bạc

Cầu n, đầu cho bầu trên bên ngoài rực rỡ từng chùm pháo hoa đủ sắc màu lóe sáng, chúng tôi vẫn ở lì trong hội trường lo hoàn tất việc trang trí.

Trong lúc giải lao 10 phút, chúng tôi tranh thủ ra ngoài xem pháo hoa, tận hưởng chút không khí lễ hội. Không biết bọn họ nghĩ gì, còn tôi khi nhìn thấy những bông hoa pháo nở bung trên không trung, cảm thấy một chút gọn trong lòng rất nhiều cảm xúc đan chéo. Tôi thấy màn pháo hoa bao phủ khắp trời kia như khói lửa chiến tranh lan tỏa. Sự hình dung đó kích thích cái cao ngạo trong tôi lâu nay, tôi chợt nghĩ con người sống “thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt, còn hơn buồn le lói suốt trăm năm”, rồi đau buồn phát hiện ra từ lúc được sinh ra tôi đã sống cuộc đời thật phẳng lặng, cuộc sống của tôi giống như cuốn tiểu thuyết của một bậc tiền bối nào đó giờ đang được diễn lại. Đột nhiên tôi nghĩ mình không nên làm một thằng lính mà nên trở thành một tướng quân, vị tướng trong cuộc chiến của đời tôi.

“Các cậu xem, có giống chiến tranh sắp nổ ra rồi không? Cuộc đại chiến thế giới lần thứ 3!”

Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi gật đầu, rồi Ngân Xuyên nói: “Ừ! Cậu xem nhân mã thần tộc của chúng mình ở đằng kia, họ sắp đánh tới đây rồi”.

Quý Ngân Xuyên chơi nhiều “Chiến tranh giữa các vì sao” nên nhiều khi không phân biệt rõ thế giới hư và thực, thích coi mình thuộc thần tộc, tôi thuộc tộc người còn Ngô Vũ Phi là loài sâu bọ. Có lúc đấu khẩu với Ngô Vũ Phi, cậu ta còn chọc cười nói Ngô Vũ Phi giống con giun đất trong lớp sâu bọ, cũng may Vũ Phi không hiểu về tính cấp trong game nên chẳng so đo làm gì với cậu ta. Nếu ai đó nói tôi là giun đất, chắc chắn tôi phải quyết đấu với hắn ta rồi.

Hôm nay Ngô Vũ Phi cũng đùa thâm hơn: “Ừ, họ đến đây làm gì?”

Quý Ngân Xuyên chỉ tôi rồi nói: “Để tiêu diệt hắn ta”.

Rồi chỉ Ngô Vũ Phi: “Và cướp cậu đi”.

Ngô Vũ Phi đắc ý cười gượng.

...

Trước khi dạ hội bắt đầu, chúng tôi cùng cổ vũ nhau. “Quý Ngân Xuyên, cậu đẹp trai quá”, “Ngô Vũ Phi, cậu xinh lắm”, “Trương Văn Lễ thật là thông minh, có duyên ghê”...

“Này dựa vào đâu, sao nói tớ là có duyên chứ?” Thật là làm tổn thương lòng tự tôn của người khác. Hai người họ thì vui sướng chỉ có tôi là thấy bứt rứt. Sau khi vào WC, tôi nhìn mình trong gương hồi lâu, lẽ nào thực sự tôi chỉ có duyên thôi sao? Mặc dù tôi không đẹp trai, nhưng cũng có kiểu đẹp khác chứ, chẳng phải trên mạng vẫn thịnh câu: “Là con trai thì đều đẹp trai hết” đó sao.

Thế nhưng thực ra trước kia, cũng lâu rồi, hai người đó đã muốn bắt tôi lộ diện trên sân khấu, nhưng đều bị tôi từ chối: “Người ta xấu hổ mà”.

Ngô Vũ Phi lại nhắc đến chủ đề này, gọi dặng tôi: “Này, cậu biết Alfred Hitchcock không, ông đạo diễn ngang ngành nhất đấy!”

“Đương nhiên là biết chứ, một trong những thần tượng của tớ đấy”.

“Thế chắc cậu biết trong mỗi tác phẩm của mình ông ta đều góp mặt đúng không?” – Ngô Vũ Phi nói tiếp.

“Đúng thế, nếu không vào vai người khách qua đường thì ông ta cũng dán ảnh mình trên tường” – Quý Ngân Xuyên nói.

Ngô Vũ Phi lại chen vào: “Lần trước xem Lifeboard còn hay hơn nữa, đó là một phim diễn ra hoàn toàn trên nước, nhưng không có du thuyền hào hoa kiểu Titanic đâu nhé, trên thuyền chỉ chứa được một vài diễn viên chính thôi, để được góp mặt, ông ta lúc đầu định diễn vai xác chết trôi trên biển”.

Quý Ngân Xuyên vội tiếp lời: “Sau đó bởi góc quay khó nên phải thay đổi. Cuối cùng ông ta nghĩ ra một tuyệt chiêu, lấy ảnh mình lúc gầy và ảnh lúc béo

in trên một tờ báo, coi như là quảng cáo giảm béo trên báo chí! Cậu có cần xuất hiện một lần thế không?”

“Đương nhiên tớ biết, tớ là đạo diễn hay các cậu là đạo diễn đây. Minh nghĩ Hitchcock chắc chắn muốn được diễn nhưng lại sợ mình xấu, có lỗi với người xem nên chỉ xuất hiện theo kiểu đó thôi. Nhưng tớ thì khác, tớ thì tài sắc vẹn toàn! Tớ không cần lộ mặt, “văn bối” không có cái sở thích đó” – Tôi cao ngạo nói với Ngô Vũ Phi.

“Cậu tin không, hôm nay kiểu gì tớ cũng bắt cậu lên sân khấu?” – Ngô Vũ Phi quả quyết.

Tôi dù miệng nói tin nhưng trong bụng thâm nghĩ: “Tớ chả tin cậu có thể lòi được tớ lên đó, trừ phi cậu đánh ngất rồi cho tớ lên đó diễn vai từ thì”.

Ngô Vũ Phi trước khi lên sân khấu còn nháy mắt với tôi. Nói thực, Ngô Vũ Phi sau khi trang điểm đứng trước mặt tôi trông thật giống một ngôi sao màn bạc, tôi có cảm giác như bị điện giật. Ngô Vũ Phi lại nói thêm một câu: “Yên tâm, Alfred Hitchcock tương lai, tớ sẽ sắp xếp cho cậu lộ diện”.

CHƯƠNG 26

Khi màn đêm vừa buông xuống là lúc tấm màn của dạ hội được kéo ra, đội các vị lãnh đạo về chỗ của mình., Ngô Vũ Phi cùng một cậu dẫn chương trình bước ra sân khấu. Tiếp đó là phần mở màn ca múa vì hòa bình. Tôi nấp trong bóng tối quan sát mọi thứ đang diễn ra tuần tự theo kế hoạch của mình, thấy giống như lúc nhỏ chơi cờ, mặc dù bản thân không trực tiếp tham gia nhưng bạn sẽ phát hiện ra rằng cảm giác đó còn thích thú hơn là tự mình tham diễn, bởi vì các diễn viên hào nhoáng dưới ánh đèn đều là những con cờ dưới tay bạn

Tôi đặc biệt chăm chú xem hai tiết mục. Một là màn đơn ca của Quý Ngân Xuyên. Lúc Quý Ngân Xuyên ra sân khấu trông thật sành điệu, ánh đèn sân khấu tắt thấy vụt tắt, trong bóng tối chợt sáng lên một ánh đèn, chiếu sáng trên đầu Quý Ngân Xuyên, cả hội trường chỉ còn chỗ cậu ta là sáng rõ, rồi cậu ấy bắt đầu hát.

Đây đúng là một bài hát buồn..

Tâm trạng của em thường bay bổng

Muốn bay bổng khắp chốn

Mong chớp lấy một chút an ủi

Em thường thích quanh quẩn giữa đám đông

Em sợ nhất cảm giác cô đơn

Con tim em mong manh thế, vừa chạm khẽ đã vỡ

Chỉ sợ làn gió thổi

Em muốn có nhiều người bên cạnh

Em sợ nhất bóng đêm đen mỗi ngày

Nhưng rồi trời vẫn tối và ngời vẫn sẽ đi

Không ai có thể ở mãi mãi bên một người

Và cảm giác cô đơn, ai cũng phải đối mặt

Sự kiệt quệ không chỉ có hai đứa mình cảm thấy

Khi em thấy cô đơn lòng em nhớ ai

Em có muốn tìm một người ở bên cạnh

Niềm vui, nỗi buồn của em chỉ có anh hiểu thấu

Hãy để anh lại được cùng em sánh bước trên đường đời

Tôi im lặng ngồi trong bóng tối lắng nghe chú hổ con Quý Ngân Xuyên giúp tôi thực hiện mơ ước bấy lâu nay của mình. Kì thực từ lúc nhỏ, tôi đã tưởng tượng sẽ có một ngày tôi hát cho người con gái tôi yêu nghe bài hát mà tôi muốn hát cho cô ấy nghe nhất. Nhưng bài hát này tôi nghĩ rất hợp với đề hát cho Ngô Vũ Phi nghe. Mặc dù cô ấy luôn là tiêu điểm của đám đông, nhưng tôi biết chắc chắn Phi rất sợ cô đơn, bởi thế Phi thường quanh quẩn chỗ đông người, muốn có được sự an ủi. Khán giả phía dưới im lặng lắng nghe Quý Ngân Xuyên biểu diễn, giọng hát có thoáng chút non nớt. Không ai biết, có một người khác đang trốn trong bóng tối, cũng đang khe khẽ hát, nhưng cậu ta không hát bằng miệng mà hát bằng trái tim

...

Tiết mục thứ hai tôi chăm chú xem chính là vở kịch đó, lúc xem bản thân tôi thì thấy khó hiểu, nhưng cả hội trường chốc chốc lại rộ lên tiếng cười và tiếng vỗ tay cổ vũ. Thực ra tôi nửa vui sướng nửa thấy bức rứt. Vui thì thấy mọi người đều thích vở kịch và dường như đều hiểu, còn bức rứt vì chỉ có mình tôi xem không hiểu. Cuối cùng tôi cũng hiểu những bài thơ hàm súc, bức tranh trừu tượng hay bộ phim đầy ý nghĩa được sáng tác như thế nào, xem ra cũng giống như tôi đều trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, bản thân không biết gì là OK rồi

Vở kịch là cao trào của buổi dạ hội. Sau tràng pháo tay không dứt, Ngô Vũ Phi bước lên sân khấu giới thiệu: “Sau đây là chương trình cuối cùng của buổi dạ hội hôm nay – bốc thăm giải thưởng lớn của năm mới, xin mời các bạn lấy tấm vé vào cửa của mình ra, vâng trên mỗi tấm vé đều có một con số, tiếp theo đây tôi xin bốc giải ba, đó là XXX, giải nhì là YYY...”

Tôi trước giờ không đặt hi vọng vào những trò bốc thăm trúng thưởng thế này, bởi tôi giỏi toán, quy luật xác suất chỉ cho tôi thấy những thứ dưới 5 % đều là xác suất nhỏ, có thể bỏ qua không tính. Tôi đếm lướt qua số người trong hội trường, ước tính xác suất trúng thưởng chưa đến 1 %

Quý Ngân Xuyên hát xong rời sân khấu liền đến ngồi cạnh tôi, cậu ta hỏi: “Sao cậu không xem số vé trên tay?”

“Chẳng cần xem, kiến thức toán học chỉ ỉnh rằng tuyệt đối không có khả năng trúng giải” – Tôi nói

Trên sân khấu, Ngô Vũ Phi vẫn tiếp tục: “Tiếp theo, chúng ta sẽ bốc thăm giải nhất, giải thưởng lớn nhất của đêm hội hôm nay, để tôi xem nhé, giải nhất là 19800726”

Sao tôi thấy con số đó quen quen, nghĩ lại đây chẳng phải là sinh nhật của tôi hay sao? Lúc nãy trước khi bắt đầu, Phi có đưa cho tôi và Quý Ngân Xuyên mỗi người một vé vào cửa, tôi từ chối không nhận: “Tớ là đạo diễn, ai dám chặn cửa tớ chứ, không cần đâu”...Sau đó cô ấy vẫn nhét vào tay tôi và nói: “Tớ cô chọn ra đây, số vé là ngày sinh nhật của cậu, giữ làm kỉ niệm cũng được mà”.

Tôi liếc nhìn Quý Ngân Xuyên, trong bóng tối tôi biết cậu ấy đang cười, chỉ thấy hàm răng trắng trắng trông rất gian. Tôi khẽ hỏi: “Thế này chẳng phải là gian lận sao, nếu bị phát hiện thì chẳng ra làm sao cả”

Quý Ngân Xuyên khoe hàm răng trắng đáp lại: “Bọn mình vất vả lâu rồi, đến giờ vẫn chưa ăn cơm, lấy chút phần thưởng thì có là gì?”

Tôi định cãi lại: “Đành rằng là thế, nhưng không thể lừa khán giả như thế này được”

“Được rồi, trên thế gian này có một số qui tắc phải tuân theo, nhưng có một số cái thì nên được cải tiến, cậu nghĩ xem, bọn mình đã bận rộn với đêm hội này bao nhiêu ngày rồi, không có công lao thì cũng đã khổ công vì nó”

Tôi công nhận Ngân Xuyên linh hoạt hơn tôi, cậu ta nói đúng, chúng tôi đã lao tâm khổ tứ bấy lâu nay, có lĩnh chút thưởng thì cũng công bằng, chẳng có gì đáng xấu hổ cả. Thế là tôi đứng lên, tay bùm miệng tò về ngạc nhiên nói liên tiếp mấy câu: “là tôi sai? Thật không thể tưởng tượng nổi”. Sau đó tôi chạy lên sân khấu giữa ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Trước khi lên tôi còn kịp thấy nụ cười ngụ ý “xác suất toán học” của Quý Ngân Xuyên

Vừa lên sân khấu, đứng trước đông đảo khán giả, mặt đỏ bừng lên. Phần thưởng cho giải nhất là phiếu ăn miễn phí trị giá 300 tệ tại cửa hàng lẩu Anh Hùng Tam Quốc cùng một cuốn truyện tranh. Vừa nhìn đã bước giải thưởng này chuẩn bị hoàn toàn theo chủ ý của Ngô Vũ Phi, bởi vì cuốn truyện tranh là cuốn truyện cô ấy muốn mua lúc đi dạo trên đường với Quý Ngân Xuyên nhưng lại chê nó đắt. Tôi nhận giải thưởng, sau đó mấy người trúng giải cùng chụp ảnh với Ngô Vũ Phi. Tôi chỉ nhớ Ngô Vũ Phi và tôi đứng rất sát nhau, cô ấy khẽ nói vào tai tôi: “Cậu đừng có vui sướng quá, lâu cho cậu còn truyện tranh phải cho đó...”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

CHƯƠNG 27

Lần đầu tiên trong gần 20 năm làm người, tôi bỗng bị quân cờ dưới tay mình điều khiển. Nói thực, cảm giác trên sân khấu dưới ánh đèn cũng tuyệt, chỉ là bản thân tôi không thích hợp với việc biểu diễn trên sân khấu, đó là hậu quả của hơn 10 năm bị nhốt trong nhà, tôi quen trầm lặng rồi, nếu bạn bắt tôi phát biểu vài câu trước đám đông thì thà chết còn hơn. Điều này hoàn toàn tương phản với tính cách phở trương của Quý Ngân Xuyên. Quan điểm của Xuyên là: “Lúc đá bóng tôi không bao giờ ở chân dự bị, nếu bắt tôi ngồi dự bị thì thà thiến tôi còn hơn”

Bởi thế, lúc ở trên sân khấu tôi rất lo lắng, dùng ánh mắt đầy hàm ý nhìn Ngô Vũ Phi. Nếu hôm đó cô ấy dám nói một câu kiểu như: “Tiếp theo xin mời bạn trúng giải cao nhất phát biểu cảm tưởng”, tôi thề rằng khi xuống sân khấu nhất định sẽ trừ khử cô ấy, còn nếu Quý Ngân Xuyên dám thương hoa tiếc ngọc, thì cũng sẽ diệt hết, thiến trước rồi trừ khử sau.

Nhưng Ngô Vũ Phi cũng biết điểm dừng, xem ra cô ấy lo tôi trở mặt, đến lúc đó lại không cho cô ta truyện tranh nữa. Sau khi chúng tôi chụp vài kiểu ảnh, dạ hội kết thúc trong tiếng nhạc vui nhộn, đúng rồi, giống kết thúc thường xuất hiện trong các đêm diễn của Đài Truyền Hình trung ương. Rất nhiều người đổ xô lên sân khấu, sau đó từ phía trên thả xuống rất nhiều bóng bay, giấy màu kim tuyến tung bay, trông rất có không khí thật là đã mắt

Thế nhưng đứng ở góc độ khác nhau cũng có cách nghĩ khác nhau thì cách nghĩ cũng khác nhau về một vấn đề, lúc đó tôi không còn tâm trạng nào thường thức, trong đầu tôi chỉ nghĩ đến nỗi khổ của người quét dọn khi kết thúc dạ hội. Bởi thế, sau khi rời sân khấu, tôi lập tức rời khỏi hội trường, vốn dĩ đang đói là rồi, nếu còn kêu tôi quét dọn thì thật sốc quá

Chạy được một lúc, tôi băn khoăn một mình làm sao ăn hết xuất lẩu 300 tệ hay là có thể chia làm vài lần?

Nhìn bóng dưới ánh đèn, tôi giật mình khi thấy dư hai bóng? Ngóảnh đầu lại thì thấy Ngô Vũ Phi và Quý Ngân Xuyên đang theo sát tôi. Quý Ngân Xuyên là chân tiền đạo của đội bóng khoa, tốc độ chạy rất nhanh. Ngô Vũ Phi thì còn hơn thế, chưa kịp tẩy trang đã vội chạy ra đây, đôi môi đỏ đỏ, dưới ánh đèn chớp choạng trông thật giống nữ quý

“Các cậu theo tớ làm gì?” – Tôi hỏi

Tôi dừng lại nhìn hai người họ, đồng thời dùng mắt ra hiệu với Quý Ngân Xuyên, tối nay thật là ý nghĩa, đầy kỉ niệm, một thiên niên kỉ vui vẻ, một đêm thật lãng mạn. Pháo hoa đẹp quá. Quý Ngân Xuyên cậu hãy nhanh chóng nắm bắt cơ hội thổ lộ với cô ấy đi

“Truyện tranh..” Ngô Vũ Phi nhỏ nhẹ nói, trông đáng thương như chú mèo con

Tôi đưa quyển truyện trong tay cho cô ấy, quay người định bước đi, nhưng nhìn bóng người hất ra qua ánh đèn đường, tôi phát hiện họ vẫn còn đang theo tôi

Tôi lại quay lại nói: “Ê, hai cậu làm gì vậy?”

Trong lòng tôi lúc đó thầm mắng Quý Ngân Xuyên thật là ngốc, lúc đầu chẳng phải cậu đã nói binh mã thần tộc ở đó, muốn qua đây tiêu diệt tôi cướp cô ấy đi sao? Cơ hội tốt thế này sao không cướp cô ấy đi

“Lẩu..” – lần này thì là tiếng của Quý Ngân Xuyên

Tôi đột nhiên hiểu ra cậu ta đói đến mức mù mẫn rồi. Tình yêu đối với người đang chết đói thì đúng là một thứ xa xỉ, ăn no mặc ấm rồi mới nghĩ đến cái đó, lời người xưa quả có lý

Thế là đêm thiêng liêng chuyển giao hai thế kỉ, chính trong đêm pháo hoa rực rỡ với tiếng gió đông gào rít, ba người chúng tôi cùng ngồi bên nồi lẩu nghi ngút khói, chia sẻ với nhau khoảnh khắc của đầu tiên của một thiên niên kỉ mới

Mặc dù trong lúc chụp ảnh trên sân khấu, Ngô Vũ Phi nói truyện tranh là của cô ấy, lẩu thuộc về tôi, nhưng lúc bắt đầu ăn, hai người họ không hề khách khí, ăn còn nhanh hơn cả tôi

“Này, hai cậu không phải đã nói lẩu thuộc về tớ sao?” – Tôi khẽ lên tiếng phản đối

Ngô Vũ Phi cắn một miếng thịt bò và nói: “Ồ, thế à, vậy được. Đợi chút rồi sẽ đưa cậu đọc truyện đó”

“không được, truyện tranh tớ đọc xong thì vẫn còn, nhưng lẩu các cậu ăn rồi thì không còn nữa..” – Tôi vẫn không chịu

Ngô Vũ Phi vẫy vẫy chiếc đũa: “Truyện tranh là thứ lương thực của tinh thần mà!”

Quý Ngân Xuyên vừa ngồm ngoàm nhai thịt vừa chen ngang: “Đúng thế, đúng thế, tinh thần là tài sản vô giá”

...

Sau một hồi ăn no nê, Quý Ngân Xuyên bắt đầu từ tốn uống bia, cũng không còn tranh thịt bò với Vũ Phi nữa. Cậu ta nói: “Đúng rồi, Ngô Vũ Phi, Trương Văn Lễ này, các cậu có phát hiện ra ba đứa mình rất hữu duyên không?”

“Hữu duyên?” – Tôi và Vũ Phi nhìn nhau cảm thấy bất ngờ

Thành thực mà nói trước kia tôi cũng biết uống chút ít, nhưng trong buổi tiệc chia tay lớp hồi học phổ thông, có một bạn học uống say sưa quá, vừa quay đầu bước đã lún ra đất, nằm thẳng cứng. Lúc đó chỉ mình tôi không uống say, tôi hỏi: “Này, có cần tôi đỡ cậu dậy không?” Cậu ta chẳng nhúc nhích, đáp lại: “Cảm ơn cậu, có bức tường đỡ là đủ rồi!” Lúc đó tôi lạnh cả người, từ đó tôi không dám uống rượu nữa

“Tên của ba mình hả?” – Ngô Vũ Phi băn khoăn

Ngô Vũ Phi, Trương Văn Lễ, Quý Ngân Xuyên? Tôi chẳng thấy có duyên phận gì ở đây cả. Tôi nhìn Vũ Phi cô ấy cũng lắc đầu

“Ngốc quá, hai cậu thật là, cậu đọc họ của mình lên xem xem” – Ngân Xuyên lớn tiếng

Ngô Vũ Phi đọc: “Ngô – Trương – Quý”

Tôi thì đọc : “Quý – Ngô – Trương”, chẳng có gì là duyên phận cả?”

Quý Ngân Xuyên hét lên với tôi: “Trương Văn Lễ cậu đàn vừa thôi, cậu không thể đặt tên mình lên phía trước được sao, nghe đây này, Trương – Ngô – Quý, ha ha, chính là Trương Vô Kỵ”.

Quý Ngân Xuyên vẫn dương dương tự đắc, cứ như thể phát hiện thêm một đại lục mới

Nhưng phải nói thật, cậu ta rất sáng tạo, hơn thế tôi cũng thích xem võ thuật. Sau khi chúng tôi hết chóang một chút liền bắt đầu liến thoắng về phát hiện thú vị này

Quý Ngân Xuyên nói: “Trương Vô Kỵ trước giờ là thần tượng của tớ, Minh Giáo lão đại đó, luyện Cửu Dương thần chưởng, cái gì mà Na Di..”

Ngô Vũ Phi chen vào: “Càn Khôn Đại Na Di”.

Quý Ngân Xuyên tiếp lời: “Đúng rồi, Càn Khôn Đại Na Di. Lúc nhỏ hai môn võ mà tớ thích luyện nhất là Càn Khôn Đại Na Di và Lăng Ba Vi Bộ, có biết tại sao không?”

Ngô Vũ Phi lắc đầu, tôi cũng lắc đầu.

“Là do lúc đá bóng có thể dùng tới. Cậu xem nếu biết Lăng Ba Vi Bộ thì việc vượt qua các cầu thủ đối phương sẽ chẳng là vấn đề gì sao? Còn nữa, có Càn Khôn Đại Na Di thì tốt rồi có thể thay đổi cách điều khiển bóng trên không, muốn sút bóng theo đường cong nào thì sút. Đừng nói sút cong hình chuối kiểu Beckham, đến hình chữ S, chữ Z tớ cũng sút được..”

Tôi thực sự khâm phục trí tưởng tượng phong phú và hết sức tự nhiên của cậu ta

...

Tối hôm đó tôi uống rất nhiều, nói cũng rất nhiều. Mặc dù tôi rất vui, niềm vui tràn ngập khi lần đầu tiên trong đời được làm cái mình muốn nhưng trong lòng tôi vẫn canh cánh một việc khác, đó chính là kì thi. Đã sắp tới kì thi học kì rồi. Từ nhỏ tôi đã xem cuộc sống là một kì thi, là chơi cờ, là việc lựa chọn đúng sai, đi từng nước cờ hay. Về điều này tôi khác hai người bạn khác hay trốn tiệt như họ, họ là dân nghệ sĩ còn tôi là nhà khoa học

Còn nhớ lúc nhỏ có một lần tôi bị 79 điểm toán, tôi đã khóc rất lâu, bởi tôi chưa từng thi mà bị điểm dưới 95, cuối cùng tôi nghĩ ra một cách, sửa 79 thành 99, trong lòng mới thấy thoải mái hơn

Quý Ngân Xuyên không thấy tôi nói gì liền hỏi: “Này, cậu đang nghĩ gì đấy?”

“Tớ đang nghĩ lại sắp đến kì thi rồi” – Tôi nói

Ngô Vũ Phi chen vào: “Lần trước tớ hỏi cậu tham gia dạ hội liệu có ảnh hưởng đến việc học không, chẳng phải cậu đã ngạo mạn nói rằng: “Có biết không, việc học phải phụ thuộc vào gia tốc, cậu xem những tên một sách đó, ngày nào cũng lên phòng tự học, nhưng đó đều là vận động đều, còn tớ là vận động tăng tốc, có tin là trong một tuần tớ có thể vượt qua bọn họ hay không?”

Tôi nói: “Nhưng mà, nhưng mà... học vật lí thì biết, cho dù cậu có tăng tốc nhanh như thế nào thì cũng cần có bước lấy đà để tăng tốc, nếu không thì nguy rồi”

“Được thôi, ngày mai bọn mình đến phòng tự học cùng đại ca!” – Quý Ngân Xuyên đề nghị

“Ai là đại ca” – Tôi vặn hỏi

“Là cậu đó, họ của cậu đứng đầu trong Trương Vô Kỵ” – Quý Ngân Xuyên cười gian xảo

Ngô Vũ Phi cười hi hi, thêm vào một câu: “Thành tích lại tốt như thế”

...

Bữa lâu tối đó đã kết thúc với quyết định như vậy, ba người chúng tôi trở thành một nhóm nhỏ bí mật với tên Trương Vô Kỵ. Tôi là đại ca, hai người họ thì không cần phân lớn nhỏ. Nhiệm vụ đầu tiên của đại ca là giúp hai tên đàn em vượt qua kì thi này, đương nhiên, thực ra tối hôm đó tôi đã có nhiệm vụ đầu tiên, đó là thanh thân

Suốt buổi tối hôm đó tôi nghĩ về chiều tán gái mới của Quý Ngân Xuyên: trước tiên là kết nghĩa kim lan, sau đó là giả bộ cùng nhau học vì sự lớn mạnh của Trung Quốc, rồi từ từ nảy sinh cảm tình, sau đó khi cơ hội đã chín muồi thì phát động tấn công

Về đến văn phòng, Quý Ngân Xuyên nói cậu ta không thể phạm lỗi như Hàn Huyền, vội vàng tấn công được. Một cô gái sành điệu như Ngô Vũ Phi đến người đẹp trai và cao ngạo như Hàn Huyền, dù có hạ mình xếp hoa, thấp nển, đàn những ca khúc trữ tình cũng không làm cô ấy rung động thì chỉ có một cách đó là dùng từng làn gió xuân và từng hạt mưa bụi cảm hóa cô ấy, chiều chuộng cô ấy, cùng cô ấy làm tất cả những việc gì cô ấy muốn, cái này về học thuật mà nói thì là yêu chiều, đúng rồi, chính là yêu chiều. Phải khiến cho cô ấy một ngày nào đó sau khi rời xa cậu sẽ cảm thấy như mất đi cả thế giới, lúc đó mục tiêu của cậu đã đạt được

“Có một điều duy nhất mà mình không hiểu, cậu cung phụng yêu chiều thì cứ cung phụng yêu chiều, sao lại lôi tớ vào làm gì?”

Quý Ngân Xuyên giải thích: “Tớ đã từng phân tích kĩ rồi, cô gái kiểu Ngô Vũ Phi thường thích có nhiều người, thích các cậu bạn xung quanh theo đuổi mình, nhưng nhiều người quá thì không tốt, thế nên..”

“Tại sao lại chọn tớ chứ?”

“cậu này sao vậy nhì, định “10 vạn câu hỏi tại sao” đấy à?” Được rồi, để mình nói cho cậu hiểu, có hai điểm, thứ nhất hai đứa mình là thân thiết nhất, tớ chẳng có người bạn thân nào khác cả”

“Thứ hai thì sao ?” – Tòì hỏi

Quý Ngân Xuyên ậm ừ không muốn nói

“Bảo cậu nói thì cứ nói đi, đừng sợ, đại ca đây không bắt nạt cậu đâu”

“Tớ nói rồi cậu không được tức giận đâu đấy!”

“Được, tớ đã tức giận bao giờ đâu”

“Tớ nghĩ IQ của cậu cao” – Lúc này tôi đã phát hiện ra ngữ điệu của cậu ấy hơi khác rồi, bởi tôi đã đánh hơi thấy sự thay đổi

Quả nhiên cậu ấy đã nói về tiếp theo

“Nhưng xem ra cậu rõ ràng không có chút EQ nào, bởi thế, tớ dẫn cậu đi theo đuổi Ngô Vũ Phi thì khá là yên tâm”

Tòì tức điên lên được..

CHƯƠNG 28

Cái nhóm vững chắc của ba đứa tôi được xây dựng vững chắc trong đợt ôn luyện đó. Trong quá trình chuẩn bị cho kì thi học kì, tôi, Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi rất thân thiết. Nhưng tôi phát hiện ra rằng đi với họ cũng khá nguy hiểm. Nếu so sánh thì giống như tiểu thuyết của Cổ Long, đây sự phản trắc, mỗi giây phút đều phải đề cao cảnh giác, không biết được ai liên kết bí mật với ai, có thể sáng sớm nay tôi vẫn cùng Ngô Vũ Phi đối phó với Quý Ngân Xuyên, ai dè đến tối một tin nhắn của Ngô Vũ Phi đã đủ bán đứng tôi rồi

Lấy ví dụ lần trước, tôi và Vũ Phi hứa lừa Quý Ngân Xuyên đi cắt tóc, sau đó đến hôm dạ hội Ngân Xuyên lại câu kết với Ngô Vũ Phi lừa tôi lên sân khấu, còn lừa cả lâu và truyện tranh của tôi

Tòì dần phát hiện ra rằng, ba đứa tôi có một đặc điểm chung đó là thiên tài dựng truyện, có thể nói về một sự việc một cách lôi cuốn thật lọt tai, thậm chí tự nhiên không có sơ hở nào. Tuy nhiên tôi có một điểm khác so với họ, đó là hai người có thể làm diễn viên, còn tôi từ trước tới nay chỉ là người không lờ về tư tưởng nhưng lại lùn tịt về hành động

Cuộc sống đại học cứ thế trôi qua bình dị và vui vẻ, mặc dù có nhiều kỉ ức bị mai một dần, giống như một tấm kính hữu cơ bị đập tan, bề mặt đã vỡ, nhưng vẫn còn hàng nghìn hàng vạn sợi liên kết với nhau. Tôi vẫn nhớ những câu nói hài hước, những sự việc vui vẻ của chúng tôi. Hơn thế, dù tôi không còn nhớ nữa thì tôi vẫn còn có cuốn nhật kí, trí nhớ của tôi sẽ phản lại mình nhưng nhật kí thì sẽ không vậy

Mỗi sáng khi thức dậy tôi lại chịu trách nhiệm đánh thức Ngân Xuyên lúc đó còn đang mơ màng, sau đó lên phòng học tranh chỗ, đợi hai người họ đến học. Còn nhớ mỗi lần Ngân Xuyên bị lôi kéo đến bồn rửa mặt, mặt vẫn còn mơ mơ màng màng, có hôm đứng đánh răng mà vẫn còn ngủ tiếp, lúc đó tôi nghĩ lúc trước cậu ta đúng là một con ngựa, đương nhiên là một con ngựa rất đẹp như Bạch Mã trong Tây Du Kí vậy

Buổi nào lên lớp là tôi cũng ngồi ở giữa, hai người họ ngồi hai bên. Mấy môn học đó đều khô khan, vừa vào lớp hai người liền bắt đầu ngủ, người bên phải, người bên trái rất đối xứng. Lúc đó cậu ta kêu tôi lên lớp kiểm chỗ thường không nói là kiểm chỗ, mà là : “Này đại ca, mau lên phòng học kiểm cho tui một chỗ ngủ”.

Để giải quyết vấn đề Quý Ngân Xuyên ban đêm mất ngủ còn lúc lên lớp lại say giấc nồng, tôi đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp đến mức bắt cậu ta uống thứ thuốc Hội nhân thân bảo cũng đã nghĩ đến rồi, nhưng đều không hiệu quả. Quý Ngân Xuyên hoàn toàn giống như một người Mỹ, cậu ấy mà đi Mỹ chắc chắn sẽ không có khó khăn gì về chênh lệch múi giờ

Một hôm lên lớp tôi đột nhiên nhớ đến câu: “Lấy đức trị đức”, buổi học sau đó, tôi mang máy ghi âm đi thu lại lời giảng bài khô khan nhất, rồi đến khi Ngân Xuyên không ngủ được thì bật lên cho cậu ấy nghe. Quả nhiên, hiệu quả rất cao. Quý Ngân Xuyên nói chỉ cần nghe giọng ông thầy đó là lập tức có thể ngủ ngay, còn hiệu quả hơn dùng Thập toàn giao nang “Một hơi chạy 5 tầng lầu”

Ngô Vũ Phi thì thường nói không có hứng học, tôi bảo Phi: “Chỉ cần coi môn học như một bí kíp võ công, tưởng tượng việc học là luyện thân công thì OK rồi”. Khi Ngân Xuyên nói không thích thì tôi khuyến khích cậu ấy tưởng tượng việc thi cử như là chơi game PK, đang luyện lên cấp. “Cậu nghĩ xem, từ nhỏ đến lớn mình đã thi bao nhiêu lần rồi, xem ra có thể lên cấp đại ca của hội rồi ấy chứ”

Thế nhưng cho đến hôm thi, hai người họ vẫn không đủ tự tin là mình có thể vượt qua. Họ cố đòi ngồi gần tôi cho bằng được, rồi yêu cầu lúc thi tôi đáp

bài cho họ

Nhưng từ bé đến giờ, tôi chưa làm trò gian lận bao giờ mà đều là đối tượng bị người khác lừa. Còn nhớ lúc thi đại học, vốn dĩ thí sinh mỗi trường đều được đánh trộn số báo danh, người khác không biết tôi là Trương Văn Lễ nổi tiếng, bởi thế buổi thi đầu tiên có mấy người ngồi cạnh không quấy rầy gì tôi. Nhưng khi vừa thi xong môn ngữ văn đầu tiên, các thí sinh trong trường cùng địa điểm thi đó vây lấy tôi, tranh nhau xem đáp án tôi làm

Sau buổi thi đó thân phận của tôi đã bị bại lộ, thôi thì thăm rồi, một buổi thi lại bị một cậu ngồi cạnh quấy rầy, cậu ta có vẻ như ở vùng ngoại thành Thượng Hải, mấy năm rồi không thi đỗ, có lẽ áp lực khoa cử rất nặng nề. Tôi nhớ trước lúc thi Toán, tôi ngậm một viên thuốc, đó là loại thuốc bổ hàng ngoại mà mẹ cứ ép tôi mang theo, cậu ta phát hiện ra liền một mực hỏi xin tôi một viên

Cái đó thì không tính làm gì, nhưng lúc vào thi toán, cậu ta bắt đầu làm phiền tôi, trước tiên là mượn bút, tôi đưa bút, cậu ta cầm lên bàn mình rồi nhưng đầu vẫn hướng về phía tôi, tôi thì không dám lật mặt cậu ta, cảm giác thật là khó chịu

Về sau không biết cậu học sinh đó thi vào trường nào rồi, dù sao trong biển người mênh mông, cậu ta gặp được tôi là vận may chứ không phải bất hạnh. Nếu tôi dốc toàn lực để đạt điểm cao hơn, xem ra cậu ta cũng có thể đậu vào Đại Học Vũ Hán ở Trung Sơn, nhưng vấn đề là có nhiều câu hỏi tôi cố ý làm sai, báo hại cậu ta cũng bị sai lây, đến giờ tôi vẫn muốn nói câu xin lỗi cậu ta

Thế nhưng đến kì thi học kì này, tôi lại đồng ý đáp bài cho Ngô Vũ Phi. Do kinh nghiệm chiến đấu ít, tâm lý lại yếu, lúc tôi truyền giấy cho Ngô Vũ Phi thì không đến nơi mà rớt xuống đất, đúng lúc đó thầy giám thị bước tới. Trống ngực tôi đập thình thịch, sau đó Ngô Vũ Phi ngược khuôn mặt xinh đẹp lên, tươi cười nói với thầy: “Thưa thầy, thầy có thể giúp em nhặt tờ giấy đó lên được không ạ ? Vâng, đúng là tờ giấy đó đấy ạ, tờ viết đầy chữ đó thầy ạ”

Ông thầy háo sắc đó đầu gọng kính, nuốt nước miếng (tôi không nghe thấy nhưng Quý Ngân Xuyên khẳng định rằng cậu ta nghe thấy) rồi nói : “Được”

Sau đó tờ giấy đến tay Vũ Phi một cách thuận lợi, qua tay của một ông thầy giám thị háo sắc

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

CHƯƠNG 29

Đến giờ tôi vẫn còn thấy sợ, nếu như bị bắt vì gian lận thi cử thì chết chắc, ít ra cũng là cái chết từ từ, thế nhưng chỉ cần cái nhường mảy của Ngô Vũ Phi đã làm tiêu tan mọi sự lo lắng của tôi. Ngô Vũ Phi và Quý Ngân Xuyên luôn có những biện pháp quái dị mà đạt được mục đích giống tôi

Có lần chúng tôi đùa nhua, một vị giáo sư đưa một khí áp kế, một đồng hồ bấm giờ cho ba sinh viên của mình, kêu họ đi đo độ cao của một tòa tháp

Họ đoán tôi sẽ làm thế này: Trước tiên đo áp suất không khí dưới chân tháp rồi ghi chép vào sổ rồi lên đỉnh tháp lại ghi chép lần nữa, sau đó về trường lo mọ trong 3 ngày, tra cứu hàng ngàn công trình trong nước và ngoài nước, tìm ra mối quan hệ giữa mực nước biển và áp suất không khí, đương nhiên còn có ảnh hưởng của vị trí địa lý, sau đó ở trong phòng thí nghiệm viết ra hàng trăm phương trình, viết bài luận văn hàng vạn chữ để nộp cho thầy

Cách của Ngô Vũ Phi thì quả không nằm ngoài dự đoán: Cô ấy đứng trên phòng thực nghiệm, thả tay để khí áp kế ấy cậu sinh viên đang theo đuổi cô ở dưới bắt đầu đo đạc ghi chép, sau đó Ngô Vũ Phi đứng đỉnh đi xuống, kêu mấy người họ thu thập số liệu, lấy ra giá trị cao nhất và giá trị nhỏ nhất rồi tính giá trị trung bình, thay vào công thức vật thể rơi tự do là ra kết quả

Còn Quý Ngân Xuyên, cậu ấy chắc chắn sẽ làm thế này: Cầm khí áp kế tìm người giữ cửa tháp tặng cho ông ta cái khí áp kế đó, rồi yêu cầu ông ấy cho xem bản đồ ngọn tháp, trên đó có ghi chiều cao của tòa tháp, nếu người giữ tháp là nữ, xem ra còn tiện thể đứng tán dóc một lúc, xin cô ấy nick chat QQ

...

Đây chính là tính cách của mỗi người trong nhóm “Trương Vô Kỵ” của chúng tôi

Chúng tôi cùng trải qua rất nhiều thời khắc đáng nhớ của thời đại học, tôi cảm giác mình phải mất cả đời mới có thể quên đi được. Thế nhưng, Ngô Vũ Phi, sao cậu có thể nói cậu đã quên Quý Ngân Xuyên rồi chứ ?

CHƯƠNG 30

Lúc tôi quay trở lại thực tại cũng đã tầm nửa đêm, không rõ là mấy giờ nữa. Thi ra vừa rồi trong vòng hồi tưởng miên man tôi đã thiếp đi lúc nào không hay. Tôi bị đám người đó đánh thức, họ uống nhiều, hát ca nhảy múa mệt rồi, bay giờ lại đề nghị đi leo núi Lô Gia nửa đêm. Tôi kiên quyết từ chối lời mời của họ, tôi vẫn thường nhớ tới cậu bạn uống say lần bám mặt đất để đi mà cứ ngỡ dựa vào tường. Tôi không dám hình dung đám người đông như

vậy trèo lên nền nhà trông sẽ ra sao

Đám người điên loạn đi rồi, chỉ còn lại tôi và Ngô Vũ Phi. Tôi lên xem mấy giờ, lúc này cứ hồi tưởng hoài không biết đến thời gian nữa. Trên mặt đi động hiện thị đã 1 giờ sáng, còn có một cuộc gọi nhớ, may mà không phải của mẹ tôi, đều là của cô gái số 24 hàng 7 đó

Tôi cùng Ngô Vũ Phi về thẳng khách sạn, trên đường về tôi rất muốn gọi cho cô ấy nhớ lại những ngày tháng đó, nhưng nhìn bộ mặt sầu não của cô ấy, tôi lại không hỏi nữa. Lúc vào phòng, cô ấy nói với tôi một câu: “Cậu còn nhớ đã nói sẽ đồng ý làm cho tớ ba việc không?”

“Ừ, nhớ” – Tôi trả lời

Đó là hôm tốt nghiệp khi tiễn cô ấy lên tàu. Tôi đã nhiều lần từ chối yêu cầu vô lý muốn tôi đi cùng cô ấy đến Bắc Kinh theo đuổi con đường nghệ thuật, nhưng hôm đó Phi đứng ở sân ga ôm lấy tôi và khóc, khóc đến nổi mặt đỏ bừng lên, nhất định không chịu lên tàu. Trong lúc không biết ứng phó thế nào, tôi chợt nhớ ra nguyên tắc “không làm trái đạo nghĩa giang hồ” của Trương Vô Kỵ năm xưa, liền đồng ý sau này làm ba việc vì cô ấy

“Có gì cậu cứ nói?” – Tôi hỏi

Vũ Phi xua tay: “Hôm nay uống nhiều, không nhớ ra được, ngày mai nói tiếp vậy”

Sau một đêm nghỉ ngơi, Ngô Vũ Phi lấy lại được phong độ, sáng sớm đã đến tìm tôi. Vừa trông thấy tôi, cô ấy đã nói “Chào nhóc” rồi bắt tôi lùi hết đồng hồ và đi động ra nhất loạt chỉnh lại thành năm 2001, sau đó quay đầu khề nói: “mấy ngày này cậu cứ coi như mình đang học đại học, muốn điên thế nào thì điên, muốn chơi thế nào thì chơi nhé

Cô ấy nói một cách nhẹ nhõm, cứ như thể mình là Einstein vĩ đại vậy. Einstein phát minh ra thuyết tương đối cũng không đến mức tùy ý thay đổi nhịp thời gian như thế. Vũ Phi và Quý Ngân Xuyên vẫn cái tính khí ngang ngược ấy

Thế nhưng một người trước giờ nhút nhát như tôi vẫn nhẹ nhàng đáp: “Ừ”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

CHƯƠNG 31

Hôm đó tôi bắt đầu chuyến đi điên cuồng cùng cô ấy. Hoàng Lạc Lâu, cây cầu lớn ở Trường Giang, đường Hán Chính, Đông Hồ, xem ra tất cả nơi nào đi được đều đã đi rồi, bốn khu vườn lớn quế, đào, phong, mai của Đại học Vũ Hán cũng đều được chúng tôi ghé qua. Chúng tôi thét lên: “muốn bước lên những dấu chân chúng ta đã từng đi qua”, “muốn ăn hết những món ăn vặt mà bọn mình đã ăn”, cũng may Quý Ngân Xuyên không ở đây, nếu không cậu ta sẽ đề xuất “muốn theo từng cô gái mà tôi đã từng theo đuổi: xem cũng đủ chết một rồi bởi tôi nhớ những cô gái mà Ngân Xuyên đã từng theo đuổi phải đến hàng tá, bây giờ đang ở bốn phương, thậm chí cũng có người đã ra nước ngoài rồi.

Hôm nay phần lớn các bạn đều đã về nhà, ngày mai tôi cũng phải về luôn để đi làm, tôi muốn mua vé, Ngô Vũ Phi nói: “Tớ mua cho cậu từ lâu rồi, hơn thế còn biết cậu thích đi tàu nên không mua vé máy bay”.

Đúng là tôi muốn ngồi tàu về bởi tôi cảm thấy hình dạng con tàu khá giống với cỗ máy thời gian trong trí tưởng tượng của tôi. Tôi nghĩ mình trở lại Đại học Vũ Hán thời điểm ba năm trước bằng cỗ máy thời gian thì cũng phải quay về bằng cỗ máy này, nếu không thì thảm rồi...

Buổi tối, chúng tôi đi xem phim ở rạp mà ba đứa tôi từng thích nhất. Đúng rồi, chính là cái rạp mà Quý Ngân Xuyên thường hay trêu chọc Ngô Vũ Phi. Cậu ta thường nhắm lúc bộ phim chiếu được một nửa thì nói với cô ấy tên của hung thủ, khi chiếu được một phần ba bộ phim tình cảm thì đã nói ai với ai chắc chắn thành đôi...

Bộ phim hôm nay là những thước phim trừu tượng, về tuổi trẻ có tên “Hoa nở năm đó”, tôi rất thích bài hát và diễn viên Phác Thụ trong phim. Còn nhớ cứ mỗi độ cánh hoa lật phát bay, lá thu rơi xào xạc, Ngân Xuyên lại ngồi một mình bên cửa sổ, vừa đàn vừa ngâm nga bài hát “Những bông hoa đó” của Phác Thụ, khuôn mặt thật thánh thiện.

Có ba nhân vật chính trong bộ phim, cũng là một nhóm ba người giống tôi, Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi; cũng hai chàng trai và một cô gái, dù hơi trừu tượng nhưng tôi vẫn thấy mình khá tinh tế, luôn hiểu thấu được những hiện tượng mà bề ngoài khá phức tạp rắc rối, rồi đạt tới bản chất linh hồn của nó. Một chuyện tình cảm, dù có bao nhiêu người tham gia, dù cho họ có thay đổi thế nào nhưng rồi cũng chỉ có mấy khả năng phối hợp mà thôi;

Khả năng thứ nhất là một trong hai chàng trai thành đôi với cô gái, người kia mỉm cười bước đi, kết thúc có hậu; khả năng thứ hai một trong hai chàng trai kết đôi với cô gái đó, nhưng người kia đau khổ ra đi, một kết thúc buồn. Hai khả năng đó khá bình thường. Cách thứ ba thì có khác hơn: hai chàng trai bên nhau, cô gái vui vẻ hay ôm nỗi sầu bỏ đi. Cách này khá là thời thượng, phản ánh hiện tượng đồng tính luyến ái ngày càng phổ biến hiện nay; khả

năng thứ tư là không ai muốn rời xa ai, cuối cùng đều tự sát. Quả nhiên bộ phim hôm nay kết thúc với khả năng thứ tư.

Suy nghĩ miên man rồi tôi lại lơ đãng, lại nhớ ra chuyện chúng tôi cùng nhau quay một bộ phim lúc sắp tốt nghiệp.

Mấy ngày sau chuyến du lịch cuối khóa, Quý Ngân Xuyên thường nói: “Cuộc sống sao chẳng có chút khí thế nào cả”. Rồi còn xuyên tạc ra một câu: “Tuổi trẻ như thứ tài khoản vãng lai, mẹ kiếp”.

Để thay đổi cuộc sống như thứ tài khoản vãng lai này, tôi và Ngô Vũ Phi liền bắt tay vào một chương trình mới, đó chính là dạ hội mừng tốt nghiệp. Ngô Vũ Phi đã nhận được chỉ thị nội bộ, do ăn trước đảm đương tốt vai trò trong buổi dạ hội cuối năm, cô ấy lại tiếp tục được đảm nhiệm vai trò MC của dạ hội tốt nghiệp.

Thế là ba đứa tôi lại bắt đầu vắt óc nghĩ đủ biện pháp để tạo ra một buổi dạ hội đầy xúc động, để sinh viên tốt nghiệp của cả hội trường đều rơi lệ.

Lúc đầu chúng tôi định chụp những kiểu ảnh đen trắng hoài cổ.

Để đạt được mục đích đó, tôi bảo Quý Ngân Xuyên viết những ca từ bóng bẩy, rồi đến những nơi phong cảnh tuyệt đẹp, bắt Quý Ngân Xuyên tạo dáng như Từ Chí Ma, đeo thêm một cặp kính (lẽ ra còn định quần khăn quàng cổ, nhưng sau sợ cả đoàn làm phim phản đối nên thôi). Ngô Vũ Phi thì mặc đồng phục nữ sinh – đây là chủ kiến của Quý Ngân Xuyên, bởi gần đây cậu ấy thường trốn trong phòng xem AV Nhật Bản, trong đó các cô gái không hóa trang thành nữ sinh thì là y tá. Bởi thế khi cậu ta chỉ đạo Ngô Vũ Phi tạo các tư thế thuần khiết, tôi dán mắt nhìn cậu ta, xem ra tố chất tâm lý của hắn rất tốt, mặt không hề đỏ chút nào, trịnh trọng như đạo diễn của Tam Quốc diễn nghĩa.

Có một hôm trong lúc giải lao, chúng tôi nói chuyện về phim truyền hình, Ngô Vũ Phi cũng thích xem tivi giống mẹ tôi, xem ra lúc nhỏ lại cái kiểu cứ đi học về là ngồi dính chặt trên ghế sofa có đánh cũng không rời, bởi thế việc học khá chênh mảng, trong đầu chỉ đầy những tư tưởng ấu trĩ, ngày ngày mơ mộng theo con đường nghệ thuật, cả đời muốn trở thành ngôi sao điện ảnh.

Nói đến phim truyền hình, cô ấy lại ca cẩm rằng các bộ phim trong nước chẳng hay chút nào, đều là những phim nhà quê; phim võ thuật Hồng Kông thì phim trường quá nhỏ, mỗi lần nói “hai nước khai chiến” chỉ thấy hơn mười người ở đó đánh đánh chém chém, không có chút hấp dẫn nào cả. Quý Ngân Xuyên nghe thấy thì thích thú hưởng ứng: “Thế đã là gì, lần trước tớ xem phim võ thuật trong nước sản xuất, nam diễn viên chính trong phim còn đi giày thể thao, hiệu Huili nữa đấy”.

Hôm đó chúng tôi cứ thế bàn tán sôi nổi về nhữ cảnh phim trong nước, càng nói càng thấy bất mãn, nói đến khi mặt trời lặn. Trời tối mà chúng tôi thì ngày càng bị kích động hơn, cuối cùng quyết định tự quay một bộ phim để đời mang dấu ấn của mình.

CHƯƠNG 32

Dạ hội tốt nghiệp là đêm đầm nước mắt mỗi năm. Chúng tôi đều thích phim của đạo diễn người Nhật Nham Tinh, đặc biệt là “Thư tình”, thích mỗi tình mộng manh tựa cánh hoa anh đào, nhẹ nhàng không hề phô trương nhưng cũng khiến cho người xem rơi lệ. Để có nhiều sự lựa chọn hơn, ba người chúng tôi mỗi người viết một kịch bản.

Thao thức suốt một tuần, chúng tôi tập hợp lại và bắt đầu thảo luận về kịch bản của mỗi người.

Kịch bản đầu tiên là của Ngô Vũ Phi. Vũ Phi giới thiệu qua về tình tiết câu chuyện: Vào một ngày hè khi hoa cầu vĩ nở rộ, các sinh viên tốt nghiệp đã rời trường, Ngô Phi Phi - một cô sinh viên năm 2 đang đi dạo dưới bóng cây, bỗng phát hiện rất nhiều sinh viên tốt nghiệp đang bày bán sách; đang lúc nhàn rỗi, cô liền tới đó xem có anh chàng đẹp trai nào hay không...

Tôi và Quý Ngân Xuyên đưa mắt nhìn nhau, tôi biết cậu ta chắc chắn đang nghĩ tới từ “mê gái”.

“... Sau một hồi cố gắng, cuối cùng cô ấy đã phát hiện ra một anh chàng rất đẹp trai, còn đẹp thế nào thì mời tham khảo đáng vóc của Quý Ngân Xuyên...”

Quý Ngân Xuyên đắc chí cười nhún nhò, trong lòng tôi thầm phản đối, tại sao không tham khảo mình chứ?

“... Và khuôn mặt của Trương Văn Lễ, sau đó cô ấy giả vờ mua sách, cố ý cầm một cuốn sách, mặc cả giá rất lâu, sau đó lại không mua nữa. Thế là Phi đã đạt được mục đích chiêm chọc anh chàng đẹp trai kia. Rồi cuối cùng có một hôm Ngô Phi Phi đã mua một cuốn sách, bởi nếu cô ấy không mua một quyển nào, anh chàng đẹp trai đó nhất định sẽ trở mặt.

Thế nhưng tính ra thì cô ấy mua được nó với giá hời, bởi cô đã có được tên tuổi, số điện thoại, nick QQ... Tiếp đó là những hành động săn đuổi anh chàng đẹp trai đó, chàng trai đó có tên là...”

3

Ngô Vũ Phi ngừng lại một chút, nhìn chúng tôi đầy hàm ý rồi nói: “...tên là Trương Tiểu Xuyên. Từ đó Ngô Phi Phi ngày nào cũng đến xem Trương Tiểu Xuyên đá bóng, đi ăn cùng cậu ta, nhưng Trương Tiểu Xuyên chỉ coi Phi Phi là em gái. Cuối cùng một hôm trong lúc uống say Trương Tiểu Xuyên đã kể với Ngô Phi Phi rằng cậu ta đã từng rất thích một cô gái, nhưng trước giờ cậu ấy chưa bày tỏ điều gì vì người càng đẹp trai lại càng sợ bị từ chối, bởi thế đây cũng là nguyên nhân vì sao rất nhiều cô khủng long cùng anh chàng đẹp trai tay trong tay đi trong sân trường còn các cô gái đẹp lại đi cùng dã thú.

Ngô Phi Phi rất đau lòng, thế nhưng cô vẫn kiên trì ngày ngày ngồi nghe Trương Tiểu Xuyên kể lại những vui buồn mà cậu ấy trải qua mỗi ngày thăm yêu cô gái kia. Ngô Phi Phi đã ở bên Trương Tiểu Xuyên suốt mùa hè năm ấy, đương nhiên ở phần giữa còn cấy ra một số đoạn lãng mạn nữa, hai người

cũng dần nảy sinh tình cảm. Cho đến một hôm, bạn cùng phòng của Ngô Phi Phi mua về một quyển sách câu một chị khóa trên, trong đó Phi Phi phát hiện ra một sự trùng hợp bất ngờ - tác giả quyển sách đó là Triệu Băng, chính là chị khóa trên mà Trương Tiểu Xuyên thầm yêu. Điều ngạc nhiên hơn là ở phần sau, cô phát hiện ra một trang sách viết kín tên của Trương Tiểu Xuyên, còn có bức thư tình gửi anh ấy, thì ra Triệu Băng cũng tương tư, cũng đang thầm thương trộm nhớ Trương Tiểu Xuyên.

Ngô Phi Phi cảm thấy rất hứng thú với phát hiện này, nhưng ngay lập tức cô lại rơi vào tâm trạng khó xử, cô do dự không biết có nên nói chuyện này với Trương Tiểu Xuyên hay không. Nếu nói với anh ấy trong khi thời gian học còn lại không nhiều, không lâu nữa mỗi người một phương trời, biết rồi chỉ thêm phiền não, hơn thế từ góc độ của bản thân, cô ấy cũng không muốn nói với Trương Tiểu Xuyên. Vì thế cô ấy vẫn mượn cớ xin chỉ giáo, ngày ngày cùng Tiểu Xuyên ôn bài, cùng đi ăn cơm.

Trong buổi tối trước ngày tốt nghiệp, Trương Tiểu Xuyên đã uống rất nhiều, ôm chăm lấy Ngô Phi Phi, Phi Phi đang đắm chìm trong niềm vui chiến thắng bỗng nghe Tiểu Xuyên gọi “Triệu Băng, Triệu Băng”. Ngô Phi Phi suy sụp, trong lúc đầu khô, cô đã kể hết cho Trương Tiểu Xuyên mọi chuyện. Vừa nghe xong, anh ấy liền tỉnh rượu. . .”

Quý Ngân Xuyên vội nói: “Này, ngắt lời một chút, làm gì có cách giải rượu hay vậy chứ? Giã tạo quá!”

Ngô Vũ Phi liền đính chính: “Được, như thế này đi, anh ấy vừa nghe xong rất xúc động rồi ngắt đi, sau đó... sau đó các cậu nói xem nên thế nào, cái cậu Quý Ngân Xuyên đáng chết này, cậu làm loạn mạch suy nghĩ của tớ rồi đây này...”

Lúc đó trong đầu tôi lập tức hiện lên hình ảnh Ngô Phi Phi hô hấp nhân tạo cho Trương Tiểu Xuyên. Đúng, cách này được, vừa thông minh vừa thẳng thắn, thế là tôi tiếp lời: “Sau đó thì Ngô Phi Phi làm hô hấp nhân tạo cho Trương Tiểu Xuyên, nhưng...”

Quý Ngân Xuyên ngắt lời, nhưng Tiểu Xuyên chỉ giả bộ ngắt thôi. . .

Ngô Vũ Phi trợn mắt nói: “Chỉ có người như cậu mới hạ lưu như thế!”

Tôi đổ thêm dầu vào lửa: “Đúng vậy, đúng vậy”.

Ngô Vũ Phi lại lườm tôi: “Cậu cũng đừng giả bộ, xem ra cậu cũng chẳng tốt đẹp gì.

“...Sau đó Tiểu Xuyên đã ngủ suốt ngày hôm sau, cho đến lúc Triệu Băng sắp lên tàu, chính Ngô Phi Phi đã lao vào khu ký túc nam, đánh thức cậu ta, sau đó hai người lao ra nhà ga”.

Ngô Vũ Phi lại xúc động nói: “Khi tàu sắp chuyển bánh, Trương Tiểu Xuyên mắt nhắm lệ bày tỏ tình cảm, đương nhiên cô gái đó cũng khóc, nhưng cảnh xúc động nhất là Ngô Phi Phi đứng dưới tàu nhìn theo, lệ tuôn như mưa, vừa chạy vừa khóc – nếu chưa hiểu thì tham khảo cảnh trong phim “Tân dòng sông lý biệt”... .

... Kết cục sau đó là, anh chàng Trương Tiểu Xuyên một thời gian sau khi thổ lộ với Triệu Băng đã quay về tìm Ngô Phi Phi, bởi lúc đó anh ta mới hiểu thì ra người yêu mình nhất, người tốt với mình nhất là Ngô Phi Phi. Anh ta quay lại tìm rất nhiều nơi: sân bóng, núi Lô Gia, ký túc xá nữ, cuối cùng ở nơi hai người lần đầu gặp gỡ - người bán sách kẻ mặc cà, anh ta đã gặp được Ngô Phi Phi hiện lên những ngày đã qua của hai người: cùng đi bộ dưới ánh trăng, lúc hoàng hôn Tiểu Xuyên tung hoành trên sân bóng. . .

... Trong cảnh này nhạc nổi lên, rất cảm động, hai người trao cho nhau nụ hôn dưới gốc sồi, rồi Phi Phi hỏi bao giờ Trương Tiểu Xuyên đi, cậu ấy nói: “Gốc à, anh nói muốn đi bao giờ, anh tiếp tục ở đây học cao học”. Sau đó nhạc lại nổi lên, over.

Ngô Vũ Phi hào hứng: “Hay không? Hay không? Vỗ tay, vỗ tay...”

Tôi và Quý Ngân Xuyên đồng thanh nói: “Tâm thường quá!” Thật không chịu nổi Ngô Vũ Phi nữa, xem “Vườn sao băng” nhiều quá, luôn thích các kết thúc có hậu. Tôi nói: “Để tớ kể chuyện buồn hơn một chút nào”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Lầm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

CHƯƠNG 33

Trong lúc tôi đầy tự tin lấy ra kịch bản bi kịch của mình, thì đột nhiên Quý Ngân Xuyên cười nhạt “hì hì” rồi cũng lấy ra kịch bản của cậu ấy, đọc xong hai chúng tôi đều đờ người. Trời ạ, vẫn còn có một câu chuyện khiến người ta rơi lệ đến vậy! Chúng tôi ngay lập tức bị thuyết phục, duyệt kịch bản của Quý Ngân Xuyên và khởi quay.

Một tháng sau, trong buổi dạ hội tốt nghiệp, chúng tôi tất hết đèn, sau khi thưởng thức kiệt tác của Quý Ngân Xuyên trong bóng tối, một nửa số nam sinh đã khóc, tất cả nữ sinh đều khóc, bởi kịch bản của Quý Ngân Xuyên là một truyện kinh dị...

Để làm cho bộ phim của chúng tôi có sự khác biệt, tạo cảm giác mới lạ cho người xem, trước khi quay bộ phim này, chúng tôi đã tổng kết ra rất nhiều chi tiết ghê rợn trong các bộ phim kinh dị khác. Ví dụ như trong phim ai vừa nói “Tôi về ngay đây” thì có lẽ vĩnh viễn không bao giờ quay về, hoặc là ai đó bị quỷ ám theo, chắc chắn anh ta không được mở cửa, cho dù có lấy hết sức bình sinh mở được cánh cửa ra thì sau đó sẽ mất điện hoặc là quỷ ở ngay sau cửa, nhìn chung là có rất nhiều thứ ghê rợn kinh khủng. Nhưng chúng tôi đều không cần những cái đó, chúng tôi muốn quay bộ phim của chính mình, đến nữ quỷ cũng do Ngô Vũ Phi xinh đẹp của chúng tôi đảm nhận vai diễn.

Trong quá trình quay bộ phim đó, chúng tôi gặp phải vấn đề rất lớn. Phim trường được quay vào buổi tối, nhưng quay xong, chúng tôi đều không dám một mình đưa Ngô Vũ Phi về ký túc. Ngô Vũ Phi thì càng thâm hơn, cô ấy nói từ khi quay bộ phim cô ấy không dám soi gương nữa, còn kể có một lần vào ban đêm cô ấy phát hiện có một nữ quỷ trong nhà vệ sinh, la hét hồi lâu mới biết đó chính là mình trong gương.

Vì lý do đó, cuối cùng chúng tôi buộc phải gượng gạo đưa vào phần kết của bộ phim một đoạn tình cảm, đó là cảnh Quý Ngân Xuyên và nữ quỷ Ngô Vũ Phi hôn nhau.

Hôm đó trong lúc cùng hàng trăm sinh viên sắp tốt nghiệp trong rạp hội trường thưởng thức kiệt tác phim kinh dị này, đột nhiên tôi bật khóc, không phải khóc vì sợ, mà khóc vì cảnh kết phim cảm động ảm áp, đương nhiên cũng vì những ngày tháng điên cuồng nhưng không hề hối hận, những ngày tung hoành của ba đứa tôi.

Hôm nay kết cục của bộ phim “Hoa nở năm đó” đúng như khả năng thứ tư của tôi: cả ba người cùng uống một thứ gì đó tự sát. Xem đến đây tôi không có cảm giác gì, bởi vì bình thường tôi cũng đọc nhiều tiểu thuyết, mỗi lần đọc đến đoạn cuối đều thấy tác giả đó viết không hay. Họ hay dựa vào một vụ tai nạn máy bay, nếu không thì là nhân vật chính đột nhiên mắc bệnh ung thư, hoặc là sao băng trên trời va chạm vào thiên thạch, làm chết mấy người, sau đó thì có thể lấy được nước mắt của rất nhiều khán giả. Tôi thì không có cảm giác bị thương đến vậy vì bình thường tôi đã đoán trước được kết phim.

Nhưng Ngô Vũ Phi thì lại khóc, đặc biệt sau khi thấy cảnh Phác Thụ, Hạ Vũ, Châu Tấn ba người họ gục chết trên ghế sofa. Cô ấy vừa cúi tay kêu tôi máu lạnh vừa khóc, tôi thấy ảm ức, cái cô Ngô Vũ Phi kỳ cục này, tốt nghiệp đã ba năm rồi vẫn như một đứa trẻ, khóc lóc đã đành lại còn ra sức cầu tôi, đừng cho là cầu tớ thì tớ sẽ khóc cùng cậu đấy.

Xem xong phim, tôi dìu Ngô Vũ Phi còn đang rum rẫy về phòng. Sau khi chúc nhau ngủ ngon, tôi không tài nào ngủ được nữa. Đột nhiên tôi nghĩ Ngô Vũ Phi cũng không đến mức ngốc như thế, bỗng trong lòng lại nảy ra một dự cảm không lành, có lẽ Ngô Vũ Phi nhìn thấy ba người họ nên đã nhớ ra điều gì. Lẽ nào Quý Ngân Xuyên thực sự...

Cái ý nghĩ đó vừa nảy ra trong đầu liền bị tôi kiên quyết kìm nén lại. Tôi phải tin tưởng rằng Quý Ngân Xuyên vẫn còn rất khỏe mạnh, cậu ấy chắc chắn có chuyện hiểu lầm nhỏ nhoi với Ngô Vũ Phi mà thôi, bây giờ Vũ Phi vẫn còn rất đau lòng nhưng sau khi quay về Bắc Kinh, cô ấy lại làm lành với Quý Ngân Xuyên thôi.

Sáng sớm hôm sau, tôi thức dậy sang gõ cửa phòng Ngô Vũ Phi, không có ai mở cửa; gọi điện cho cô ấy thì tắt máy; gọi số phòng cô ấy cũng không có ai nghe.

Tôi bỗng thấy sốt ruột, vội vàng đến quầy tiếp tân tìm một cô nhân viên, kêu cô ấy kiểm tra xem. Cô gái đó lẽ mề hồi lâu rồi mới nói, sớm thế này chắc vị khách đó còn đang ngủ. Tôi càng sốt ruột hơn nói: “Không thể nào, tôi đã gọi cho số điện thoại phòng cô ấy nhưng không có ai nghe cả”.

Sau đó cô nhân viên đồng ý giúp tôi tra tìm, hỏi tôi là phòng nào.

Tôi nói phòng 427.

Cô ấy xem bảng đăng ký rồi nói: “Không phải chứ, cô gái ở phòng 427 vừa sáng sớm nay đã trả phòng rồi”.

Chỉ còn lại mình tôi dờ khóc dờ cười ở đó, nghĩ bụng Ngô Vũ Phi chết tiệt, rốt cuộc cậu định chơi trò gì đây, đi cũng không nói với tôi một câu.

Trên đường tôi nghĩ phải chăng Ngô Vũ Phi có việc gấp phải về Bắc Kinh, sau đó nhớ ra mai là sinh nhật mẹ, tôi liền gọi điện thoại, nói với mẹ rằng tôi sẽ về nhà ăn cơm tối, còn muốn tạo sự bất ngờ cho bà. Thực ra lúc đó tôi vẫn chưa biết điều bất ngờ đó là gì. Cứ từ từ nghĩ, tính ra thì vẫn còn hơn 10 tiếng trong hành trình đơn độc, với cái đầu tỉnh quái của tôi có lẽ cũng nghĩ ra được một điều gì đó thật bất ngờ.

Nhà ga trong kỳ nghỉ dài ngày nhân dịp mừng 1 tháng 5 là nơi đông đúc nhất, cũng may mua được vé nằm, mỗi người một giường, mọi người ai nằm trên ngăn của người ấy là được, không phải tranh nhau như ghế cứng. Trước khi lên tàu, tôi ngoảnh đầu hướng tầm nhìn về phía trường, mặc dù tôi biết ở đây không thể nhìn thấy ngọn núi tuyệt đẹp như lâu đài của trường tôi, nhưng tôi vẫn nói một câu: “Tạm biệt nhé, núi Lô Gia, không biết mấy năm nữa có còn gặp lại”.

Thật không dễ gì chen được vào toa của mình, tìm được vị trí giường giữa của tôi, đang định đánh một giấc ngon lành thì phát hiện ra chỗ mình đã có người nằm, hơn thế còn là một cô gái quay mặt vào phía trong ngủ.

Tôi trước nay vốn là một anh chàng hiền lành, thường lo cho người khác, thế nên tôi không làm phiền giấc mộng đẹp của cô ấy nữa, bèn chôn ngồi tạm ở giường dưới. Cô gái này là người thế nào nhỉ, đến chỗ của mình cũng không nhận ra.

Tôi gọi vào số di động của Vũ Phi, vẫn tắt máy. Thế là tôi nhắn tin, kêu cô ấy nhận được tin nhắn thì gọi lại ngay cho tôi.

Được một lúc, người ở giường dưới đến rồi, tôi không chịu được nữa liền đứng dậy, khẽ lay cô gái đó: “Này, cô ngủ sai chỗ rồi”.

Cô ấy quay đầu lại nói: “Cậu tới rồi đấy à?”

Lúc đó tôi thấy như trời rung đất chuyển, chẳng phải là Vũ Phi đây sao? Sao cô ấy lại ngủ trên tàu chứ, thật là xuất quỷ nhập thần! Lúc trước xem các bộ phim kiếm hiệp, những lúc xuất quỷ nhập thần chẳng phải đều có một thích khách từ trên cây đột nhiên rơi xuống, hay từ dưới đồng đất chui lên một người vừa nằm phục sẵn, thật không ngờ, mấy người nhà đài cũng thích xuất hiện như vậy trong hiện thực, suýt nữa đã làm tôi giật mình đến nhảy ra khỏi tàu.

Ngô Vũ Phi bình tĩnh hơn tôi nhiều, nói khẽ vào tai tôi: “Thôi nào, tớ vẫn còn hai nguyện vọng nữa muốn cậu thực hiện, tiếp theo là nguyện vọng thứ hai, tớ muốn đến thăm nhà cậu, điều này không vi phạm đạo nghĩa gianh hồ nào cả. Lần trước đến thường Hải cậu không cho tớ vào trong, nói thật con người tớ không có tật gì cả, chỉ là rất tò mò. Phải chăng nhà cậu che giấu bảo bối gì? Lúc đó tớ đã quyết tâm nhất định có một ngày phải đột nhập vào nhà cậu, hi hi”.

Tôi thấy lần này mình gặp rắc rối rồi, dẫn cô ấy về nhà không biết có gây nên sóng gió gì không.

CHƯƠNG 34

Ở bên Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi có một điểm khá hay đó là luôn có những việc không thể ngờ tới được xảy ra. Như tối qua lúc ngủ tôi đã bồi hồi nghĩ về buổi chia tay trên sân ga hôm nay, còn nghĩ ra mấy câu nói xúc động để chuẩn bị an ủi Ngô Vũ Phi, nói cô ấy đừng khóc nữa, những triết lý như Kiều: “Nhân sinh hà sở bất tương phùng” (1), “Lạc hoa thời tiết hựu phùng quân” (2), nhưng giờ đây tôi lại cùng chuyến tàu về Thượng Hải với Ngô Vũ Phi.

(1) Trong cuộc đời này, ở bất kỳ nơi nào mà không thể gặp được nhau.

(2) Đến mùa hoa rụng sẽ gặp lại chàng.

Thì ra cô ấy đã dự tính từ lâu, lúc đi mua vé tàu đã mua hai vé, sau đó mới sáng sớm đã thức dậy đi ra nhà ga, định dọa tôi một bữa. Trên đường, Ngô Vũ Phi đã nói rất nhiều với tôi về những phấn đấu ở Bắc Kinh sau khi tốt nghiệp. Tôi chỉ chú ý đến một điểm, đó là cô ấy không nhắc tới Quý Ngân Xuyên đến nửa câu, tôi nghĩ lần này không chỉ là sự giận dỗi thông thường nữa, xem ra hai người đã có mâu thuẫn lớn. Trước khi vấn đề được làm rõ, tôi cũng không dám mở miệng, nhắc bất cứ từ nào liên quan đến Quý Ngân Xuyên.

Sau cùng, lúc gần đến Thượng Hải, cô ấy lại nói một việc làm tôi thực sự bất ngờ. Cô ấy nói lần trước lúc ở dưới nhà tôi, khi tôi gọi điện nói chúc mẹ sinh nhật vui vẻ, thực ra cô ấy ở sau lưng đã nghe thấy hết, sau đó cô ấy ghi nhớ ngày sinh của mẹ tôi trùng vào ngày thanh niên mừng 4 tháng 5, bởi thế lần này Vũ Phi nhất định đòi đến dự sinh nhật mẹ tôi, lý do thì rất đường hoàng: “Cảm ơn mẹ cậu đã sinh hạ ra một tên hư hỏng thích gây sự, đối xử thậm tệ với tớ”.

Trời đất ơi, tôi mà là tên hư hỏng thích gây sự sao? Tôi là cậu học sinh Trương Văn Lễ “ba tốt”: chăm chỉ học hành, tính tình trung thực ôn hòa, tuân thủ tốt các quy tắc trong cuộc sống. Còn cái tính “Trương Vô Kỵ” bột phát đó chỉ khi nào có ba đứa chúng tôi mới xuất hiện mà thôi.

Nhắc tới Trương Vô Kỵ, còn nhớ lúc đi học Ngô Vũ Phi từng nói một câu rất ấu trĩ, rằng muốn cưới một chàng trai như Trương Vô Kỵ, cô ấy tổng kết ra một vài ưu điểm của Trương Vô Kỵ như sau:

“Thứ nhất là võ công lợi hại. Cứu dương thần công thì khỏi phải bàn, hơn thế còn biết thứ võ công Càn Không Đại Na Di mà Quý Ngân Xuyên muốn học. Điều này tạo cảm giác an toàn cho các cô gái, không sợ những lúc hẹn hò trong góc tối lại bị bọn lưu manh tấn công, hơn thế lúc rồi rã còn có thể bắt nạt được người khác.

Thứ hai là y thuật tinh. Kể ra thì Trương Vô Kỵ là một trong mười đại phu giỏi nhất thời đó, còn giỏi hơn cả Thái y. Cậu nghĩ xem, ngày nay đi bệnh viện khám bệnh chẳng dễ dàng gì, muốn thầy cho thuốc tốt mà không quen không biết thì còn lâu mới được, nhờ mà phải mở xé thì phải phong bì. Giờ thì tốt rồi, có hẳn thầy thuốc gia đình, khi rảnh có thể làm mất hai mí, trị chứng vô sinh, thật là thích!

Thứ ba, Trương Vô Kỵ, không uống rượu, không hút thuốc, không lên mạng, không viết tiểu thuyết trên mạng mà lại rất thương người. Ví dụ như lúc bị nhốt trong nhà lao cùng với Triệu Mẫn, Vô Kỵ còn xoa bóp chân cho cô ấy, người tốt như thế tìm đâu ra chứ?”

....

Còn có vài điều nữa nhưng tôi quên mất, dù sao cũng thấy Ngô Vũ Phi quan sát rất tỉ mỉ. Tư duy của cô ấy và Quý Ngân Xuyên hơi kỳ quái, hay nghĩ ra những điều khiến người khác dở khóc dở cười.

Cứ ngồi lộn nhộn như thế suốt 7 đến 8 tiếng đi tàu, lúc này tôi cũng đã dự đoán được việc để Ngô Vũ Phi đến nhà tôi sẽ gây sóng tạo gió thế nào, hơn thế tôi đã nghĩ ra biện pháp đối phó với từng tình huống, thêm cả cách phòng ngừa, xem ra không có vấn đề gì lớn cả.

Lúc gần đến Thượng Hải, Ngô Vũ Phi bắt đầu nhắn tin, tôi hỏi cô ấy gửi tin cho ai, cô ấy tỏ vẻ kỳ bí: “Một cô gái thần bí, cũng là một mỹ nhân, lát nữa cậu gặp đừng có chảy nước miếng đó”.

Xuống tàu, chúng tôi nhìn thấy một cô gái tuyệt đẹp đứng ở cửa ra, quả nhiên cô ấy đẹp đến mức khiến người nhìn thấy phải ứa nước miếng. Hai cô vừa

gặp đã ôm chầm lấy nhau như một đôi tình nhân. Ngô Vũ Phi nói: “Cái cô Tiểu Tuyết này, kêu đi tụ tập với người ta thì không đi”, cô gái tên Tiểu Tuyết đó nói: “Mình không thuộc học viện máy tính của các cậu thì đi làm gì?”

Sau đó hai người họ ôm nhau rồi khen nhau một hồi, “Mấy năm không gặp, trông cậu đẹp hơn nhiều đó”, “Có phải cậu đã uống thứ thuốc bí truyền nào không sao da dẻ đẹp thế?”, “Có chứ, tớ còn tập bát hoang lục hợp của Thiên sơn đồng lão, độc tôn thần công của mình đó:.

Hai người họ tán tụng nhau không biết chán, một lúc lâu mới nhớ ra có tôi đứng bên cạnh. Ngô Vũ Phi liền kéo tôi đến giới thiệu. Tôi sức nhớ ra, Dương Tiểu Tuyết khoa Nhân văn, chẳng phải là một trong bốn mỹ nữ của khoa sao! Không ngờ sau khi tốt nghiệp cô ấy lại làm việc ở Thượng Hải. Tôi còn nhớ hồi đó cô ấy từng có thời gian làm công tác tư vấn tâm lý của trường, sau đó vì số người đến xin tư vấn ngày càng nhiều nên đã xin thôi việc. Thời đó, có nhiều người có việc hay không đều đến phòng tư vấn tâm lý nói mình có vấn đề về nhân cách hay gặp trở ngại về tâm lý. Quý Ngân Xuyên là một trong số đó, hơn thế còn là tên nhanh chân nhất bởi cậu ta là dân bóng đá.

Trời đã về đêm, sau khi chào tạm biệt tôi, Ngô Vũ Phi liền theo cô gái xinh đẹp đó về nhà, tôi cũng đi tắc xi về khu trọ của mình, đồng thời tính xem ngày mai nên tặng mẹ món quà gì. Lúc trước học tiểu học, mẹ nói hai điểm 100 là quà tặng hay nhất rồi, sau đó lên phổ thông việc đứng nhất lớp mới là món quà quý nhất ; thời đại học thì là tiền học bổng mỗi năm.

Bây giờ khi đã lớn, đã tốt nghiệp và có công ăn việc làm, không còn là 2 điểm 100 hay học bổng dành cho người đứng đầu nữa , tôi phải thử tìm lấy viên đạn bọc đường nào đó để làm hài lòng người mẹ thân yêu của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

CHƯƠNG 35

Ngày hôm sau tôi đi làm cả ngày , buổi trưa không nghỉ ngơi. Tôi gọi điện ẹ nói tối đó tôi về nhà dự sinh nhật mẹ, còn dẫn một cô gái là người bạn thân nhất thời đại học của tôi, cô ấy đến Thượng Hải du lịch. Mẹ tôi nói: “Tốt, tốt, không sao, thế lại càng thêm vui về”

Sau đó tôi lại gọi điện cho Ngô Vũ Phi hẹn địa điểm gặp mặt sau giờ làm. Cô ấy nói đang đi dạo ở bãi biển. Ba năm trước đến đây vội vàng vàng , lần này phải mua sắm nhiều hơn. Tôi nói: “Được, giữ sức một chút , hết giờ làm tớ còn phải kéo cậu đi theo giúp tớ tư vấn mua đồ tặng mẹ đấy”

Đúng 4 giờ tôi rời công ty, đi thẳng đến chỗ hẹn với Vũ Phi bởi vì tôi chưa kịp mua đồ gì ẹ. Tôi là con một sách, từ nhỏ mẹ mua cho tôi rất nhiều đồ tổ chức sinh nhật, còn tôi chưa bao giờ mua ẹ món đồ gì. Năm thứ nhất đại học lần đầu tiên nhận học bổng tôi liền đi mua ẹ một chiếc áo len, là hãng nào thì tôi quên rồi mất khoảng hơn 400 tệ gì đó, tôi chưa dám nói với mẹ là đắt như thế, chỗ nói nửa giá mà đã mẹ mắng ột trận, kêu tôi sau này không cần mua gì ẹ cả, ăn nhiều cho béo lên một chút là bà vui rồi

Lúc nhìn thấy Ngô Vũ Phi, tôi liền nghĩ ngay đến một bài hát từng nghe lúc nhỏ : “ Tay trái một chú gà, tay phải một chú vịt, sau lưng lưng lửng một con búp bê..”. Hai tay cô ấy xách đầy những đồ, tôi nói: “Sao cậu không để mấy đồ này ở nhà Tiểu Tuyết?”

“Đều là đồ mua cho Lão phật gia nhà cậu đấy, tớ xách đến nhà Tiểu Tuyết làm gì?”

Tôi nhìn qua thấy tay trái cô ấy xách toàn thuốc bổ liền nói: “Sao cậu mua mấy thứ đồ này, mẹ tớ xương cốt vẫn còn tốt lắm”

“Vẫn còn bên này nữa” – Cô ấy đáp

Tôi liếc nhìn, đều là mỹ phẩm, có cả nước hoa, loại hơn ngàn tệ một lọ. Từng ấy cũng quá nhiều đồ rồi, xem ra đủ ẹ tôi sinh nhật cả năm

Sau đó Ngô Vũ Phi lại nói: “Biết là cậu phải đi làm, cậu giao ỉnh mua giúp là được rồi”

Lẽ ra tôi định mở miệng hỏi cô ấy mua hết bao nhiêu tiền để lát nữa trả. Đột nhiên nhớ lại thời đại học, tài chính của ba đứa chúng tôi được nhất thể hóa, chi tiêu theo kiểu cộng sản chủ nghĩa, tôi sợ nhắc đến tiền sẽ làm tổn thương cô ấy, nghĩ đi nghĩ lại thôi thì để kiểm cơ hội nhét trả tiền cho cô ấy là được

Nhưng cô ấy có vẻ cũng không tiếc gì, tính sơ sơ số đồ cô ấy xách phải đến không dưới bốn ngàn tệ, tôi bản khoản có phải cô ấy đã trúng số độc đắc ở Bắc Kinh không nữa

Hôm nay Vũ Phi trang điểm rất đẹp, trên đường cô ấy kể cho tôi cô ấy đi đâu đó làm kiểu tóc mới, mặc chiếc áo mới, không ngừng nghiêng nghiêng đầu hỏi tôi có đẹp không.

Bác tài xế trên chúng tôi: “Đôi vợ chồng trẻ về thăm nhà hả, thật hạnh phúc!”

Bác ấy nói làm hai chúng tôi đều thấy ngại. Thế nhưng tôi cảm giác rất giống như các đôi vợ chồng mới cưới trên tivi, cuối tuần về nhà bố mẹ ăn cơm, rất ấm cúng, cho dù tôi biết đây chỉ là nhưng suy diễn trong đầu tôi mà thôi, nhưng vẫn cảm thấy ấm áp trong lòng

Mặc dù vậy, tôi vẫn không lường trước được phản ứng của mẹ khi nhìn thấy Ngô Vũ Phi. Bà ngỡ ngàng, đến đồ bạch kim tinh xảo trên tay tôi bà cũng chẳng màng để ý, hai mắt chăm chăm nhìn Ngô Vũ Phi. Tôi gọi mẹ mấy tiếng: “Mẹ, đây là bạn học mà con kể, cô ấy tên là Ngô Vũ Phi” mới thấy bà phản ứng, vội nói: “Cô Ngô, nào, mau vào đây ngồi, vào đây ngồi”

Đây là lần đầu tiên trong hơn 20 năm sống trên đời tôi thấy nhìn thấy mẹ nhiệt tình như vậy. Nếu tôi hâm mộ Quỳnh Dao chắc chắn tôi sẽ liên tưởng Ngô Vũ Phi là em gái thất lạc lâu năm của mình, hôm nay cô ấy đến nhà tôi là cuộc tái ngộ của hai mẹ con mà cô ấy đã tính toán từ lâu. Mẹ tôi, à không, mẹ của tôi và Ngô Vũ Phi nhìn thấy đứa con gái sau bao nhiêu năm không gặp thì vô cùng xúc động, sao lại giống Quý Ngân Xuyên thế.

Nhưng đây là cuộc sống, không phải tiểu thuyết của Quỳnh Dao.. Bố tôi nhìn thấy Ngô Vũ Phi dĩ nhiên là lạnh lùng hơn nhiều rồi, chào hỏi Ngô Vũ Phi xong lại tiếp tục công việc trong bếp. Mẹ tôi lại nhiệt tình mời Ngô Vũ Phi ăn hết cái này đến cái kia, trông bà chỉ còn thiếu nước đưa cái bàn trong phòng cho Ngô Vũ Phi ngồi, cứ như Ngô Vũ Phi vừa thoát khỏi vùng hoang sơ Châu Phi trở về

Ngô Vũ Phi bất ngờ trước sự chăm sóc đó, cũng ăn một chút, vừa định vào bếp phụ giúp một chút thì đã bị mẹ tôi kéo lại, sau vài lần như vậy, Vũ Phi không khách sáo nữa, ngồi lại với bà.. Sau đó mẹ lấy ảnh hồi nhỏ của tôi cho cô ấy xem. Tôi vào bếp phụ bố, vài phút sau nhận được tin nhắn của Phi: “Tớ nhìn thấy ảnh sơ hở của cậu rồi nè”, tôi thật là dở khóc dở cười

Bỗng nhiên chuông cửa reo vang. Lại thật, hôm nay vẫn còn ai đến nữa nhỉ? Chạy ra mở cửa, tôi hơi bất ngờ, lại một cô gái hay tay xách đầy quà tặng và trang điểm lộng lẫy ! Cô ấy nhét các món đồ vào tay tôi rồi nói: “Số 22 hàng 7 em đến rồi đây. Đây đều là đồ mua cho cô, bố em hôm nay bận không đến được, kêu em đại diện đến chúc mừng cô”

Cô gái vừa đến chính là số 24 hàng 7. Thảo nào mà tối qua tôi lo ngại Ngô Vũ Phi đến nhà tôi sẽ có chuyện rắc rối, thì ra điều tôi lo sợ chính là đây, nhưng nghĩ kĩ cũng chẳng có gì đáng lo cả, nên tôi thản nhiên đối mặt với tất cả, chẳng qua chỉ là bạn học đến Thượng Hải chơi nhân dịp mừng 1 tháng 5, tiện thể ghé qua nhà tôi chơi thôi

Thế nhưng lúc giới thiệu hai người với nhau, tôi vẫn căng thẳng đến mức rơi vào tình huống khó xử, bởi tôi quên mất tên của cô gái số 24 hàng 7. Tôi chỉ nhớ cô ấy họ Lý, lần nào cũng gọi cô ấy là số 24 hàng 7 nên quên mất tên của cô ấy. Lúc giới thiệu cô ấy với Ngô Vũ Phi tôi cứ, Lý..Lý.. hồi lâu mà không bật ra được là Lý gì, sau đó bố tôi từ trong bếp đi ra, nghiêng răng nói: “Lý Lê”. Tôi vội vàng “Đúng, đúng, Lý Lê, Lý Lê”

Cô gái tên Lý Lê đó cũng đó bưng mặt. Ngô Vũ Phi lại cười mở nói: “Rất vui được gặp bạn, mình là Ngô Vũ Phi”, Lý Lê cũng khách sáo đáp lại vài câu, hai người rất nhiệt tình, như chị em cùng phòng thời sinh viên. Họ xem ti vi, kể chuyện về thời đại học, tán gẫu về mỹ phẩm, quần áo, kiểu tóc...tất tần tật những thứ mà con gái thích nói

Ngô Vũ Phi trong lúc bạn buồn chuyện đó vẫn ném cho tôi một ánh nhìn lạnh lùng, tôi vội vàng chui vào bếp phụ giúp bố một tay, muốn yên thân thì phải trốn thôi

Bữa cơm hôm đó thật lạ vì đứa của mọi người không hề gấp thức ăn cho bát mình. Tôi gấp ẹ, Ngô Vũ Phi và Lý Lê thì lần lượt gấp cho bố và mẹ tôi, mẹ tôi lại gấp đồ cho hai cô ấy (chứ không gấp cho tôi), tôi có cảm giác như hồi bé mẹ đã nhét tôi ở đâu đó về

Hôm nay tôi thất mẹ hơi khác thường, bà chốc chốc lại cười mỉm nhìn Ngô Vũ Phi chăm chăm, còn gấp nhiều đồ cho cô ấy hơn. Cứ mỗi lần như vậy, bố tôi lại háng giọng ho mấy tiếng. Tôi hỏi: “Bố, không sao chứ ạ?”, ông nói “Không sao, bị cảm thôi”

Để khuấy động không khí, tôi vội gấp cho Lý Lê, đến lượt Ngô Vũ Phi ho háng. Tôi lau bà: “Kì thật, con cảm cúm này có tính lan truyền à?”

Sau khi chúc rượu mẹ tôi, Ngô Vũ Phi cùng uống với bố mẹ tôi một ly, mẹ tôi vui vui về uống. Đến lúc Lý Lê uống với bố mẹ tôi, bố nhất quyết đòi tôi uống cùng, còn nói, mong chúng tôi sớm trở thành người một nhà. Tôi liếc nhìn Ngô Vũ Phi, cô ấy cúi đầu ăn, dường như không nghĩ ngợi gì

Uống xong rượu, mọi người lặng lẽ ngồi ăn cơm, tôi cũng chẳng muốn đi gọt giữa những vương mắt trong lòng mỗi người. Hiển nhiên là bố tôi không vui rồi, ông không cùng chúng tôi ăn bánh gato mà đã về phòng. Lý Lê ngồi lại một lát thì xin phép ra về, còn từ chối sự níu giữ của mẹ và tôi, cô ấy nói gì mà con gái một mình đi chơi khuya quá thì không hay cho lắm, bình thường, bố mẹ nghiêm, từ nhỏ đã không cho tùy tiện ra ngoài chơi buổi tối

Nghe cô ấy nói tôi nhớ lại lúc nhỏ mình từng bị nhốt trong nhà, nhưng có điều tôi chưa thông, cô ấy nói về lịch sử bị áp bức sao tự hào đến vậy? Còn tôi mỗi lần cùng Ngô Vũ Phi và Quý Ngân Xuyên nhắc lại việc bị bố nhốt trong nhà, tôi lại lộ vẻ căm phẫn sâu sắc

Tôi tiễn cô ấy xuống dưới nhà, vừa ra khỏi cửa Lý Lê không còn hoạt bát như trước nữa, lẳng lặng đi thẳng xuống nhà. Tìm thấy chiếc xe Passcat của mình, cô ấy vừa bước lên xe đã đóng cửa đi luôn, động tác nhanh nhẹn như điệp viên 007, đến tận câu tạm biệt cũng không nói, chẳng có chút lịch sự nào cả, bây giờ trước khi offline cũng phải nói 88 (bb)* cơ mà

*bb: Viết tắt “bye bye”

Tôi lại lên lầu, Ngô Vũ Phi vẫn điềm đạm ngồi đó, hướng dẫn ẹ tôi cách sử dụng mấy đồ mỹ phẩm, còn căn dặn mẹ tôi phải ăn mấy món đồ bổ như thế nào, và cũng chẳng thèm để ý đến tôi, cũng không phát biểu cảm nghĩ về tôi lúc nhỏ như đã hứa

Lúc gần đến 10 giờ, Ngô Vũ Phi nhận một cuộc điện thoại xong rồi nói phải đi, bởi cô bạn Tiểu Tuyết đó đã lái xe đến đón. Lần này mẹ nhất quyết đòi tiễn cô ấy với tôi. Vì sự đoàn kết của gia đình, tôi kiên quyết gạt bỏ ý định đó của mẹ, bởi tôi nghĩ mẹ hôm nay gấp nhiều đồ ăn cho Ngô Vũ Phi đã dành, bây giờ không đi tiễn Lý Lê mà tiễn Ngô Vũ Phi thì chắc bố tôi giận lắm

Ngô Vũ Phi vừa ra khỏi cửa cũng giống cô Lý Lê đó, chẳng nói câu nào, tuy nhiên cô ấy cũng lịch sự hơn Lý Lê nhiều, trước khi lên xe còn nói một câu gì đó mà tôi nghe không rõ, không biết là tạm biệt hay hẹn gặp lại, không khéo là vĩnh viễn không gặp lại nữa ấy chứ. Tôi nghĩ có lẽ mình làm gì đó khiến cô ấy giận rồi

Trong chốc lát chiếc xe chạy ra khỏi tầm nhìn của tôi, biến mất sau ánh đèn đường. Tôi vẫn đứng trong bóng đêm, trong gió mát, nhưng trong đầu lại lóe lên những ánh mặt trời, những bài hát đó, những khuôn mặt rạng ngời sức tr và tiếng hát du dương trong đêm, trong lòng chợt thấy trĩu nặng

Lại một lần nữa lê bước lên tầng, tôi đã sức cùng lực kiệt. Mẹ tôi vừa thu dọn đồ vừa lẩm nhẩm hát, lâu lắm rồi tôi không thấy mẹ vui như vậy

Tôi hỏi: “Mẹ, sao hôm nay con thấy mẹ vui mừng khác thường thế?”

“Đúng, con nói mẹ không vui sao được? Cậu con trai bảo bối của mẹ, hôm nay ẹ gặp được thần tượng, con nói mẹ có thể không vui sao?” – Mẹ đáp

Tôi thấy trong đầu ngọt ngào như thiếu máu: “Mẹ, ai là thần tượng của mẹ ? Đó là từ mà tụi thanh niên chúng con mới hay dùng chứ”

“Mẹ của con tuy già rồi, nhưng từ thần tượng thì có từ lâu rồi, năm đó chủ tịch Mao Trạch Đông chính là thần tượng của cả nước”

“Thế hôm nay mẹ gặp ai?”

“Cô bạn học của con tên gì?” – Mẹ hỏi tôi

“Ngô Vũ Phi”

Mẹ lấy ra một quyển vở, trên đó có bút tích và chữ kí của Ngô Vũ Phi chúc mừng sinh nhật mẹ tôi, bà hỏi: “Có phải ba từ này không?”

Tôi nói: “Đúng vậy ạ”

“Thế thì đúng rồi”

Nói rồi mẹ xem giờ, bảo sắp đến rồi, sau đó cầm điều khiển chuyển kênh liên tục, đến kênh của đài Truyền hình Bắc kinh, đợi vài phút sau một chương trình ca nhạc tổng hợp bắt đầu. Tôi vừa nhìn thấy cô MC lập tức cảm thấy quen quen, trông rất giống Ngô Vũ Phi. Bình tĩnh nhìn lại: “Ừa, đó chẳng phải là Ngô Vũ Phi sao?”

Mẹ tôi đắc ý ngồi bên nói: “Tuần nào mẹ con cũng xem chương trình này vì thích cô bé đó. Con xem bây giờ được tận mắt nhìn thấy người thật mẹ không vui, không xúc động được sao?”

Nỗi phiền muộn trong tôi nãy giờ bay biến mất, tôi cùng vui với mẹ, mừng cho Ngô Vũ Phi

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Lầm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

CHƯƠNG 36

Từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên tôi ngồi chăm chú xem một chương trình truyền hình ngoài các trận bóng đá. Ngô Vũ Phi trên truyền hình xem ra có chút gì đó không giống ngoài đời thường, nhưng tôi không nói rõ được điểm khác nhau ở đâu, đây là một cảm giác thật kỳ lạ. Vũ Phi trên truyền hình rất cân trọng, chững chạc, giấu đi vẻ бурн bình nghịch ngợm vốn có. Thỉnh thoảng không để ý, cô ấy lại trên trọc pha trò. Tôi nhận thấy cô ấy đã trưởng thành rồi, đứng trước ống kính máy quay không còn vẻ xấu hổ, gượng gạo nữa. Cô ấy như một con bướm lớn lên trong những bông hoa rồi sau đó tuyệt tình bay đi. Nhưng chỉ có cô ấy biết được nỗi khổ cực của quá trình lột xác từ con kén hoá thành bướm, mà sự cơ cực đó lẽ ra phải có tôi ở bên cô ấy, nhưng tôi lại tàn nhẫn ích kỷ để cô ấy một mình chịu đựng.

Thế nhưng chỉ cần cô ấy thành công, thì mọi việc đều tốt đẹp thôi. Bỗng dưng trong tôi tràn đầy hy vọng về tương lai, một cảm giác hy vọng mơ hồ xâm chiếm, còn hy vọng về điều gì, bản thân tôi cũng không nói ra được

Một buổi tối trôi qua với giấc mơ đẹp. Ngày hôm sau, đang định nghĩ cách làm sao trừng phạt cô ấy đã lừa tôi, nó cô ấy “đừng vội đắc chí” thì Ngô Vũ Phi bất ngờ gọi điện thoại cho tôi nói cô ấy có việc gấp phải bay về Bắc kinh ngay tối đó. Thế là au giờ làm, hai đứa tôi và cả cô gái xinh đẹp Dương Tiểu Tuyết cùng đi ăn bữa cơm chia tay. Tuy vậy chúng tôi ăn uống với tâm trạng thoải mái, không có nỗi đau chia xa, dường như Vũ Phi vốn sống tại Thượng Hải, chỉ là đến Bắc Kinh công tác vài ngày, mấy hôm nữa là lại về Thượng Hải với chúng tôi.

Lúc ăn cơm, chúng tôi nói chuyện một chút về công việc sau khi ra trường. Cái cô Ngô Vũ Phi tối qua vừa ký tên tặng mẹ tôi, hôm nay lại ra bộ đáng thương đau buồn. Tôi nói luôn: “Cậu lừa được tớ, nhưng không lừa được con mắt tỉnh đời của mẹ tớ đâu. Mẹ tớ bao nhiêu tuổi rồi. Số năm xem tivi của bà còn lớn hơn cả tuổi đời của cậu đấy”. Ngô Vũ Phi thấy tôi biết tổng quỹ kế của mình, liền phân bua: “Tớ không có giả vờ đâu. Tớ vốn không thích công việc dẫn chương trình này, cứ giống như cô gái góp vui, câu chuyện cười của các vị khách đó nếu buồn cười thì tôi phải cười mà không buồn cười tôi cũng phải tỏ vẻ thích thú cười theo. Thực ra tớ thích làm diễn viên, cậu bảo tớ đóng phim hành động, phim tình cảm hay phim kinh dị gì cũng được, tớ đều có thể nhận vai”.

Cô ấy bị kích động nói liền một mạch, nhưng nói thực, đúng là cô ấy rất thích hợp làm diễn viên. Lúc còn học đại học, mỗi lần chúng tôi có chương trình gì, cô ấy và Quý Ngân Xuyên đều diễn rất ấn ý, lôi cuốn, giống như thật.

Dương Tiểu Tuyết thì kể lại những điều mắt thấy tai nghe về công việc bác sĩ tâm lý của cô ấy sau khi tốt nghiệp, rằng con người hiện đại chịu nhiều áp lực từ cuộc sống, nhịp sống quá nhanh, có nhiều người bề ngoài bình thường nhưng thực ra có đều có vấn đề tâm lý ở các mức độ khác nhau, rồi lấy ví dụ và con số ra chứng minh. Bây giờ người đến tìm cô ấy tư vấn mỗi ngày đều xếp hàng dài, để được gặp mặt phải đăng kí cuộc hẹn trước. Cũng may Ngô Vũ Phi đến Thượng Hải lần này đúng vào dịp nghỉ mừng 1 tháng 5, cô ấy mới rảnh rỗi đi chơi cùng Vũ Phi, nếu không chắc đang bận rộn tư vấn cho khách hàng. Tôi nghĩ bụng, có nhiều người đến tư vấn như thế chẳng qua là do thấy cô xinh đẹp, thế nên mọi người đều học cách của Quý Ngân Xuyên, tinh thần chẳng đến mức phân liệt cũng tự kiểm soát để đến đó.

Vũ Phi hỏi Tiểu Tuyết sao mừng 1 tháng 5 không đi chơi đâu đó, Tiểu Tuyết nói đáng lẽ ra định đến chỗ bạn trai cô ấy đang ở nước ngoài chơi, nhưng sau đó không xin được visa nên đành ở lại.

Ngô Vũ Phi nói: “Tớ thực sự rất muốn xem cô công chúa Bạch Tuyết của chúng ta kiếm được một chàng hoàng tử ra sao”

“Đừng sốt ruột chứ đại minh tinh, tớ đảm bảo hôm cậu cưới tớ nhất định sẽ dẫn chàng “rùa biển” đó đến ra mắt, nhưng mà đến lúc đó đại minh tinh đừng có mà lờ đi không thèm nhận bọn dân thường chúng tôi đấy” – Tiểu Tuyết đáp lại.

Ăn uống nói chuyện xong, nhìn đồng hồ cũng còn 3 đến 4 tiếng nữa mới đến giờ bay, dù sao chúng tôi có xe nên có thể tự đi ra sân bay, Ngô Vũ Phi đề nghị đi đâu đó vui chơi một chút. Tôi đề xuất đi ra bãi biển ngắm cảnh đêm, Tiểu Tuyết thì đề nghị đi rạp chiếu phim xem phim kinh dị. Cô nói gần đây Nhật Bản có một bộ phim kinh dị có tên là “Lời Nguyên”, nói rằng cuộc sống hiện tại thiếu kích thích quá, phải đi xem để kích động tinh thần. Tôi nghĩ: “Được thôi, bộ phim này mà kích động được tôi sao? Năm đó chẳng phải bọn tôi đã từng quay một bộ phim kinh dị, báo hại cậu xem xong không thể nào quên được khuôn mặt của Ngô Vũ Phi, không dám cho cô ấy ngủ cùng nữa sao”

Ngô Vũ Phi đánh Dương Tiểu Tuyết, trách cô ấy: “Sao cậu lại thế này chứ, cậu mấy năm học tâm lý học, chuyên thích kiếm mấy bộ phim kinh dị kì quái của Nhật Bản ra để hù dọa người khác thế hả!”

Cô Tiểu Tuyết đó thật ra cũng không phải tay vừa, cô ấy nói với Phi một cách nghiêm túc: “Cậu đừng nói người ta thế chứ, thực ra phim kinh dị nước nào tớ cũng thích xem hết”

Tôi nhìn hai cô bạn người hát người bè, cãi nhau ầm ĩ, cảm thấy rất thoải mái như được trở lại quãng thời gian tôi và Ngô Vũ Phi, Quý Ngân Xuyên bên nhau. Nhưng Quý Ngân Xuyên bây giờ cậu đang ở đâu, tại sao không liên lạc với mình chứ?

Bộ phim không đáng sợ như lời quảng cáo, nhưng Vũ Phi xem rất nhập tâm, có mấy lần tôi thấy cô ấy chỉ trực xuyên vào trong màn hình, thay mấy người trong phim bị quỷ cắn chết mới thấy thích. Tiểu Tuyết thì trầm tĩnh hơn nhiều, vừa xem những hình ảnh đẫm máu vừa ăn khoai tây chiên. Hồi trước tôi từng nghe tụi bạn ở trường Y nói rằng các bác sĩ đều bất thường cả, họ ngày nào cũng phải ăn cơm bên bệnh tử đang bị giải phẫu, còn bắt buộc phải ăn thứ thịt màu đỏ, nôn thốc nôn tháo mãi rồi cũng quen.

Hôm nay xem ra bác sĩ tâm lý cũng thế, nghĩ cũng đúng, để hiểu được những người biến thái, hiểu được thế giới nội tâm của họ, có lẽ bản thân mình cũng chẳng thể bình thường được.

Sau khi bộ phim kết thúc, đạo diễn vẫn chưa kể hết câu chuyện, tạo ra khoảng lặng cho người xem, giống như trong “Tuyết sơn phi hổ”, Kim Dung cũng có ý không ọi người biết con dao của Hồ Phi đó có chém xuống hay không. Xem ra hôm nay chúng tôi đã trúng kế của ông đạo diễn rồi của ông đạo diễn rồi. Tôi đoán chẳng bao lâu nữa Nhật Bản sẽ có “Lời nguyên phần 2”, “Lời nguyên phần 3”, để chúng tôi lại móc tiền túi đi ủng hộ ông đạo diễn này.

Ngô Vũ Phi xem nhập tâm quá, ở trên xe cứ lẩm bẩm: “Lần sau đến Thượng Hải phải xem sạch phần 2 và phần 3. Tên tiểu quỷ Nhật Bản này tôi không tin ông ta có thể làm một bộ phim dài tập”

Suốt chặng đường mặc dù tôi cố gắng phá tan không khí nặng nề, gạt đi nỗi buồn chia xa, nhưng vào thời khắc xe đi xa khỏi khu thành thị phồn hoa, rồi xa ánh đèn thành thị, không khí lại trầm lắng u buồn. Mọi người đều không nói chuyện, Tiểu Tuyết chúi đầu vào ghế, quan sát mọi vật, Ngô Vũ Phi thì chăm chú nhìn cảnh vật ngoài cửa xe, tôi mở cửa, đắm chiều kiêu ngạo Thụ Lâm.

Rất lâu sau, Ngô Vũ Phi mới mở miệng hỏi: “Cậu còn nhớ buổi tối đó chứ?”

“Buổi tối nào?”

“Tối hôm dạ hội tốt nghiệp”

Tôi vắt óc nhớ lại rồi nói: “Hôm đó uống nhiều quá tớ không nhớ rõ lắm”

Vũ Phi nhìn vào mặt tôi rồi nói: “Đúng rồi, cậu uống nhiều quá nhưng cậu đã nói gì thì chắc phải nhớ chứ?”

“Thực sự là tớ không nhớ, tối hôm đó là lần đầu tiên tớ uống rượu, mà lại uống nhiều quá, sau đó thì say quá chẳng biết gì cả”

“Cậu nghĩ lại đi. Tớ gợi ý một chút nhé, có liên quan đến Đại học Bắc Kinh”

“Đại học Bắc Kinh”

“Cậu nói nơi cậu từng kì vọng được đến nhất là Đại học Thanh Hoa, nhưng sau đó lần đầu tiên cậu lại thấy thích Đại học Bắc kinh hơn, thích bầu không khí tự do của Đại học Vũ Hán, nơi mọi người có thể tự do phát triển chứ không trở thành những người máy được tạo ra từ một khuôn, bởi thế cậu nói rất thích học cao học ở Đại học Bắc Kinh, đi trải nghiệm cuộc sống cậu chưa từng trải qua, còn có thể vừa tranh thủ học vừa viết kịch bản cho tớ, để tớ không phải diễn quá phức tạp, chỉ cần để mình diễn xuất tự nhiên là được rồi..”

Tôi hào hứng nói: “Thật à? Tớ chẳng nhớ gì cả..”

Ngô Vũ Phi hơi thất vọng, tiếp tục nói: “Lạ thật, cậu không nhớ thật à? Cậu nói thích nhất là cuộc sống học đường không có gì trói buộc đó, có thể giữ mãi tuổi trẻ”

“Đến rồi”- Tôi nói, vừa đúng lúc đến nơi, chúng tôi kết thúc cuộc nói chuyện, đi vào phòng đợi, dòng chữ nhấp nháy trên màn hình tinh thể lỏng cùng máy phát thanh nhắc nhở chúng tôi giây phút chia xa đã đến. Ba năm gặp lại một lần, không biết lần gặp sau là vào lúc nào, với tâm trạng thế nào nữa..

Ngô Vũ Phi nhẹ nhàng chào Tiểu Tuyết rồi bước đến trước mặt tôi, rành rọt từng chữ: “Nếu thời gian quay ngược trở lại, cậu có cùng tớ đến Bắc Kinh không?”

Tôi nói: “Thời gian không thể nào quay ngược trở lại”

“Tớ nói là nếu như..”

“Không có nếu như gì cả”

“Cũng có thể, ai biết được”

“Đúng rồi, cậu còn việc thứ ba phải đáp ứng cho tớ”

“Cậu nói đi?”

“Cậu hát một bài cho tớ nghe”

..

Đây chẳng phải là cố tình làm khó tôi hay sao? Tôi nhìn dòng người đi qua đi lại, còn Tiểu Tuyết đứng bên, đừng nói kêu tôi hát đi, dù bắt tôi nói vài câu trước đông người thế này chắc tôi cũng đứt hết mạch máu rồi

Tôi nói: “Không được, đổi cái khác đi”

“Không đổi được, tớ thích vậy, cứ hát đại một bài nào đó, không sao chứ?”

“Không được, thực sự là không được”

Ngô Vũ Phi thất vọng nhìn tôi, tôi biết tôi làm cô ấy thất vọng lắm, hơn thế không chỉ một lần này, chính tôi cũng thấy thất vọng về bản thân mình, không phải nói là tuyệt vọng mới đúng

Sau một hồi lặng im, Ngô Vũ Phi nói: “Tớ đi đây”

“Ừ, bảo trọng, về đến nhà thì gọi điện cho tớ”

“Tớ không có nhà, tạm biệt”

“Tạm biệt”

Bóng Ngô Vũ Phi dần khuất sau cửa đăng kí, cô ấy đeo chiếc túi nhỏ sau lưng, dáng điệu hùng dũng, rất giống cảnh kết bộ phim “Quán trọ Tân Long Môn” mà tôi từng xem – Kim Tương Ngọc đốt cháy quán trọ Long Môn rồi công Hành Tương bỏ đi

Không biết có phải do xem nhiều phim quá không mà tôi thường ghép nhạc vào cuộc sống hiện thực. Khi Ngô Vũ Phi bước lên máy bay, trong đầu tôi cứ vang vọng bài hát năm đó Quý Ngân Xuyên đã hát cho cô ấy và cho cả tôi nghe:

Thả neo bên bến tàu ly biệt ngày hôm qua

Bao nhiêu giấc mộng còn ngổn ngang

Con người sau ánh tịch dương của buổi hoàng hôn

Lại cô đơn cùng vầng trăng sáng

Tuổi trẻ nông nổi đôi khi không chặn được ngọn gió đêm thu

Biết em vui thì ít mà phiền muộn đông đầy

Biết tôi tình sâu nghĩa nặng mà duyên phận mỏng manh

Ai nói tuổi trẻ không thể làm lỡ

Thà để nước mắt rơi, đừng cúi đầu

Hãy trân trọng những gì đã có, những gì đang nắm trong tay..

Vừa nhớ ra giai điệu quen thuộc, tôi bỗng nhớ lại đêm hôm đó, sao tôi có thể quên được đêm hôm đó chứ? Đó là đêm trước ngày tốt nghiệp – một đêm động lại sâu sắc trong kí ức tôi, mùa chia tay, pháo hoa, nước mắt và cả men rượu, cả ngôi trường như một chiến trường thời cổ đại. Pháo hoa như những đốm lửa sáng vút bay lên không trung, cả vùng núi âm vang tiếng hát trữ tình, Tôi, Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi đi hết những khu vườn xinh đẹp của Đại Học Vũ Hán, bước trong không khí tràn ngập hương rượu và pháo hoa, bước qua đêm cuối cùng của tuổi thanh xuân cũng là một đêm đẹp huyền diệu, bước qua những ngày tháng cuối cùng được điên được cuồng, bước trong những giấc mộng tuổi trẻ ngập tràn ánh nắng chói chang và lá vàng rơi...

Chiếc máy bay đưa Ngô Vũ Phi về Bắc Kinh đã cất cánh, ầm ầm, như Thần điêu đang rộng cánh mang bao mộng tưởng của Vũ Phi bay vào nền trời bao la, bay qua bầu trời rộng mở, bay đến mơ ước của cô ấy. Tôi bỗng nhớ tới lời tựa của một bộ phim:

Trên đời có một loài chim không thể trói buộc được, mỗi chiếc lông mao của nó đều phủ lên một lớp sáng lung linh của tự do

Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi chính là loài chim không thể nhốt chặt đó. Hôm tốt nghiệp tôi có một tâm nguyên lớn lao là một ngày nào đó được nhìn thấy họ sát cánh lượn bay khắp phương trời, nhưng tôi biết tôi không thể vút bay cùng họ. Chim chóc có lẽ cũng phải tìm một cái cây đủ tốt để trú ngụ qua một mùa khắc nghiệt, nhưng cuối cùng chúng vẫn bay về với trời xanh. Tôi có thể giữ họ ở bên trọn 4 năm 16 mùa, cùng họ trải qua 16 mùa hoa nở hoa tàn, tôi thấy thế là đủ rồi. Tôi chỉ có một ước nguyện, đó là hy vọng một ngày nào đó trong tương lai dù ở nơi nào trên thế giới, chỉ cần ngược mắt lên tôi sẽ thấy hình ảnh đôi chim kia đang bay lượn trên bầu trời

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

CHƯƠNG 37

Kể từ sau hôm tôi nhìn chiếc máy bay chở Ngô Vũ Phi cất cánh rồi biến mất trong bầu trời đêm bao la, dường như cô ấy đã mang theo xúc cảm mãnh liệt nhất trong đời tôi, cuộc sống của tôi dần quay trở lại quỹ đạo cũ.

Tháng này ông Nguru trừ bớt 1200 tệ tiền lương của tôi, rồi tôi phá hỏng máy tính của ông ấy 3 lần, đương nhiên ông ấy cũng gần làm hỏng nó 3 lần rồi, ngoài ra, tôi đã đi xem 18 bộ phim tình cảm với Lý Lê, cãi nhau 2 lần; uống cà phê 3 lần ở Starbucks, đi Pizzahut ăn pizza 2 lần; 15 lần nghe bài diễn văn của bố về chủ đề “thanh niên nên yêu thế nào”, nghe hết chuyện tào lao dài đến hơn 200 ngàn từ của mẹ trong đó tôi thống kê câu “bảo cô bạn Ngô Vũ Phi đó hôm nào lại đến nhà mình chơi” được nhắc lại đến hơn trăm lần, tất nhiên chỉ là lén nói với tôi thôi.

Cuộc sống cứ thế trôi qua một cách nhàm chán, tôi không thấy có động lực gì đáng để phấn đấu cả. Cuộc sống của tôi giống như trận bóng đã biết trước kết quả hay một kịch bản đã viết xong kết cục, như sản phẩm sản xuất hàng loạt. Trong thế giới của tôi, mọi thứ như đã được định sẵn. Một vài người chắc chắn sẽ thắng, vài người khác nhất định sẽ thua, một vài người xác định sẽ bay đi, bởi trên mỗi chiếc lông vũ của họ đều lấp lánh ánh tự do, có vài người chắc chắn cả đời vẫn chỉ quanh quẩn một vòng quay lặp lại bởi họ đến lông vũ cũng không có, tôi chính là một trong những vòng quay đó. Trong con mắt của Thượng đế, cả Thượng Hải là một cỗ máy tính xảo, vô số linh kiện đang duy trì hoạt động của nó.

Đương nhiên, máy tính của ông Nguru cũng là thứ rất thú vị, nếu so sánh khắp khiêng một chút thì giống như câu nói trong “Forrest Gump”: “Cuộc sống như một hộp sôcôla, bạn không biết trong đó” là gì. Cái máy tính của giám đốc Nguru chính là thứ sôcôla đó, lúc nào cũng có thứ hay ho, ví dụ như bản lưu cuộc nói chuyện giữa ông ta và cô bồ nhí, mặc dù hơi ghê nhưng thực sự rất buồn cười. Thật không thể tưởng tượng được một người bình thường

luôn nghiêm nghị ra vẻ tận tâm tận lực với nhân dân lại có thể nói ra những câu không đúng đắn đến vậy.

Tôi còn phát hiện ra ông ta rất thích vào những trang web đen, thế nên máy tính mới nhiễm nhiều virus thế. Lần đầu tiên xâm nhập vào máy ông ấy, tôi đang loay hoay xem thế nào để tung mấy spyware vào máy, nhưng vừa quét máy, vài spyware đã nhảy ra mà chẳng mất công cài đặt. May mà các điều cơ mật của công ty không nằm trong máy ông ta, nếu không cái công ty này có lẽ đã bị ông ấy chứ vì đã giúp ông ấy format ổ cứng diệt hết mấy spyware đó, chỉ giữ lại spyware của tôi.

Thực ra nói đến việc phá máy tính của người khác thì phải nhắc đến hồi còn học đại học, đều là học từ Quý Ngân Xuyên mà ra cả. Hồi năm thứ ba bắt đầu có môn “An toàn thông tin mạng”, Quý Ngân Xuyên không có hứng thú gì với các môn khác, nhưng lại thích môn học này. Nội dung chính của môn là dạy ọi người cách phòng ngừa hacker tấn công, nhưng Quý Ngân Xuyên lại làm ngược lại, cậu ta chăm học như thế là vì muốn tấn công máy tính của người khác.

Tôi đặc biệt thích một nét tính cách của Quý Ngân Xuyên, đó là bình thường cậu ta có thể không thèm để ý tới thứ mình không thích, từng lập kỷ lục 30 ngày liên tiếp không đi học, nhưng một khi đã gặp được thứ mình thích, cậu ta lại chuyển tâm như một tín đồ.

Ngân Xuyên vất vả mấy tháng học lập trình, đều là những thứ như chữ giáp cốt. Đối tượng đầu tiên được Ngân Xuyên đưa ra thực hành là ông thầy trợ giảng bởi cậu ấy không ưa ông thầy chuyên nịnh trên nạt dưới này. Thực ra cậu ta cũng không làm gì, khi là giúp ông ấy format lại máy, nghe nói ông thầy ngay lúc đó đã ngất xỉu.

Về sau tôi nhận thấy vì tính rất thú vị nên cùng cậu ta say mê khám phá. Đó là môn chúng tôi học chuyên tâm nhất. Chúng tôi còn đi sâu vào basic, học ngôn ngữ máy tính bởi Ngân Xuyên nói bậc cao thủ đều phải chuyên về basic. Hồi đó cứ mở miệng là dùng mã số, chốc chốc lại “001001”, khiến Ngô Vũ Phi đau hết cả đầu.

CHƯƠNG 38

Ngoài việc khám phá máy tính của máy tính của giám đốc Nguru, lúc rảnh rỗi tôi cũng thích vào mạng. Sau đó thì tôi mê các forum, tôi cảm thấy các diễn đàn trên mạng giống như những khu rừng rậm trải dài hay từng mê cung trong các câu chuyện thuở nhỏ, ở đó tôi tìm, tha hồ phát triển mọi loại tư tưởng. Tôi thường thích lặng lẽ đăng nhập vào các forum xem các tư tưởng lặng lẽ trưởng thành trong bóng tối.

Về sau, tôi lại thích dùng con chữ để tìm hiểu tuổi xuân thứ hai, giống như hồi nhỏ sau khi đọc sách nhiều rồi thì bắt đầu muốn viết về bản thân.

Tác phẩm đầu tiên của tôi liên quan đến thời đại học. Để viết cho hay, những ngày đó, tôi ngồi ôn lại một lượt quãng thời gian đại học, lần này tôi nhìn lại sự việc trên góc độ lý tính. Tôi phân thời gian đại học làm 3 giai đoạn: thời kỳ Hàn Huyền, thời kỳ cô độc và thời kỳ “Trương Vô Kỵ”.

Trước khi đi thi, đại học là niềm mơ ước lớn lao của tôi, nhưng khi tôi đạt được đến bến bờ từng được tôi coi là thiên đường đó thì lại phát hiện Thượng đế đã mất tích rồi, bỏ lại đó một đám trẻ lạc đường.

Hơn nữa tôi buồn vì thiên đường sao lại có thể như thế này: các thầy cô thì chỉ muốn kiếm tiền, mỗi lần giảng xong bài thầy cô lại vội vã bỏ đi, mấy lời giảng đó chẳng bằng lời tào lao của mẹ tôi, họ vốn không định dạy chúng tôi điều gì, trong đầu họ chỉ có mấy công thức: “dạy lớp cử nhân thì 4000 tệ tiền lương tháng”, “dạy lớp cao học thì 6000 tệ một tháng”; sinh viên thì thảo luận chuyên ngành nào hot, ra trường làm việc gì kiếm nhiều tiền; cái gì đang thịnh thì họ như đám ong vô vờ bu kín. Họ cũng chẳng đường hoàng gì, tập quân sự bị chính đồn đến mức “chết đi sống lại” nhưng mặt vẫn ra vẻ nghiêm trọng: “Việc tập quân sự đã tôi luyện chí khí cho tôi”.

Tôi rất thất vọng về đại học. Hàn Huyền là người bạn thân duy nhất của tôi, cậu ta khác với mọi người, không giống những kẻ đáng ghét vừa gặp đã mở miệng thảo luận “Bây giờ trên thị trường kinh doanh là có lãi nhất”...Xét về mặt nào đó, cậu ta hơi giống Quý Ngân Xuyên. Chơi với cậu ấy, tôi thường liên tưởng đến bầu trời đêm mù mịt vẫn còn le lói một ngôi sao, nhưng xem ra ánh sáng của nó rất yếu ớt.

Đến giai đoạn 2 sau khi Hàn Huyền bị đuổi học, tôi cũng từng có một thời gian rất dài rơi vào tình trạng buồn bã, trầm cảm, thậm chí tuyệt vọng. Lúc đó mỗi ngày của tôi đều giống hôm nay, ngồi tính toán mỗi tháng tiêu 500 tệ, cuối tuần một mình đi xem phim, trốn trong bóng đêm thưởng thức câu chuyện của người khác, xem phim võ thuật, mơ mộng một ngày nào đó mình có thể trở thành hiệp khách, làm những việc mình muốn làm. Tôi thất vọng về cuộc sống, thậm chí từng nghĩ đến việc tự sát, bởi tôi không nhìn thấy ý nghĩa sự tồn tại của mình. Tôi biết vài năm nữa, tôi sẽ già đi, tuổi xuân ngắn ngủi như vậy thôi, tốt nghiệp rồi chúng tôi cần phải kiếm việc làm, sau đó yêu rồi kết hôn và sinh con để cái.Chúng ta vô hình chúng sẽ già đi, chỉ có thể ngồi trong bóng đêm lên nhìn lũ trẻ vụt qua tuổi xuân rồi già nua. Đời người cũng chỉ như thứ tài khoản vãng lai vậy thôi.

Nhưng sự thay đổi của Ngô Vũ Phi và Quý Ngân Xuyên đã làm thay đổi tất cả.

Họ giúp tôi biết trên thế giới này ngoài con người, còn có một chủng tộc gọi là tâm linh, họ chính là tâm linh của chủng tộc đó, dù bề ngoài họ giống như một người phàm, nhưng tâm lòng thì khác. Tôi thật may mắn đã phát hiện ra họ trong biển người mệnh mông này, hoặc là chính họ đã phát hiện ra tôi. .

Khi viết về thời kỳ Trương Vô Kỵ, tôi rất chuyên tâm, thậm chí còn nhập tâm hơn cả khi mẹ tôi xem ti vi hay Ngô Vũ Phi xem phim kinh dị. Tôi thoát khỏi phần xác, đứng trên phần mây cao thật cao, đứng dưới góc nhìn của người thứ tư để viết về Trương Văn Lê, Quý Ngân Xuyên và cả Ngô Vũ Phi nữa. Viết được một thời gian, tôi không còn phân biệt rõ thực và hư nữa. Những câu chuyện được viết rất hấp dẫn, đến nỗi rất nhiều người đã gửi phản hồi cho tôi, giúp tôi làm quen với rất nhiều bạn, những con chim di cư ở khắp bốn phương tám hướng. Tôi biết họ cũng như tôi thầm mong được giống con chim tự do sải cánh. Tôi thường cổ vũ, nói với họ rằng hy vọng đang ở phía trước, nhưng họ lại không biết chính người cổ vũ họ lại là một tên tuyệt vọng đến vậy.

Không lâu sau, có một nickname “Hãy cùng tôi đến chốn thần tiên” thực sự đã thu hút sự chú ý của tôi. Cách nói của người này rất đặc biệt, đầy bí ẩn, lần nào cũng vậy, nói xong rồi đi, rất giống phong cách của hiệp sỹ, dường như người đó được các vị thần phái đến để truyền thánh lệnh cho tôi.

Người đó nói với tôi Trương Văn Lễ vốn là cậu bé tự ti, cậu ta thường coi mình là con một sách, cho rằng các cô gái nhất định chỉ thích các anh chàng vừa đẹp trai vừa sành điệu như Quý Ngân Xuyên. Nhưng thực ra thì không phải, kỳ thực có nhiều cô gái thông minh không chú trọng vào vẻ bề ngoài, bởi vậy có lẽ Trương Văn Lễ mới là vết thương thực sự trong lòng Ngô Vũ Phi.

Tôi cảm thấy đó chắc chắn là người quen biết tôi. Ngày mùng 6 tháng 9 hôm đó, tôi quyết định đi gặp người này. Mặc dù tôi không biết bay, nhưng vẫn hy vọng gặp được lũ chim di cư, nghe chúng kể chuyện về bầu trời.

Lại vào một chiều hè rực nắng, tôi gọi điện hủy cuộc hẹn với Lý Lê và đến một tiệm cà phê, gọi một tách vừa uống vừa đợi người bí ẩn “hãy cùng tôi đến chốn thần tiên”, trong lòng tôi có sự hồi hộp và lo lắng mơ hồ, có lẽ tôi đang hy vọng một cuộc hội ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Lầm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

CHƯƠNG 39

Người đó đã đến, tôi đoán sai rồi, đó không phải là Quý Ngân Xuyên, không phải Ngô Vũ Phi, càng không phải Lý Lê, nhưng cô ấy chính là người đó “Hãy cùng tôi đến chốn thần tiên”. Khoác lên mình bộ đồ trắng như tuyết, vừa vào cửa, cô ấy đã đi thẳng đến nơi chúng tôi đã hẹn – số 17 – đó là số áo mà Quý Ngân Xuyên thích nhất.

Cô ấy chính là Dương Tiểu Tuyết.

“Ngạc nhiên lắm à?” – Cô ấy vừa cười vừa ngồi xuống, gọi một ly Kilimanjaro.

“Thật không thể ngờ được lại có thể là cậu, tôi cứ ngỡ là Ngô Vũ Phi cơ đấy”.

“Cô ấy là tôi, tôi là cô ấy, ha ha”.

Tôi cười, không biết tiếp tục câu chuyện thế nào, bởi dù chúng tôi có quen biết sơ sơ, cô ấy lại rất thân với Ngô Vũ Phi, nhưng tôi không muốn những thứ tôi viết trên mạng có sự liên hệ với con người và sự việc thực tế.

Một lúc sau, cà phê của cô ấy đã được mang tới, cô ấy khẽ hỏi: “Cậu có biết tại sao tớ thích thứ cà phê này không? Bởi tớ thích tên của nó: Kilimanjaro – làm cho tớ nhớ tới lớp tuyết dày tích đọng hàng nghìn hàng vạn năm trên đỉnh núi Kilimanjaro, tớ thích cảm giác siêu thực, bởi vậy tớ rất thích truyện của cậu. Câu chuyện của ba người như lớp tuyết dày phủ trên ngọn núi cao, mặc dù các cậu lẫn vào đám đông trong trường, nhưng mình vẫn thấy các cậu đều có sự cô lập và khác biệt, rất vui là bên cạnh mình lại có người bạn như vậy, nhưng mình lại không phát hiện ra sớm hơn. Còn về Quý Ngân Xuyên, nếu mình là cậu, cũng có thể tớ sẽ thích cậu ta. Bây giờ tớ thấy thật tiếc, nếu biết sớm bốn người chúng ta đã có thể kết hợp thành một nhóm rồi.

Tôi nhủ thầm, thực ra cậu không biết Quý Ngân Xuyên đã lén nhìn cậu ta mà ứa nước miếng không biết bao lần, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Đúng thế, đúng thế, hơn nữa họ của cậu rất hợp để nhập nhóm, bốn đứa mình vừa vặn hợp thành “Trương Dương Vô Kỳ”, thật là hay.

Cô ấy không ngớt miệng nói: “Ồi, thật là tiếc”.

Tiểu Tuyết thực sự là một cô gái dễ thương, chẳng trách Quý Ngân Xuyên vẫn thường chạy tới chỗ cô ấy xin tư vấn tâm lý. Hôm nay cô ấy nói bao nhiêu câu hay ho, tôi không thể nào ngắt lời được, nhưng nghĩ lại thì cũng nên cân bằng. Bình thường trên mạng chủ yếu là một mình tôi trình bày dài dòng trên đó, bọn họ chỉ hồi âm lại một vài câu. Những thứ tôi nói nhiều hơn tất cả những lời mà họ đã ment, bây giờ gặp mặt bạn không cho họ nói thêm đôi câu, không cho họ giải tỏa thì kì quá.

Lúc cô ấy nói, tôi chợt nghĩ ra cách nghe ngóng xem chuyện của Ngô Vũ Phi và Quý Ngân Xuyên gần đây ra sao. Thực ra tôi có thể thông qua Tiểu Tuyết.

Lúc cô ấy ngừng nói, tôi hỏi: “Tiểu Tuyết, cậu có thể giúp tớ một việc không?”

“Việc gì? Giúp cậu theo đuổi Ngô Vũ Phi à? Tớ đã nói rồi, thực ra người cô ấy thích là cậu”.

Tôi cười ngượng ngùng, chẳng trách Ngô Vũ Phi và Tiểu Tuyết tâm đầu ý hợp, thực ra tính cách hai người khá giống nhau, thẳng thắn bộc trực. Tôi nói: “Không phải chuyện đó. Tớ có một dự cảm không lành, cậu biết không, lần họp mặt bữa trước, Quý Ngân Xuyên không đến, mà từ lúc tốt nghiệp đến giờ cậu ấy cũng chưa liên lạc gì với tớ, tớ sợ cậu ấy.. Cậu ấy và Ngô Vũ Phi ra sao tớ đều không biết, tớ cũng không dám hỏi thẳng, bởi vậy muốn nhờ

cậu nghe ngóng giùm, dù sao cậu không biết Quý Ngân Xuyên là ai, có thể Ngô Vũ Phi sẽ kể cho cậu, đến lúc đó cậu báo lại với tớ”.

“À, vậy à, được, cứ giao cho tớ”.

“Cảm ơn cậu”.

“Khỏi cảm ơn, còn về phần thù lao thì...” – Cô ấy ngừng lại, nhìn tôi đầy hàm ý.

“Thù lao gì cơ?”

“Ngốc ă, thù lao làm do thám”.

“Tùy cậu”

“12 cốc, à không, 20 cốc Kilimanjaro”.

“Không thành vấn đề”.

Một lúc sau, cô ấy như chợt nhớ ra điều gì: “Nhưng hồi trước Ngô Vũ Phi thực sự chưa từng nhắc về Quý Ngân Xuyên với tớ. Để tớ cố thử xem sao, xem có được uống cả 20 cốc Kilimanjaro không”.

CHƯƠNG 40

Từ sau lần gặp mặt Tiểu Tuyết, mấy ngày nay trong tôi rất dễ chịu, cũng chẳng nhàn rồi đến mức đi nghịch máy tính của ông Nguru nữa, ngày nào tôi cũng lướt web. Giờ tôi thích coi các diễn đàn là mảnh ruộng đầy cỏ cây, trên đó có người tưới nước, có người trồng cây, còn nguyện vọng của tôi là trồng trọt cái cây to vươn chạm trời để khắc tên và câu chuyện của ba đưa chúng tôi lên đó, để “Trương Vô Kỳ” trở thành bất hủ

Mấy hôm nay tôi đều lên mạng trò chuyện với Tiểu Tuyết, cô ấy báo cáo cho tôi tiến triển mỗi ngày của nhiệm vụ tôi giao phó

Nhưng chỉ được 4 hôm, đến ngày 13 tháng 6, hôm đó lúc đi làm về, cô ấy đã nói một câu làm tôi thấy bồn chồn. Cô ấy nói: “Ngô Vũ Phi vẫn chưa thừa nhận, Phi nói cô ấy không nhớ ra Quý Ngân Xuyên nào cả”

“Không thể nào, lẽ nào là gặp ma, cậu tiếp tục cố gắng, nếu thực sự không làm được thì phải phạt”

Cô ấy lại bắt đầu lâu bầu: “Tớ sợ cậu đau lòng”

“Không sao, cũng không phải bắt cậu ra tay, chỉ cần động não thăm dò tư tưởng là được”

“Tuân lệnh” – Cô ấy đáp, giọng điệu rất giống Ngô Vũ Phi năm nào

Nhưng mấy hôm sau Tiểu Tuyết lại làm tôi thất vọng, không những không nghe ngóng thêm được thông tin gì về Quý Ngân Xuyên cô ấy lại nghi ngờ trí nhớ của tôi. Cô ấy bảo tôi nghĩ lại xem có quên phần kí ức quan trọng nào không

Không thể nào, từ nhỏ đến lớn không ai dám nghi ngờ trí nhớ của tôi. Hồi còn nhỏ có một cậu thành tích rất tốt, có lần thách đố tôi. Thời đó đang thịnh hành trò ghi nhớ tỉ lệ chu vi và đường kính, cậu ta liền thách đấu với tôi. Ngày hôm sau trước khi vào học chúng tôi thi đấu trên bảng đen, lúc tôi viết đến 600 số, cậu ta mới chỉ dừng ở 200, tuy thua nhưng vẫn tâm phục khẩu phục

Tôi đó tôi đi ăn cùng Lý Lê, nghĩ đến Quý Ngân Xuyên đột nhiên biệt tăm biệt tích, tôi lại ừ ừ đầy tâm trạng. Lý Lê hỏi tôi có tâm sự gì, trông như người mất hồn

Tôi vội vàng nói: “Không có gì, không có gì đâu”

Cô Lý Lê này thỉnh thoảng lại khiến người ta thấy ghét, thường ý thể thiên kim tiểu thư con nhà giàu lại là phần tử trí thức cao nên hạ thấp người khác, nhưng xem ra cô ấy cũng rất nhạy cảm

Sau cuộc hẹn hò tôi trở về nhà, phát hiện ra tôi nay khai mạc cúp bóng đá châu u UEFA. Nhìn trái bóng lăn trên sân cỏ. tôi chợt nhớ ra là đúng có một việc tôi không muốn nhớ tới, đó là một kí ức như một mũi kim châm đau nhói. Tôi luôn cho rằng thời gian làm tôi có thể dần dần mài mòn nó, nhưng không ngờ cứ mỗi khi nghĩ đến, từng mũi kim vẫn châm vào tim tôi, đau nhói không nói được nên lời

Ngày hôm sau vừa hết giờ làm tôi lại hẹn với Tiểu Tuyết, vẫn là quán cà phê hôm trước và vẫn là bàn số 17

Sau khi thăm hỏi nhau đôi câu, tôi liền đi thẳng vào vấn đề, bắt đầu nhớ lại:

...Chuyện đó xảy ra vào năm thứ 3 đại học.

Từ sau lần đạo diễn chương trình dạ hội, tôi bắt đầu thích công việc này, chẳng trách hồi đó Từ Hi Thái Hậu cũng thích ngồi sau màn chỉ đạo, cảm giác thấu tóm và thao túng tất cả thật tuyệt vời, giống như bạn là Thượng Đế, bạn tạo ra cả thế giới và qui tắc, sau đó nhìn thế giới vận động thuận theo ý của bạn

Trải qua những tháng ngày phẳng lặng, cúp bóng đá thường niên của trường lại bắt đầu. Quý Ngân Xuyên rất hào hứng, còn nhất định lôi tôi vào cuộc, bắt tôi làm huấn luyện viên cho đội bóng của cậu ta

Đã lâu tôi không thể hiện mưu trí 36 kế của mình, phần vì đã xem bóng đá bao nhiêu năm, chơi game tranh cúp đã bao nhiêu lần, tôi đồng ý làm huấn luyện viên của họ. Sau khi đảm đương vai trò huấn luyện viên tôi bắt đầu thấy công việc này hấp dẫn hơn chơi cờ rất nhiều, chẳng trách dân mê bóng đá có mặt ở khắp nơi trên thế giới. Cậu nghĩ xem, chơi cờ thực ra giống trò Tiên Kiềm kì hiệp: hiện tại cậu đang đứng ở đây, lát sau tôi ăn một quân, rồi tôi lại đội, cậu chọn một nước sau đó lại ăn quân của tôi, nhưng chú ý sau khi tôi hạ cậu, cậu nhất định phải đợi tôi ăn quân của cậu rồi mới được ăn quân của tôi, thật là ngớ ngẩn

Nhưng bóng đá thì khác, trước tiên nhân quang nhiều năm chơi tranh bá tính cấp của Quý Ngân Xuyên mà nói thì bóng đá là một trò chơi chiến lược tức thời, chúng ta hành động cùng lúc, xem ai phản ứng nhanh, xem trực giác của ai tốt hơn. Quý Ngân Xuyên thường nói thiên tài thực sự là người hành động dựa vào trực giác, giống như Ronaldo, mọi người còn chưa kịp phản ứng, anh ta đã đoán trước được hướng bóng, luôn xuất hiện đúng thời điểm và vị trí thích hợp, tung ra những cú sút kịp thời, cho dù là không được đào tạo chính quy, mà thường các cầu thủ được đào tạo chính qui đều không thể trở thành thiên tài. Ý nghĩa của thiên tài là ở chỗ hoàn toàn tự nhiên tự phát, không phải gượng gạo hay qua đào tạo. Cậu ấy nói đến nỗi tôi thấy ngượng

Hơn thế, bóng đá còn có ý nghĩa khác, đúng vậy đó không giống như chơi bài, đại vương chắc chắn phải lớn hơn tiểu vương. Nhưng trong bóng đá thì không nhất thiết phải vậy, bạn có thể nói Ronaldo nhất định phải hơn Cristiano Ronaldo không? Có thể Ronaldo lớn tuổi hơn nhưng cũng có thể có ai đó hơn họ, tất cả đều có thể xảy ra

Dưới sự chỉ đạo của tôi và đội trưởng Quý Ngân Xuyên tài ba, cùng với sự hậu thuẫn của đội trưởng đội cổ vũ Ngô Vũ Phi, đội bóng khoa tôi thi đấu rất thuận lợi, chỉ là có lúc Ngân Xuyên tự phụ quá. Còn nhớ có một lần lúc đề ra chiến thuật, cậu ta đã phát biểu một đoạn “danh ngôn” tự coi là kinh điển thế này:

...

Thủ môn A, cậu phụ trách bắt bóngong thì tìm đúng vị trí của tớ rồi sút bóng xa cho tớ

Hậu vệ B, cậu phụ trách phòng thủ và tranh bóng của đối phương rồi chuyển bóng xa cho tớ

Tiền vệ C, cậu chịu trách nhiệm đột phá bóng rồi chuyển qua cho tớ

Tiền đạo D, cậu phụ trách lừa bóng qua cầu thủ đối phương, tốt nhất là qua mặt cả thủ môn rồi giao bóng lại cho tớ

..

Lúc đó tôi thấy các cầu thủ trong đội chỉ trực nuốt sống cậu ta, không ngờ trên đời có người tự phụ như thế

Nhưng quả thật kĩ thuật của Ngân Xuyên rất tốt, tôi thường nghĩ đến sân bóng chỉ có cậu ấy đang thỏa sức thể hiện, dường như cậu ấy không để ý đến sự tồn tại của người khác, cả sân bóng như sân khấu cho cậu ta độc diễn, với phong cách rất giống Lý Bạch trong “Hiệp Khách Hành” đã từng viết: “Mười bước giết một người”, Tôi nghĩ cậu ta có sự linh hoạt thiên bẩm, đúng, là sự linh hoạt vốn có từ lúc sinh ra mà cái đó không phải cứ chăm chỉ là học được

Bởi thế suốt một học kì năm thứ 3, có nhiều hôm tôi ngồi trong ánh nắng chiều nhìn ngắm một than niên lướt trên sân cỏ. Cậu ta cùng lúc vượt qua vài người. Ngân Xuyên nói cậu ta thích cảm giác đó và ví von nó ngọt ngào như viên kẹo hồ lô

Nhưng chính vì cậu ấy chơi bóng tốt nên thường là cái gai trong mắt hậu vệ đối phương. Tôi đã xem một vài trận đấu, mấy tay lực lưỡng như trâu, không có chút tinh thần thể thao nào cả, họ thực chất là đẩy ruột bóng chứ không phải đá bóng, thường ác ý đập vào chân Quý Ngân Xuyên

Rất nhiều lần tôi nhìn thấy chân cậu ta bầm dập đầy thương tích, có lúc còn chảy máu, những lúc đó Ngô Vũ Phi rất đau lòng, thậm chí còn trở thành bác sĩ riêng của cậu ấy, lần nào cũng giúp cậu ta băng bó cầm máu, còn trách cứ cậu ta sao chạy nhanh quá, sao không chạy chậm lại một chút

Thực ra tôi cũng đau lòng, nhưng tôi không nói ra, tôi chỉ thầm chúc, mong cậu ấy không bị thương, không bị đau nữa,. Trong lịch sử có rất nhiều thiên tài bóng đá đã bị hậu vệ đối phương đập gãy xương, ví dụ như Ronaldo. Tôi rất sợ thứ đẹp nhất trên đời này bị hủy hoại. Tôi luôn muốn ra sức bảo vệ một vài thứ, nhưng rồi tôi phát hiện ra tôi không bảo vệ được ngay chính bản thân mình. Cũng may chúng tôi đã đi đến trận chung kết mà không có gì xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Trước khi bắt đầu trận chung kết, Quý Ngân Xuyên chỉ vào một thanh niên lực lưỡng trên sân khấu rồi nói: “Này, đó không phải là Alexander Châu sao?”

Tôi đã nhận ra, “Ú”, chính là cậu ta, Châu Chu”. Nhưng cậu ta chẳng bao giờ cho chúng tôi gọi tên thật mà phải gọi cậu ta là Alexander Châu”. Tiếng anh của cậu ấy cũng tốt, lúc nào cũng ABCD, ngày đêm nghĩ đến việc xuất ngoại, xem ra cậu ấy vốn đã coi mình là người nước ngoài, nói chuyện nhất thiết phải nhún vai. Ngày nào cậu ta cũng cầm trên tay những quyển sách quý. Nếu mà chiến tranh nổ ra có thể cậu ấy sẽ được bon anh dụ đi làm Hán Gian

Cậu ta có quan hệ rất tốt với ông thầy trợ giảng, trong khoa hẳn thuộc dạng “đá thủng đụng nĩa”. Tôi và Quý Ngân Xuyên từng có lần đắc tội với hắn. Bởi có một lần vào đợt xét học bổng, thành tích của cậu ta vốn không đủ tiêu chuẩn, nhưng hắn lại xin được một suất học bổng cho sinh viên nghèo. Nhưng thực ra cậu ta có nghèo khổ gì cho cam, di động thì dùng màn hình màu thuộc loại cao cấp hơn của thầy cô. Nhiều sinh viên nghèo thực sự rất bất bình. Về sau Quý Ngân Xuyên đã viết một bức thư tố cáo Châu Chu, khiến cậu ta vượt mất suất học bổng. Điều đáng buồn nhất là không hiểu tại sao bức thư đó lại lọt vào tay ông thầy trợ giảng. Vì việc này mà Alexander Châu đã nhiều lần gây hấn với Quý Ngân Xuyên

Hôm nay gặp lại kẻ thù, mắt cậu ta đỏ ngầu, xem ra cậu ta chỉ trực xử lý Ngân Xuyên. Lúc bắt đầu trận đấu, tôi đã căn dặn Ngân Xuyên phải cẩn thận, đừng gây rắc rối. Cậu ta nói biết rồi, rồi vỗ vai tôi: “Yên tâm đi, tớ nhất định giành cúp vô địch về ỉnh”. Ngô Vũ Phi cũng cổ vũ cậu ta. Quý Ngân Xuyên nói với cô ấy rằng: “Ừm, tớ mà đoạt ngôi quán quân, cậu thom tớ một cái là được rồi” Vừa dứt lời đã bị Ngô Vũ Phi thụi lia lia

Nhìn nụ cười rạng rỡ của cậu ta, không hiểu tại sao trong lòng tôi lại gợn chút bất an. Tôi từng nói tôi sợ nhất lúc chỉ còn một bước nữa là chạm tới thành công, sợ lúc là đang lúc hào hứng cao độ lại có cảm giác hụt hẫng như rơi xuống từ chín tầng mây

Hiệp một của trận đấu diễn ra rất quyết liệt. Quý Ngân Xuyên nhiều lần đơn thương độc mã vào khu cấm địa của đội bạn, vài lần định sút bóng đều bị Alexander Châu chèn bóng, đa phần là từ phía sau, hơn nữa lại không với tới bóng. Tên đó rõ ràng đã phạm quy, lại không bị phạt, xem ra trọng tài đã bị đối phương mua chuộc rồi, nếu không dù ắt trọng tài kém thế nào cũng phải nhận thấy Alexander lao vào người chứ không phải là xông vào bóng

Giờ nghỉ giải lao giữa giờ, Quý Ngân Xuyên thở hồng hộc nói: “Mẹ kiếp, hắn mà còn dám đá chân lão đây, lão nhất định sống chết với hắn”. Ngô Vũ Phi cũng hết sức bất bình: “Cái tên đó như con lợn rừng vậy”. Tôi đang định thêm dầu vào lửa “to đầu mà không có óc”, nhưng sau đó thấy dùng từ này để miêu tả một nam sinh viên thì không hay ho lắm. Nhưng nói thật bộ óc của con lợn rừng đó to thật

Quý Ngân Xuyên bức tức cời tạt ra, tôi nhìn thấy chân cậu ta đầy những vết bầm tím, một số chỗ còn bị trầy da. Cậu ta vẫn tiếp tục nói: “lát nữa hắn còn tiếp tục ngáng chân mình, trọng tài vẫn không thêm can thiệp thì mình sẽ cho ngừng trận đấu”

Nhưng tôi vẫn không bỏ được cái tính nhu nhược của thời kì tiểu tư sản, tôi nói với Quý Ngân Xuyên: “Cậu còn nhớ trong ‘Ý thiên đồ long ký’ lúc bị Diệt Tuyệt sư thái đánh ba chương, Trương Vô Kỵ đã nhủ thầm với mình câu gì không... hình như là ‘hắn mạnh kệ hắn mạnh, ngọn gió mát lướt qua mặt đời, hắn ngang mặc hắn ngang, trăng sáng soi sông lớn’”

Tôi nói tiếp “giành ngôi vị quán quân mới là mục đích của chúng ta, đừng có đánh hắn nếu không cậu sẽ bị đuổi ra khỏi sân, thế thì coi như chúng ta hết hi vọng rồi”

Quý Ngân Xuyên đáp: “Ú, nhớ rồi”, rồi quay người đi, tôi nhìn dáng cậu ấy đi lên sân bóng, có cảm giác bi tráng như đang lên đường chiến đấu vậy

Hiệp hai của trận đấu thật giống một cuộc ẩu đả, xảy ra khá nhiều xung đột. Mỗi lần như vậy tôi đều lờ mờ ra hiệu với Quý Ngân Xuyên, cậu ấy nhìn thấy ánh mắt của tôi lại dịu bớt cơn nóng giận, nhưng sau đó thì Alexander thật quá đáng, cậu có trọng tài bên vực càng trắng trẻo, 10 phút trước khi kết thúc trận đấu, tỉ số vẫn là 0-0, vừa lúc này xuất hiện một cơ hội ghi bàn, một tiền đạo của chúng tôi từ cánh tả đột phá, đến sát đường biên lại tạt bóng vào, lúc bóng bay đến cầu môn Quý Ngân Xuyên liền lao lên chớp bóng, tôi biết cậu ta sắp biểu diễn “thiên ngoại phi thiên”, đó là kĩ thuật do cậu ấy tự nghĩ ra và tự đặt tên, thế nhưng ngay lập tức tôi thấy tên lợn rừng đó cũng bay tới – lợn rừng cũng biết bay sao? Hơn 20 năm nay, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cảnh này

Chỉ trong chớp mắt, khi mọi người còn chưa định thần xem có việc gì xảy ra, tôi đã thấy bóng nằm gọn trong cầu môn, nhưng không nhìn thấy động tác chạy liệng người ăn mừng của Quý Ngân Xuyên, đó là động tác kinh điển sau mỗi lần ghi bàn của cậu ấy

Tôi chỉ nhìn thấy Quý Ngân Xuyên đang nằm trên sân ôm chân, sau đó cả đội diu cậu ra dậy. Tôi và Ngô Vũ Phi cũng chạy tới, cậu ấy gục ra đất, đầu ướt đẫm mồ hôi, chúng tôi hỏi han gì cậu ấy cũng không trả lời – không giống như đang giả vờ, nếu là giả vờ cậu ấy sẽ nháy mắt với tôi

Mọi người diu Quý Ngân Xuyên ra ngoài nghỉ ngơi, thấy thương tích cũng không đến nỗi trầm trọng, chỉ là bong gân chứ không bị gãy xương, nhưng bước đi thì tập tễnh ít ra cũng phải cả tháng mới không được đá bóng. Tôi có thể hình dung ra điệu bộ cậu ta cả tháng nằm trên giường chỉ huy tôi làm cái này lấy cái kia. Bình thường cậu ấy đã rất vênh vào rồi, bây giờ lại giành chức vô địch, khó trách cậu ấy lại khùng hơn

Sau pha cướp bóng đó, Alexander đã bị phạt thẻ đỏ, đội bạn bị thiếu một người. Ba đứa tôi đứng bên ngoài hồi hộp theo dõi diễn biến của trận đấu. Khi tiếng còi kết thúc trận chung kết vang lên, Quý Ngân Xuyên rất vui, nhảy bật ra đến lúc rơi xuống mới ra chân mình đang đau, báo hại tôi phải kéo cậu ta một hồi mới dậy nổi

Sau đó cậu ấy quên bồng là chân đang đau, ôm chầm lấy đồng đội, thật giống như đứa trẻ. Ngô Vũ Phi và tôi cũng vui nhưng không dám quá đắc ý. Lúc cả đội rời sân trong lời ca hào hùng của bài “We are the champion”, tôi đột nhiên quay sang và bắt gặp ánh mắt thù hằn của Alexander

Bữa tối hôm đó là tiệc mừng chiến thắng của cả đội. Quý Ngân Xuyên là đội trưởng bị chúc hết ly này đến ly khác, Ngô Vũ Phi cũng bị Quý Ngân Xuyên chúc rượu nhiều, may mà tôi ý chí kiên định, dù họ có dọa nạt hay nói ngon ngọt tôi cũng không uống đến một giọt. Uống say rồi bọn họ lại định

đi hát karaoke, tôi cũng anh chàng Quý Ngân Xuyên đang ngà ngà say về khu kí túc xá cổ Thiên địa huyền hoàng gì đó phía vườn đào

Cũng không còn sớm nữa, trên đường rất vắng vẻ, cảm giác hơi rợn người. Đến đoạn dốc lên vườn đào, tôi bỗng thấy như có mấy người ở phía sau, lúc đầu tôi không chú ý đến, nhưng một lúc sau Quý Ngân Xuyên thì thầm vào tai tôi: “Các cậu đi nhanh lên nào”

Lúc đó tôi quàng mắt nhìn mấy người đó, cảm giác rất quen như đã gặp từng gặp ở đâu rồi. Sau đó tôi nhận ra bọn họ đang mặc áo cầu thủ, thì ra là mấy cầu thủ của đội bóng thua trận hôm đó, có cả Alexander. Trông họ cũng có vẻ đã uống nhiều rượu, phía sau khiêu khích: “Mẹ kiếp, loại người gì mà vừa đụng vào đã lăn đùng ra..”, “Đúng đấy, thật chẳng ra làm sao, cứ như bọn con gái ấy, chưa đụng đã ngã..”

Nhìn chung đó đều là những câu nói rất chối tai. Quý Ngân Xuyên vô cùng tức tối, cậu ta bảo tôi mau đưa Ngô Vũ Phi về bởi mấy người đó đang trong cơn say định vây chĩa chúng tôi. Tôi nói: “Không được, cậu cùng đi với chúng tớ”

“Đừng có lời thôi, chân tớ đau, cậu yên tâm, tớ không sao đâu” – Quý Ngân Xuyên nói

Tôi vẫn không chịu, rồi Xuyên bảo tôi: “Cậu còn phải bảo vệ Ngô Vũ Phi đó, biết chưa? Việc còn lại giao cho tớ là được rồi”

Tôi thấy cũng đúng, có Ngô Vũ Phi ở đó rất nguy hiểm. Trước khi mấy người đó ào tới, Tôi vội kéo Ngô Vũ Phi chạy, vừa chạy vừa ngoái đầu lại nhìn. Có hai người định đuổi theo chúng tôi, nhưng đã bị Quý Ngân Xuyên cản lại rồi mấy người đó vây lấy Quý Ngân Xuyên. Tim tôi đập loạn xạ, chỉ sợ Ngân Xuyên xảy ra chuyện, nhưng lúc này tôi phải bảo vệ Ngô Vũ Phi trước đã, không thể lo được gì thêm cho cậu ấy, cứ thế vội vàng đưa Phi về khu kí túc xá

Vừa đến sảnh tôi liền nhặt mấy viên gạch bên đường, Ngô Vũ Phi cũng đòi đi theo với tôi, tôi nói: “Cậu điên à, đi về đi”. Nói rồi tôi chạy như bay đến chỗ đó, tôi cũng không ngờ mình có thể chạy nhanh đến thế, còn nhớ lúc trước, giờ thể dục môn chạy của tôi chỉ đủ đạt điểm qua

CHƯƠNG 42

Tôi thở hồng hộc chạy đến nơi và sững sờ, như chiếc vi tính bị treo máy: trên mặt đất có vết tích của một vụ ẩu đả, những mảnh vụn của một chiếc chai bị vỡ ở một bên, còn có những mảnh áo rách và tôi phát hiện ra dưới gốc cây bên đường có một vật đang nhúc nhích, giống như một người nào đó

Đây là Quý Ngân Xuyên sao?, không giống chút nào, không giống anh chàng Quý Ngân Xuyên đẹp trai có nụ cười như trẻ thơ, cũng không giống anh chàng Quý Ngân Xuyên có ánh mắt tinh quái. Trước mắt tôi lúc đó, có thể nói là quái vật, toàn thân lấm lét bùn đất lẫn máu, trên mặt cũng đầm những máu, tôi không phân biệt nổi đâu là mắt, đâu là mũi nữa bởi toàn máu là máu. Tôi phải trấn tĩnh hồi lâu mới phát hiện được đó là Quý Ngân Xuyên, bởi tôi nhìn thấy sợi dây trên tay cậu ta, sợi dây đó đã hằn vào da thịt cậu ấy. Tôi nhận ra sợi dây, bởi chúng tôi đã mua nó ở Thạch Đầu Ký, Ngô Vũ Phi đã mua ôi người một dây..

Đây chính là Quý Ngân Xuyên sao?...Không được khóc, tôi là nam tử hán mà. Tôi lấy áo lau mặt cho cậu ấy, cậu ấy vẫn ngủ, mắt nhắm nghiền. Phải làm sao đây, tôi phải làm thế nào? Tôi không dám chạm vào cậu ấy, sợ cậu ấy đau. Tôi run rẩy lấy máy di động, lau nước mắt rồi gọi 120

Tôi khẽ gọi tên cậu ấy, rồi Ngân Xuyên cũng từ từ mở mắt ra, nói: “Cậu đến rồi đấy à, tớ không sao...”

Đến nông nỗi này rồi còn nói không sao! Tôi nhìn từng giọt máu trên người cậu ấy rớt xuống, từng giọt như rớt vào tim tôi, như từng giọt axit rừng rực cháy

Một lúc sau, cậu ta thoi thóp: “Giày của tớ đâu”..

Lúc đó tôi mới phát hiện ra cậu ta chỉ còn mỗi chiếc giày, đó là đôi giày Adidas mà hai chúng tôi cùng đi mua, Xuyên từng nói cậu ấy thích đi đôi giày này lúc đá bóng, cảm giác như đang bay vậy. Tôi nhất định phải tìm ra chiếc giày còn lại cho cậu ấy. Thật khó mà tìm ra chiếc giày còn lại trong bóng đêm như vậy, nhưng tôi vẫn nói với Xuyên: “Ừm, sẽ tìm ra ngay thôi”

Tôi đi xuyên vào lùm cỏ. Hồi trước tôi sợ nhất là bụi cỏ, sợ đám côn trùng, nhưng hôm nay tôi không còn sợ gì nữa, tôi chỉ muốn tìm ra chiếc giày đó, chiếc giày mà Ngân Xuyên thích nhất, là kiểu giày Adidas mà Beckham đóng quảng cáo..Tìm rất lâu, cuối cùng tôi cũng tìm ra, đúng lúc đó tiếng xe cứu thương vọng tới..

Tỉnh lại hoàn toàn lúc đang trong bệnh viện ,cậu tra mờ to mắt, mặc dù bên mí mắt vẫn còn bầm tím, máu tụ nhưng tôi vẫn nhìn thấy đôi mắt sáng đen láy của Ngân Xuyên. Trên khóe miệng của cậu ta nở nụ cười, rồi nói: “Cảm ơn trời phật”

Tôi run rẩy: “Đúng là phải cảm ơn trời phật, nhưng sao cậu ngốc quá vậy, cậu không định nổi chúng thì có thể bỏ chạy mà!”

“Chân tớ đau” – Xuyên nói

Giờ tôi mới nhớ ra là chân cậu ấy bị thương lúc đá bóng. “Bọn súc sinh”

Cậu ấy lại tiếp tục: “Chẳng phải cậu từng nói rồi sao.. hấn mạnh kệ hấn mạnh..ngọn gió mát lướt qua ngọn đồi..hấn ngang mặt hấn ..cái gì mà soi dòng sông...”

Giọng tôi đã nghẹn lại: “Nhưng mà, nhưng mà cậu cũng phải bảo vệ mình chứ”.

Ngân Xuyên mỉm cười: “Tớ có bảo vệ mình rồi đó chứ..lúc đó tớ đã nghĩ thế này, trước hết thì tớ phải là một con người..đúng không?..Rồi sau đó

nghĩ..nếu sống tiếp thì cũng phải là thằng đàn ông..đúng không nào, thế nên tớ,,”

Nói rồi cậu ta làm động tác che chắn trong bóng đá, và tiếp tục nói: “..Sau đó tớ nghĩ, tớ phải là một anh chàng đẹp trai, tớ liền ôm mặt, cậu nhìn mặt tớ nè.., có phải vẫn đẹp trai đúng không?”

Tôi nuốt nước mắt nhìn khuôn mặt sưng vù tái xanh đó nói: “Đẹp, đúng là rất đẹp trai”

Tôi xin thề những lời tôi nói là thật, đó thực sự là khuôn mặt đẹp nhất thế gian này. Nếu như tôi có nói điều, xin ông trời cứ cho thiên lôi xuống đánh chết tôi

Cậu ấy dường như nhớ ra điều gì, chăm chăm muốn ngồi dậy

“Tìm điện thoại hả” – Tôi hỏi

“Ừ”

“Để làm gì, gọi về nhà à?”

“Không, cậu gọi điện ngay cho chủ nhiệm khoa, nói với ông ấy đã xảy ra vụ đánh người. . .nhớ nhé.. là đánh người, tớ không hề đánh lại chúng cú nào.., còn nữa, phải liên hệ với bố mẹ tớ, tớ sợ họ lo lắng, đây chỉ là vết thương nhỏ thôi mà..”

Tôi đã hiểu ra, rồi đột nhiên nước mắt tuôn rơi, như súng AK vừa được lên đạn

Ngày hôm sau, Ngô Vũ Phi đã đến, phản ứng đầu tiên của cô ấy cũng giống tôi, đều không dám tin vào mắt mình, nhìn một hồi, cô ấy khóc òa lên, nhưng phản ứng sau đó thì khá cách tân, cô ấy khóc một hồi rồi bỗng nhiên cười ngặt nghẽo rồi nói một câu làm tôi và Quý Ngân Xuyên suýt tắt thở: “Nhóc con, sao cậu trông giống xác ướp Ai Cập thế”

Tôi đưa mắt lườm Vũ Phi, cô ta lè lưỡi đáp lại

Tôi đưa mắt nhìn vết thương trên cánh tay Ngân Xuyên rồi hỏi: “Có đau không?Nếu đau thì đừng nói chuyện nữa...”

“Không đau, chẳng đau chút nào cả”

Ngô Vũ Phi thấy Ngân Xuyên vẫn không nhận mình đau liền nói: “Đừng có tin cậu ta, Quý Ngân Xuyên từ thời học mẫu giáo đã lừa gạt tụi con gái rồi”

Quý Ngân Xuyên nói không ra hơi vẫn cố đùa: “Phi Nhi nói chuyện đừng có bắt chước người Nhật được không?”

Chỉ có tôi là không thể nào cười nổi. Tôi thật là khốn kiếp, chẳng ra cái quái gì cả, lúc bạn mình bị năm tên cầu thủ lưu manh say rượu vây đánh, thì tôi lại bỏ chạy còn bạn mình vừa bị đánh vừa nghĩ làm thế nào giúp chúng tôi đánh bại kẻ thù

..

“Sau đó thì sao?” – Có lẽ Dương Tiểu Tuyết sợ tôi quá đau lòng liền ngắt mạch suy nghĩ của tôi, có thể cô ấy sợ tôi quá nhập tâm vào những hồi ức đó

“Sau đó?”

Tôi nghĩ một lúc,... sau đó., Quý Ngân Xuyên lảng lảng chuyển bệnh viện tôi cũng không biết là chuyển lúc nào nữa. Bác sĩ nói cậu ấy về Bắc Kinh, tôi muốn đi thăm cậu ấy nhưng không biết địa chỉ, Xuyên cũng không gọi điện thoại báo cho tôi, di động của cậu ấy đã bị phá nát rồi, có lẽ cậu ấy chưa mua máy mới, thế nên tôi chỉ có thể chờ một ngày nào đó cậu ấy quay trở lại

Đúng như Quý Ngân Xuyên dự liệu, do đó là một vụ đánh người chứ không phải là cuộc ẩu đả nên mấy tên đó kẻ bị đuổi học, kẻ thuộc diện bị điều tra, nhưng bất công nhất là tên cầm đầu Alexander, cái gã đã đá Ngân Xuyên bị thương trên sân bóng đó chỉ bị nhà trường điều tra một hồi rồi vẫn vô sự. Mỗi lần nhìn thấy Alexander tôi chỉ muốn cho hắn mấy cái bạt tai, rồi lấy chân đạp vào đầu hắn, chửi hắn “fuck you, sb”, chỉ tiếc tôi là Trương Văn Lễ, không phải Quý Ngân Xuyên

...

Dương Tiểu Tuyết lại hỏi: “Vậy lúc nào thì cậu ấy hồi phục?”

“Đại khái là rất lâu sau đó, khoảng ba tháng, lúc sắp bước vào kì thi, một buổi tối nào đó Ngân Xuyên bắt ngờ quay lại. Lúc đó tôi đang học trong phòng, cậu ta đột ngột xuất hiện sau lưng và bịt mắt tôi, từ hơi ấm trong lòng bàn tay, tôi biết đó là Quý Ngân Xuyên, tôi rất vui, cậu ấy cũng vui lắm, còn bảo tôi xem có đúng là không có một vết sẹo nào không, tôi nói: “Đúng vậy, cậu chữa ở bệnh viện nào thế, không có một vết sẹo nào cả,lạ thật đấy!”

Quý Ngân Xuyên vẫn làu bàu: “Ừ, mình căm thù cái tên đó quá, đánh mình đến nỗi HP* chỉ còn 20, chút nữa thì bị PK rồi, cũng may không mang đồ cao cấp gì trên người nếu không chắc mất sạch rồi,,”

Cậu ta vẫn đẹp trai như thế nhưng tính cách vẫn chẳng hề thay đổi

* HP:Tiếng lòng của các game thủ Trung Quốc hay dung giống PK. Trong câu này có thể hiểu là : “...Chỉ số sống chỉ còn 20, chút nữa thì bị toi mạng rồi..”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Lầm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

CHƯƠNG 43

Đó là những kí ức nặng nề nhất trong suốt cuộc đời tôi, tôi nói suốt hai tiếng đồng hồ, đến khi mặt trời lặn và màn đêm buông xuống, cũng có vài ba lần gián đoạn mới kể hết được câu chuyện. Dươn Tiểu Tuyết ngồi nghe rất chăm chú, mỗi khi tôi không biết diễn đạt thế nào, cô ấy cũng không nói gì, chỉ đưa tách cà phê cho tôi uống sau đó lặng yên cùng tôi, buồn cùng tôi, có lẽ cô ấy biết yên lặng là sự an ủi lớn nhất đối với tôi. Có thể thấy cô ấy cũng rất buồn.

Cuối cùng tôi cũng kể xong, chúng tôi đều trầm tư rất lâu. Có lẽ phải sau nửa tiếng im lặng, cô ấy mới nói: “Tớ có một suy nghĩ không biết có nên nói ra không?”

Tôi đã thoát khỏi dòng hồi tưởng, bảo cô ấy cứ nói

“Nếu tớ nói ra, cậu không được xúc động quá đấy nhé, điều tớ nói chỉ là giả thiết thôi”

Tôi có một dự cảm không lành nhưng vẫn bảo cô ấy nói ra

Tiểu Tuyết nói tiếp: “Tớ đã từng gặp một loại bệnh nhân thế này, họ cố gắng quên đi những kí ức buồn, một số người đã thành công, nhưng họ không muốn nhắc lại những chuyện đó, bởi mỗi lần nhắc đến họ sẽ đau buồn như có kim châm vậy. Nhưng cũng có một kiểu bệnh khác, những chuyện càng buồn thì càng khó quên, bởi thế khi họ đã cố gắng hết sức mà vẫn không quên được, họ sẽ trốn tránh bằng cách khác, đó là tưởng tượng ra một kết cục khác đi...”

Cô ấy ngừng lại, nhìn vào mắt tôi. Tôi như sờ mảy ra hiệu cô ấy cứ nói tiếp

“...Lấy ví dụ thế này nhé, giả sử Ngô Vũ Phi không thừa nhận sự tồn tại của cậu Quý Ngân Xuyên đó, còn cậu không biết vết thương của Quý Ngân Xuyên được chữa lành thế nào, chỉ là cậu ấy một ngày nào đó đột nhiên khỏi bệnh, rồi bất ngờ xuất hiện trước mặt các cậu, chúng ta có thể giả thiết như thế này: Ngô Vũ Phi đã rất buồn, nhưng cô ấy dùng cách của bệnh nhân thứ nhất và đã quên đi ký ức đó, nhưng cậu thì lại chọn cách của kiểu bệnh nhân thứ hai, tưởng tượng ra một Ngân Xuyên vẫn cùng cậu trải qua những tháng ngày còn lại của đời sinh viên. Chúng ta có thể nói thế này không? Quý Ngân Xuyên sau lần bị đánh đó đã...”

“Không thể nào !”

“Trương Văn Lễ, cậu đừng trốn tránh nữa, chúng ta có thể giả thiết thế này không nhé: Tối hôm đó, sau khi Quý Ngân Xuyên được đưa đến bệnh viện thì ... đã.... Cậu nhớ kĩ lại đi, một mình Quý Ngân Xuyên đối chọi lại 5 tên đó, đều là những tên uống say mất đồ ngẫu...”

“Thôi tớ xin cậu, đừng nói nữa...”

Tôi nhớ ra đúng là Quý Ngân Xuyên đột nhiên khỏi bệnh, hơn thế không còn một vết tích câu vết thương nào trên người, đột ngột xuất hiện trước mắt tôi. Nghĩ lại những điều này bỗng nhiên tôi thấy rất lạnh, chính là cái lạnh ghê hồn như cơ thể đang chìm trong băng đá. Tất cả đều là giả? Sao lại có thể như thế? Người ta nói bác sĩ đều rất biến thái, nhất định là cô ấy đang lừa tôi !

Cô ấy nhìn điệu bộ của tôi cũng ngừng lại không hỏi nữa, nhưng tôi thì không thể nào kìm chế mình không nghĩ ngợi lung tung. Suy nghĩ của tôi như con tàu mất phanh lao vút đi, dù biết rõ trật đường ray thì sẽ tan xương nát thịt, nhưng tôi không thể thắng phanh mạch suy nghĩ.

Tôi nói câu: “Xin lỗi, tớ phải đi trước đây, tạm biệt”, cô ấy chưa kịp phản ứng tôi đã thanh toán rồi rời quán cà phê đó, thần thờ bước đi trên con phố đông đúc, muốn tìm chút ấm áp trong thế giới ngột ngạt này. Tôi phải đi đến nơi đông người nhất, có thể thì mới không cô độc, có lẽ ở đó tôi có thể gặp được Quý Ngân Xuyên...

Bước đi một lúc tôi không để ý chiếc xe đang bấm còi in ỏi sau lưng, tôi quay đầu lại nhìn người lái xe, quả nhiên là Lý Lê. Tôi mở cửa bước lên xe, nhưng cô ấy vẫn không mở máy mà nhìn tôi chằm chằm. Tôi hỏi: “Sao em lại nhìn anh?”

Cô ấy cười nhạt: “Tại sao à ?Hứ, anh tự hiểu rõ?”

“Anh không hiểu”

“Tự anh hiểu rồi!”

“Anh không còn tâm trạng cãi nhau với em đâu”

...

Im lặng rất lâu, thật lạ là cô ấy đã mở miệng nói: “Đương nhiên là anh không rảnh để cãi nhau với tôi, vì còn bận tranh cãi với người đẹp mà!”

“Người đẹp nào?”

“Còn giả bộ? Chính là cô gái mấy hôm nay mỗi lần tan sở là anh lại đi gặp đấy”

...

Cô ấy theo dõi tôi ?

Cô ấy nói từng từ một: “Anh chỉ cần trả lời, quan hệ giữa anh và cô ấy là thế nào?”

Tôi chỉ vào mũi cô ấy và cũng nhấn mạnh từng từ: “Cô – không quan nổi đâu”. Thực ra tôi cũng muốn giữ một chút thể diện, lẽ ra định thêm hai từ “bà Tám” vào sau, nhưng đã bị tôi nuốt trọn không nói ra nổi

Tôi xuống xe, mặc cho cô ấy tức tối bấm còi inh ỏi tôi cũng không quan tâm, chỉ có nước lái xe đâm vào tôi. Tôi bước lên vỉa hè, tìm thấy lối vào ga điện ngầm, bước vào bóng tối vô biên đó rồi lên tàu. Tôi không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết mình muốn làm gì nữa. Tôi chỉ muốn mình đi đâu đó, cứ bước đi để lãng quên không gian và thời gian...

Hôm đó tôi lang thang đến rất khuya mới về đến khu chung cư, tôi vào một quán nhỏ mua mấy chai bia Bách Uy mà Quý Ngân Xuyên thích uống, trốn mình trên ghế sofa, bật ti vi lên, đúng lúc có trận đấu giữa Anh - Pháp trong khuôn khổ cúp UEFA

Tôi mở nắp uống sạch từng chai bia, rất đắng, tôi không uống quen cái vị này nhưng vẫn cố nghiền răng uống, tôi chỉ muốn uống thật say một lần. Không biết bao lâu sau, tôi mơ hồ nhìn thấy Quý Ngân Xuyên, cậu đội trưởng tóc dài bồng bênh đứng trên sân cỏ, đang thi đấu cùng Beckham và Zidane. Hôm nay tôi được thấy hai người đó trên ti vi

Trận đấu diễn ra rất hay. Anh và Pháp đều đã hai lần giành ngôi vô địch, lần này thi đấu hết sức quyết liệt, Quý Ngân Xuyên nếu đang xem chắc chán vừa hò hét vừa cổ vũ, vừa ôm trái banh chỉ trực cắm đầu vào ti vi. Nhưng lẽ nào đúng như Dương Tiểu Tuyết nói, cậu ta đã không còn tồn tại trên thế gian này/ Không hiểu sao ý nghĩ đó vừa lóe lên mắt tôi đã cay xè, tôi đưa tay dụi mắt, cảm giác như có những giọt nước mắt, có lẽ là bia, mà cũng có thể là nước mắt...

CHƯƠNG 44

Tôi không còn nhớ tới qua mình đã ngủ thiếp đi như thế nào, lúc đầu là tôi xem ti vi, sau đó là ti vi xem tôi

Tờ mờ sáng hôm sau tôi đã tỉnh dậy. Tôi có một tật xấu là càng uống càng say, càng thức khuya thì càng dậy sớm, Quý Ngân Xuyên còn nghĩ rằng tôi không hề ngủ

Một lần là buổi tối hôm tốt nghiệp, một lần là chơi halflife với Ngân Xuyên

Chúng tôi chia làm hai phe, Ngô Vũ Phi làm trọng tài, hiệp một khi tôi là cảnh sát dùng khẩu 43 còn Ngân Xuyên là thổ phi dùng AK. Thế trận khá cân bằng, nhưng đến hiệp sau, khi tôi đổi sang chọn thổ phi thì bị bại thảm hại. Mỗi lần tôi bị bắn vào đầu máu me đầm đìa, Ngô Vũ Phi lại thích chí cổ vũ, còn gọi tên sát nhân Ngân Xuyên theo kiểu chủ nghĩa lãng mạn – “Ngân Xuyên khát máu”, như kiểu Tây Môn Xuy Tuyết trong truyền thuyết

Sau khi kết thúc cuộc đấu, Ngô Vũ Phi tổng kết một câu: “Anh chàng Trương Văn Lễ cả đời chỉ thích hợp làm người tốt thôi”.

Một câu nói đã khiến tôi biến bị thương thành rượu. Sau khi thi đấu, tôi không chỉ mời họ ăn cơm mà còn uống đến 6 chai. Trở về kí túc xá trước khi ngủ tôi lấy di động ra đặt chuông báo thức. Lúc đó Ngân Xuyên chế giễu tôi: “Cậu hôm nay uống nhiều thế này, mai mà cậu dậy được trước 10 giờ mình sẽ uống thêm một chai cuộc lùi

Lúc đó tôi không nói gì – tôi vốn vẫn lành vậy mà, nhưng ngày hôm sau 5h30 tôi đã tỉnh dậy, chạy ngay ra khu chợ của trường mua chai cuộc lùi, lúc đó siêu thị chưa mở cửa

..

Không nghĩ nữa, tôi không dám nhớ lại nữa, bây giờ tôi bắt đầu không dám tin vào kí ức của mình, bởi nói quá đẹp quá li kì, đẹp đến mức không dám tưởng tượng. Nó khiến tôi hoài nghi liệu có thể có một quá khứ tốt đẹp như vậy đã từng diễn ra trong thế giới lạnh lẽo này

Nhìn vào di động mới có 6h30, có hơn 10 tin nhắn của Dương Tiểu Tuyết, nội dung đều là hỏi tôi giờ ra sao, kêu tôi đừng nghĩ ngợi lung tung, còn nói đó chỉ là suy đoán của cô ấy thôi. Sau khi tỉnh rượu tôi đã bình tĩnh hơn nhiều. Tôi tìm thấy danh sách hộp mật hôm trước, rút điện thoại ra gọi một người vốn là đại ca của khu kí túc. Quả nhiên anh ta rất ngạc nhiên khi tôi gọi điện tới, sau vài câu dài dòng tôi cần trọng hời:

“Đúng rồi, hồi còn học đại học, cậu có từng nghe đến vụ đâm máu nào không?”

“Ừm, có đấy”

“Là chuyện gì vậy” – Tôi sốt sắng hỏi

“Một nghiên cứu sinh ở vườn quế sau khi bị cưỡng hiếp đã nhảy lầu tự tử, rồi còn hai sinh viên tốt nghiệp ở vườn phong cầm chai bia phóng hỏa, còn nữa...”

“Từ từ đã” – Tôi ngắt lời cậu ta, tôi biết cứ nhắc đến vụ này, đại ca lại vô cùng hứng chí, cứ như chính mắt cậu ấy đã chứng kiến khởi nghĩa Vũ Xương vậy. Tôi nói: “Khoa mình, ở khoa mình có sự vụ nào khá nghiêm trọng không?”

“Để mình nghĩ xem nào, khoa mình thì hình như không có, mà cậu hỏi làm gì vậy?”

“Không có gì, không có gì cả. Lần trước Quý Ngân Xuyên bị đánh trọng thương, sau đó đã quay lại rồi nhỉ?”

“Quý Ngân Xuyên?...”

Xem ra trên đời cũng khá nhiều người hay quên nhưng Quý Ngân Xuyên đúng thuộc loại người lập dị, hiếm khi nói chuyện với mọi người, bình thường vẫn hay ngủ, trốn học, buổi tối mới dậy hoạt động. Tôi và Ngô Vũ Phi thường nói cậu ta là một bóng ma. Bạn học không nhớ cậu ta cũng có nguyên do cả. Còn nhớ có một hôm đi thi, cậu ta từ ngoài đường chạy vào phòng thi, thầy giáp liền gọi lại: “Áy này, em kia, em vào nhầm lớp rồi, ở đây đang thi”

Cúp máy tôi thờ dài, nhưng không thể nào yên tâm được, để xác nhận tôi lại gọi điện như thế dò hỏi mấy bạn khác, nhưng đều không có đáp án, nhưng lòng tôi như có đá đè nặng

Cuộc điện thoại cuối cùng tôi gọi cho Tiểu Tuyết. Vừa thấy tôi gọi cô ấy vui như trúng số độc đắc rồi hỏi: “Cậu vẫn còn sống đấy à?”

“Không sao, không sao. Nhưng mà cô bác sĩ đáng kính này, lần sau trước khi phán đoán điều gì, cậu phải nghiên cứu kỹ lưỡng vào, được không?”

Có lẽ Tiểu Tuyết đã đỏ mặt, nhưng vẫn không phục, “Thế nhưng cậu cũng không nên phủ nhận gợi ý của tớ cũng có lý”

“Đúng, rất có lý, nhưng cậu phải giúp tớ tìm lại Quý Ngân Xuyên. Bây giờ các bạn cùng lớp đều không nhớ nổi cậu ta rồi, người biết Quý Ngân Xuyên xem ra chỉ còn Ngô Vũ Phi, cậu phải tiếp tục tìm cách bắt cô ấy khai ra

“Ừ, sau này có thông tin gì mới tớ sẽ cập nhật ngay cho cậu”

Tôi gác máy, trong lòng thầm trách cô bạn Dương Tiểu Tuyết, hi vọng lần sau cô ấy không dựng lên chuyện gì khiến người ta phải nghe ngóng hỏi hớp nữa. Sau khi làm rõ mọi việc tôi cũng thấy vui hơn nhiều, mặc dù đi làm trễ lại bị giám đốc Nguru giáo huấn một hồi, còn bị cảnh cáo nhưng tôi vẫn thấy vui, bởi vì hôm qua vừa nghĩ Ngân Xuyên đã chết, hôm nay lại thấy cậu ấy vẫn còn sống, tôi cảm thấy cậu ta như được cải tử hoàn sinh vậy

Tôi còn nhớ có một nhà văn nào đã viết: “Con người, thường khi mất đi thứ gì đó mới nhận ra nó quý giá thế nào”. Câu nói này quả là sâu sắc

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

CHƯƠNG 45

Mấy tuần nay tôi đã bắt đầu hiểu được sở thích hoạt động đêm của Quý Ngân Xuyên hồi đó. Tội nào tôi cũng ngồi lì trước máy vi tính để xem cúp bóng đá châu u, tôi đã hiểu ra bóng đá có sức hút toàn thế giới như vậy cũng có nguyên do của nó. Khi con người đã qua cái tuổi sôi nổi nhiệt huyết, chỉ có những trận bóng đá mới có thể mang tới cảm giác vui sướng đến ngộp thở, chỉ những trận cầu này lửa mới đủ sức gọi cho người ta nhớ về cái thời thức trắng nhiều đêm ra sức cổ vũ, reo hò

Mới có hai mươi tư tuổi nhưng tôi có cảm giác như mình cứ nhờ nhờ như một ông trung niên bốn mươi hai tuổi, sống một cuộc sống đều đều, hết sức tĩnh lặng. Trong công ty, mọi người cứ cái vãi như chó vãi mèo, mà quả thực, còn hơn thế, dường như mọi người đều biến thành “chó cắn ma” cả ! Tổng giám đốc Nguru đang treo ghẹo một nữ đồng nghiệp mới đến, xem cái cách mà họ tình tự với nhau có thể thấy chẳng lâu sau nữa, trên máy tính của tổng giám đốc Nguru sẽ xuất hiện đầy những hình ảnh nude thôi

Tôi cũng đã bình tĩnh trở lại, xem xét lại hành vi của mình đối với Lý Lê hôm đó. Tôi cũng cảm thấy mình hơi quá đáng. Mặc dù Lý Lê là người khó chịu,

rất vô vị và chẳng giống người có học thức cao chút nào cả, nhưng dù sao cô ấy cũng là người mà bố chọn để làm bạn gái của tôi. Thế nên tôi quyết định làm lành với cô ấy. Đầu tiên tôi nhắn cho cô ấy một cái tên hài hước nhưng cô ấy đã không đáp lại

Tôi tiếp tục nhắn và cô ấy vẫn không đáp lại

Cứ thế sau khi nhắn đến 3 ngày thì cô ấy cũng trả lời: “Làm gì là quyền của anh, nhưng này Trương Văn Lễ, tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn tiếp tục quấy nhiễu tôi, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

Tôi thấy cô ấy bắt đầu nhể nhúc thì không có chuyện gì nữa rồi

Nhưng để thực sự làm lành được với cô ấy thì vô cùng gian khó, cứ lòng vòng như thể Nato kí hiệp định hòa bình với USSR vậy. Lý Lê cũng như tôi, là con một trong gia đình nên từ nhỏ đã là trung tâm của vũ trụ, tha hồ làm vương làm tướng, mà bố cô ấy còn không nghiêm khắc như bố tôi. Thế nên nếu tôi có một bà mẹ nuông chiều thì cô ấy có tới hai bà mẹ như vậy ! Bởi vậy tính khí cô ấy quả là ghê gớm, cô ấy mà bốc hỏa thì có thể nướng cả một con heo sữa chứ chả chơi. Thế là tôi lại phải nghĩ ra đủ thứ trò, tốn không biết bao nhiêu hoa và tiền bạc, mãi mới xoa dịu được cô ấy. Có lần bỗng dưng cô ấy muốn tôi hát cho cô ấy nghe, tôi nghĩ nát óc mà không nhớ nổi một câu nào, bực mình sao chẳng có được một chút xù phong độ của Quý Ngân Xuyên

4

Ngô Vũ Phi có lẽ đang rất bận, vì chẳng thấy cô ấy thư từ qua lại nữa. Cuối tuần nào tôi cũng cùng mẹ xem tiết mục của cô ấy trên ti vi. Chỉ tiếc ti vi có một chiều nên cô ấy chẳng thể nào thấy tôi được. Vũ Phi cũng không biết người bạn tốt nhất của cô ấy đứng trước mặt để cô vũ lình

Tình hình phía Tiểu Tuyết cũng không có tiến triển gì thêm, cô ấy cũng nói dạo này Ngô Vũ Phi rất bận nên họ thỉnh thoảng mới liên lạc với nhau. Ngô Vũ Phi thì thà chết vẫn không công nhận sự tồn tại của Quý Ngân Xuyên. Thế nên Tiểu Tuyết quay ra nghi ngờ ký ức của tôi. Cô ấy hỏi tôi những dòng tôi viết trên mạng có phải do tôi bịa ra không. Tôi khẳng định rằng, không, đó là những điều thực tế đã xảy ra. Tiểu Tuyết không tin, cô ấy nói cần phải nhìn thấy quyển tài liệu gốc đầu tiên. Tôi hỏi: “Tài liệu gốc” là cái gì. Cô ấy nói là nhật kí. Ký ức có thể lừa mình, nhưng nhật kí thì không

Tôi sống chết không chịu đồng ý. Đó là bảo tàng ký ức của tôi. Tôi cảm thấy những bác sĩ tâm lí nhất định rất hiếu kì. Họ khao khát nhìn thấu tận sâu thẳm tâm gan người ta, xem ra muốn coi mình là thượng đế

Ngày mùng 1 tháng 7 là ngày thành lập Đảng là bố tôi là đảng viên. Thế nên tôi cũng phải về nhà để chúc mừng bố. Đương nhiên Lý Lê cũng phải tới, cùng tôi tay nắm tay nhau về, hết sức thân mật, hoàn toàn không còn sự hống hách của hai đứa con một khi bên nhau lúc bình thường nữa. Về đến nhà, chúng tôi gặp mẹ ở dưới tầng trệt, trông đúng dáng một quý bà. Bây giờ thì bà con lối xóm ai cũng biết nhà tôi có một cô con dâu tương lai vừa ngoan hiền, vừa thông minh

Lúc ăn cơm, không khí rất thân mật, cô ấy cứ một điều bố, hai điều mẹ vô cùng thân thiết, còn thân hơn cả tôi ấy chứ ! Thế nhưng ăn cơm xong, cô ấy trở về đúng thân phận người khách, rồi cùng ba mẹ tôi đi xem ti vi, để lại mình tôi dọn dẹp. Tôi vừa rửa bát vừa lo lắng cho tương lai của mình

Vậy mà Lý Lê cứ ngồi nói mãi chẳng thấy đau lưng, cô ấy vừa xem ti vi vừa luôn miệng giục tôi nhanh nhanh lên vì có một tin vui muốn tuyên bố. Hôm nay lúc vừa gặp nhau cô ấy đã nói có tin rất hay rồi lại có ý để tôi háo hức, bảo phải đợi gặp bố mẹ tôi rồi mới nói. Nhưng cô ấy nhầm to rồi, muốn tôi háo hức á ? Hãy học mẹ tôi đây này, hơn hai chục năm nay, mẹ tôi đã cố ý gây háo hức cho tôi không biết bao nhiêu lần, tôi đều chẳng mặn mà gì. Có lần hỏi tôi bảy tuổi, mẹ có tin vui thú vị, rồi cứ một mực bảo “Mai sẽ nói cho con, mai sẽ nói cho con” rồi đến tận bây giờ cũng chưa nói, tôi cũng chẳng vội nghe

Làm xong mọi thứ, tôi ngồi xuống cùng mọi người xem chương trình dạ hội “Tung búng đất nước” trên truyền hình, nói chuyện một lúc Lý Lê bắt đầu tuyên bố csi tin tốt lành của cô ấy. Chả là công ty của bố cô ấy đang muốn tuyển một người, cô ấy bảo tôi bỏ việc rồi đến chỗ bố cô ấy mà làm, sáu tháng cuối năm người ta sẽ cử đi đào tạo nâng cao ở cái trường đại học gì gì đó bên Mỹ, khi trở về thì tiền đồ sẽ rộng mở

Tôi trầm nghĩ, còn tiền đồ rộng mở cái gì nữa chứ ? Có mà tiền đồ tăm tối thì có. Cái trường đại học gì gì đó chính là trường Lý Lê theo học thạc sĩ, chẳng gì cũng biết là dùng tiền mua được, nghe cái tên cũng biết là cái trường chẳng tốt đẹp gì. Tôi biết những trường có cái tên dài thường là không tốt. Cứ xem những cái tên như Harvard, Yale, Thanh Hoa, Bắc Đại (Đại học Bắc Kinh) và cả Vũ Đại (Đại Học Vũ Hán) của tôi nữa, cái nào chẳng là tên rút gọn ! Cứ mỗi lần hai đứa cãi nhau là cô ấy lại lôi nó ra dọa tôi, cái tên dài dằng dặc, nhưng chỉ loáng một cái cô ấy đã nói xong cái tên đó như Châu Kiệt Luân hát rap vậy. Vì thế mà sau bao nhiêu lần cãi vã, tôi vẫn không nghe nổi cô ta nói ra đó là cái trường gì

Thế nhưng bố mẹ tôi nhất loạt tán thành việc tôi đến cái trường gì gì đó để học. Buổi tối trước lúc đi ngủ, tôi lại xem tiết mục của Ngô Vũ Phi, sau đó gọi điện cho Tiểu Tuyết, nói với cô ấy rằng ngày mai tôi sẽ đưa nhật kí cho cô ấy. Có điều cô ấy phải nhanh chóng giúp tôi tìm được Quý Ngân Xuyên, nếu không sẽ không bao giờ còn thêm cơ hội nào nữa

CHƯƠNG 46

Tiểu Tuyết cầm quyển nhật kí của tôi hai ngày rồi gọi điện báo với tôi rằng có một phát hiện quan trọng nhất định phải gấp mặt nói chuyện.

Lần này không gặp nhau ở quán cà phê nữa mà chúng tôi hẹn gặp ở nhà Tiểu Tuyết. Khi đến tòa nhà cô ấy, tôi cẩn thận nhìn trước ngó sau, canh chừng bị Lý Lê theo dõi. Nói thật, yêu đương một cô trí thức cao như Lý Lê thật là khổ sở, điện thoại cũng kiểm tra, QQ cũng kiểm tra, hòm thư cũng kiểm tra, lại còn bị theo dõi, chẳng khác gì yêu một đặc vụ.

Bây giờ tôi có cái bản lĩnh chống lại sự kiểm soát cũng là nhờ sự luyện tập với cô ấy mà có.

Vừa vào đến cửa, Tiểu Tuyết đã phấn khích kêu tôi ngồi, trông cô ấy như vừa phát hiện ra một đại lục mới, rồi Tuyết lấy từ tủ lạnh ra đưa tôi một lon coca. Tôi bảo uống café thì cô ấy nói, thôi được rồi, không có café, vào việc luôn đi thôi.

Tiểu Tuyết ngồi trên ghế sofa, lật giờ quyển sổ rồi nói: "Tớ hỏi cậu mấy câu nhé".

"Được thôi".

"Từ nhỏ cậu đã ở nhà một mình rồi à?"

"Ừ"

"Cậu chơi cờ một mình với chính mình sao?"

"Ừ"

"Cậu thích đọc sách, rồi tưởng tượng rằng mình là nhân vật chính trong truyện ư?"

"Ừ"

"Có những lúc cậu thấy không hài lòng với những tình tiết trong sách nên sau đó, khi viết nhật ký đã tưởng tượng ra một câu truyện hấp dẫn hơn cả tiểu thuyết đúng không?"

"Ừ"

"Cậu thích xem phim, còn thích bịa chuyện và viết tiểu thuyết nữa sao?"

"Ừ".

Cô ấy uống một ngụm coca rồi nói tiếp: "Được rồi. Thế tại sao tớ xem nhật ký của cậu, trong đó ghi lại việc của mỗi ngày từ tiểu học cho đến cuối năm đại học mà riêng có buổi tối cuối cùng thời đại học lại chẳng thấy ghi chép gì cả?"

Buổi tối cuối cùng, tôi nghĩ một lát rồi nói: "Ồ, buổi tiệc đó quá ấn tượng, tôi nhắm mắt lại là có thể hình dung được từng chi tiết nhỏ, như một bộ phim lưu gọn trong đầu mình rồi, còn cần phí giấy mực làm gì nữa".

"Vậy được. Bây giờ cái tớ đang thiếu chính là đoạn này. Cậu có thể bổ sung cho tớ được không?"

"Lại còn muốn tớ kể cho cậu nữa à?"

"Đúng vậy, có thể bắt đầu được chưa?"

Tôi uống một ngụm lớn coca, từ từ nhớ lại dáng vẻ của cô gái thích uống coca ắt, rồi bắt đầu nhớ đến cái bữa tối mà mình đã khắc cốt ghi tâm.

lại r💎💎 hB`💎p>

"Quý Ngân Xuyên?..."

Xem ra trên đời cũng khá nhiều người hay quên nhưng Quý Ngân Xuyên đúng thuộc loại người lập dị, hiếm khi nói chuyện với mọi người, bình thường vẫn hay ngủ, trốn học, buổi tối mới dậy hoạt động. Tôi và Ngô Vũ Phi thường nói cậu ta là một bóng ma. Bạn học không nhớ cậu ta cũng có nguyên do cả. Còn nhớ có một hôm đi thi, cậu ta từ ngoài đường chạy vào phòng thi, thầy giáp liền gọi lại: "Áy này, em kia, em vào nhầm lớp rồi, ở đây đang thi"

Cúp máy tôi thờ dài, nhưng không thể nào yên tâm được, để xác nhận tôi lại gọi điện như thế dò hỏi mấy bạn khác, nhưng đều không có đáp án, nhưng lòng tôi như có đá đè nặng

Cuộc điện thoại cuối cùng tôi gọi cho Tiểu Tuyết. Vừa thấy tôi gọi cô ấy vui như trúng số độc đắc rồi hỏi: "Cậu vẫn còn sống đấy à?"

"Không sao, không sao. Nhưng mà cô bác sĩ đáng kính này, lần sau trước khi phán đoán điều gì, cậu phải nghiên cứu kỹ lưỡng vào, được không?"

Có lẽ Tiểu Tuyết đã đồ mặt, nhưng vẫn không phục, "Thế nhưng cậu cũng không nên phủ nhận gợi ý của tớ cũng có lý"

"Đúng, rất có lý, nhưng cậu phải giúp tớ tìm lại Quý Ngân Xuyên. Bây giờ các bạn cùng lớp đều không nhớ nổi cậu ta rồi, người biết Quý Ngân Xuyên xem ra chỉ còn Ngô Vũ Phi, cậu phải tiếp tục tìm cách bắt cô ấy khai ra

"Ừ, sau này có thông tin gì mới tớ sẽ cập nhật ngay cho cậu"

Tôi gác máy, trong lòng thầm trách cô bạn Dương Tiểu Tuyết, hi vọng lần sau cô ấy không dựng lên chuyện gì khiến người ta phải nghe ngóng hỏi hòng

vui, bởi vì hôm qua vừa nghĩ Ngân Xuyên đã chết, hôm nay lại thấy cậu ấy vẫn còn sống, tôi cảm thấy cậu ta như được cái từ hoàn sinh vậy

Tôi còn nhớ có một nhà văn nào đã viết: “Con người, thường khi mất đi thứ gì đó mới nhận ra nó quý giá thế nào”. Câu nói này quả là sâu sắc

◆ng ◆itB◆ là thật, đó thực sự là khuôn mặt đẹp nhất thế gian này. Nếu như tôi có nói điều, xin ông trời cứ cho thiên lôi xuống đánh chết tôi

Cậu ấy dường như nhớ ra điều gì, chăm chăm muốn ngồi dậy

“Tìm điện thoại hả” – Tôi hỏi

“Ừ”

“Để làm gì, gọi về nhà à?”

“Không, cậu gọi điện ngay cho chủ nhiệm khoa, nói với ông ấy đã xảy ra vụ đánh người. . nhớ nhé.. là đánh người, tớ không hề đánh lại chúng cú nào..., còn nữa, phải liên hệ với bố mẹ tớ, tớ sợ họ lo lắng, đây chỉ là vết thương nhỏ thôi mà..”

Tôi đã hiểu ra, rồi đột nhiên nước mắt tuôn rơi, như súng AK vừa được lên đạn

Ngày hôm sau, Ngô Vũ Phi đã đến, phản ứng đầu tiên của cô ấy cũng giống tôi, đều không dám tin vào mắt mình, nhìn một hồi, cô ấy khóc òa lên, nhưng phản ứng sau đó thì khá cách tân, cô ấy khóc một hồi rồi bỗng nhiên cười ngặt nghẽo rồi nói một câu làm tôi và Quý Ngân Xuyên suýt tắt thở: “Nhóc con, sao cậu trông giống xác ướp Ai Cập thế”

Tôi đưa mắt lườm Vũ Phi, cô ta lè lưỡi đáp lại

Tôi đưa mắt nhìn vết thương trên cánh tay Ngân Xuyên rồi hỏi: “Có đau không? Nếu đau thì đừng nói chuyện nữa...”

“Không đau, chẳng đau chút nào cả”

Ngô Vũ Phi thấy Ngân Xuyên vẫn không nhận mình đau liền nói: “Đừng có tin cậu ta, Quý Ngân Xuyên từ thời học mẫu giáo đã lừa gạt tụi con gái rồi”

Quý Ngân Xuyên nói không ra hơi vẫn cố đùa: “Phi Nhi nói chuyện đừng có bắt chước người Nhật được không?”

Chỉ có tôi là không thể nào cười nổi. Tôi thật là khốn kiếp, chẳng ra cái quái gì cả, lúc bạn mình bị năm tên cầu thủ lưu manh say rượu vây đánh, thì tôi lại bỏ chạy còn bạn mình vừa bị đánh vừa nghĩ làm thế nào giúp chúng tôi đánh bại kẻ thù

..

“Sau đó thì sao?” – Có lẽ Dương Tiểu Tuyết sợ tôi quá đau lòng liền ngắt mạch suy nghĩ của tôi, có thể cô ấy sợ tôi quá nhập tâm vào những hồi ức đó

“Sau đó?”

Tôi nghĩ một lúc,... sau đó., Quý Ngân Xuyên lảng lảng chuyển bệnh viện tôi cũng không biết là chuyển lúc nào nữa. Bác sĩ nói cậu ấy về Bắc Kinh, tôi muốn đi thăm cậu ấy nhưng không biết địa chỉ, Xuyên cũng không gọi điện thoại báo cho tôi, di động của cậu ấy đã bị phá nát rồi, có lẽ cậu ấy chưa mua máy mới, thế nên tôi chỉ có thể chờ một ngày nào đó cậu ấy quay trở lại

Đúng như Quý Ngân Xuyên dự liệu, do đó là một vụ đánh người chứ không phải là cuộc ẩu đả nên mấy tên đó kẻ bị đuổi học, kẻ thuộc diện bị điều tra, nhưng bất công nhất là tên cầm đầu Alexander, cái gã đã đá Ngân Xuyên bị thương trên sân bong bóng chỉ bị nhà trường điều tra một hồi rồi vẫn vô sự. Mỗi lần nhìn thấy Alexander tôi chỉ muốn cho hắn mấy cái bạt tai, rồi lấy chân đạp vào đầu hắn, chửi hắn “fuck you, sb”, chỉ tiếc tôi là Trương Văn Lễ, không phải Quý Ngân Xuyên

...

Dương Tiểu Tuyết lại hỏi: “Vậy lúc nào thì cậu ấy hồi phục?”

“Đại khái là rất lâu sau đó, khoảng ba tháng, lúc sắp bước vào kì thi, một buổi tối nào đó Ngân Xuyên bắt ngờ quay lại. Lúc đó tôi đang học trong phòng, cậu ta đột ngột xuất hiện sau lưng và bịt mắt tôi, từ hơi ấm trong lòng bàn tay, tôi biết đó là Quý Ngân Xuyên, tôi rất vui, cậu ấy cũng vui lắm, còn bảo tôi xem có đúng là không có một vết sẹo nào không, tôi nói: “Đúng vậy, cậu chữa ở bệnh viện nào thế, không có một vết sẹo nào cả, lạ thật đấy!”

Quý Ngân Xuyên vẫn làu bàu: “Ừ, mình căm thù cái tên đó quá, đánh mình đến nỗi HP* chỉ còn 20, chút nữa thì bị PK rồi, cũng may không mang đồ cao cấp gì trên người nếu không chắc mất sạch rồi,,”

Cậu ta vẫn đẹp trai như thế nhưng tính cách vẫn chẳng hề thay đổi

* HP:Tiếng lóng của các game thủ Trung Quốc hay dung giống PK. Trong câu này có thể hiểu là : “...Chỉ số sống chỉ còn 20, chút nữa thì bị toi mạng rồi..”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

CHƯƠNG 47

Đêm cuối trước ngày tốt nghiệp.

Trước hết là buổi dạ hội, Thực ra chúng tôi đã chuẩn bị kĩ càng cho buổi dạ hội đó từ lâu. Cũng giống như dạ hội lần trước, chúng tôi làm tổng đạo diễn, nấp sau màn quan sát.

Dạ hội có hai trọng điểm, thứ nhất là bộ phim kinh dị của chúng tôi, Khi những thước phim kinh dị của chúng tôi được chiếu xong, toàn bộ hội trường rơi vào không khí kì quái. Thế nên tôi đã cố tình sắp xếp một vài tiết mục để thay đổi không khí. Đó là một điệu múa dân tộc hết sức vui vẻ, đặc biệt là một điệu múa Tân Cương. Cô gái Thổ Lô Phiên cứ lắc qua lắc lại cái đầu, tôi đâm ra sợ, sợ cô ấy giắt phăng mắt cả cái đầu mình. Sợ đi phải có những tiết mục cả mùa ấy vì tôi sợ mọi người quá kích động. Các bạn vừa mới rơi bao nhiêu lệ như vậy, còn chưa kịp uống đủ nước để bù lại, lại phải khóc tiếp thì e gây ra trận đại hồng thủy mất.

Trọng điểm thứ hai chính là tiết mục cuối cùng, liên khúc tốt nghiệp của các bạn sinh viên. Những bài hát trình diễn hôm đó được chúng tôi chọn ra từ danh sách "Tuyển tập 10 bài hát karaoke về tốt nghiệp hay nhất", từ bài "Tình Bạn" đến "Bạn ơi đừng khóc", từ "Tiễn bạn lên đường" đến bài "Tạm biệt", còn có cả bài "Tương lai của tôi không phải là giấc mơ" nữa...

Cuối cùng, hai người xuất hiện trên sân khấu là Ngô Phi và Quý Ngân Xuyên. Ngô Vũ hát bài "Những đóa hoa đỏ", còn Quý Ngân Xuyên đệm ghi ta. Bài đó Ngô Vũ Phi hát thật truyền cảm, chính cô ấy cũng khóc, tôi lấy làm lạ sao Quý Ngân Xuyên lại lạnh lùng đến thế, trừ tôi và Ậu ấy ra, hầu như mọi hôm ấy đều khóc. Ngô Vũ Phi vừa thốn thức vừa hát, vừa không nhìn tôi, chắc chắn trong lòng cô ấy, tôi và Quý Ngân Xuyên là hai đóa hoa đã cùng cô ấy khoe sắc đua hương suốt bốn năm qua.

Tiếp đó Quý Ngân Xuyên hát "Trần trọng", Ngô Vũ Phi hát bè theo. Ca từ của bài đó thật xúc động lòng người, đến giờ tôi vẫn còn nhớ:

Thả neo bên bến tàu ly biệt ngày hôm qua

Bao nhiêu giấc mộng còn ngổn ngang

Con người sau ánh tịch dương của hoàng hôn

Lại cô đơn cùng vầng trăng sáng

Tuổi trẻ nồng nức đôi khi khó ngăn được ngọn gió đêm thu

Biết bạn vui thì ít mà muộn phiền đông đầy

Biết tôi tình sâu nghĩa nặng mà duyên phận mong manh

Ai nói tuổi trẻ không thể làm lỡ

Thà để nước mắt rơi, đừng cuối đầu.

Tôi nhớ nhất cái khoảng khắc khi hát đến câu "Ai nói tuổi trẻ không thể làm lỡ, thà để nước mắt rơi đừng cuối đầu" thì hai hàng nước mắt đã chảy dài trên má tôi. Sau đó, tôi lên bờ ra khỏi nhà thể thao, một mình ngồi dưới gốc cây anh đào để trấn tĩnh lại. Nhìn những ánh đèn và đám sinh viên phía trong nhà tập, rồi nghĩ tới bạn bè hôm nay còn khóc cười bên nhau, ngày mai mỗi đứa một ngã mà lòng ngập tràn một nỗi buồn mênh mông khó tả.

Một lúc sau thì dạ hội cũng kết thúc, các sinh viên tốt nghiệp đổ ra khỏi nhà thể thao, Ngô Vũ Phi và Quý Ngân Xuyên tới gốc cây tìm tôi. Vừa nhìn thấy tôi, Quý Ngân Xuyên chẳng màn tới việc tôi đang buồn như cắt từng khúc ruột, đã buông một câu:

"Ê, chàng Ngưu, dạ hội thực sự có thể bắt đầu rồi đây!"

Đó thực sự một đêm cuồng loạn, không khí đêm đó tràn ngập hơi men và khói thuốc, rồi tiếng la hét vang vọng ngọn núi, khiến dòng máu trong tôi như bốc cháy phừng phừng, cũng không biết men rượu vừa uống đang bắt lửa hay vốn dĩ dòng máu đó có thể tự bốc cháy.

Các sinh viên tốt nghiệp từng tập một, như thể từng đội quân thất trận trong ba trận quyết chiến chớp lấy thời khắc cuối cùng để phóng hỏa nhiều dân.

Tất nhiên cũng có vài anh chàng đã âm mưu trước khi chia tay cửa được mấy cô em xinh tươi.

Quý Ngân Xuyên đưa cho tôi và Ngô Vũ Phi mỗi người một cái ba lô, trong đó nhét đầy những thứ vừa mua được lúc chiều: bia, đồ ăn vặt và pháo hoa. Quý Ngân Xuyên thì chỉ đeo có mỗi cây ghi ta của cậu ta, cứ như đang đeo một khẩu súng, dáng điệu thật ương ngạnh, sành điệu như một tay thiện xạ trong nhóm khủng bố phản động.

Đầu tiên, Quý Ngân Xuyên tuyên bố nguyên tắc của đêm hôm nay: ba kỷ luật lớn và tám chú ý lớn.

Ba kỷ luật lớn là:

“Tất cả các hoạt động phía nghe theo lời chỉ huy”. Tôi liền hỏi: “Nghe ai chỉ huy”. Rồi cả hai chúng tôi đều tự chỉ vào mình.

“Tất cả những gì thu được đều là của chồng”. Tôi hỏi “Chồng là cái gì?” Quý Ngân Xuyên nói: “Hai đứa mình là chồng”. Ngô Vũ Phi không phục: “Nói thế thì mình là cái gì kia chứ?”. Quý Ngân Xuyên đáp: “Cậu là mẹ...”.

Tám chú ý lớn gồm:

1. Lộ trình rõ ràng, đề cao cảnh giác, hàng động phải chắc chắn.
2. Tuyệt đối bảo vệ cơ mật.
3. Triệt để tuân theo mệnh lệnh.
4. Hoàn thành nhiệm vụ với tinh thần nhanh chóng, chính xác và chăm chỉ.
5. Không ngại khó, không sợ nguy hiểm, gan dạ mà cẩn thận.
6. Diệt tận gốc những phần tử xấu trong nội bộ, đánh bại không nhân nhượng.
7. Nghiêm cấm chêu ghẹo phụ nữ- Ngô Vũ Phi là ngoại lệ.
8. Mua bán phải sòng phẳng, có vay có trả.

...

Đúng lúc chúng tôi xuất phát, một tràng pháo hoa hoành tráng nhất cũng được bắn lên làm bùng sáng không gian. Rồi những tàn pháo hoa rơi xuống, như hoa tuyết. Những tia sáng ấy làm lấp lánh những khuôn mặt tươi trẻ của chúng tôi, thật là đẹp, có chút gì đó giống như trong truyện cổ tích, lại giống chút gì đó giống khung cảnh trong mơ.

Lúc đó, cả ba chúng tôi đều đứng ngây người xem. Một lúc sau, Quý Ngân Xuyên nói một câu làm chúng tôi bùng lên nhiệt huyết: “Nhìn xem, tuổi trẻ của chúng mình cũng giống như những chùm pháo hoa kia, thời thanh xuân mỗi người chỉ có một lần, pháo hoa của mỗi người cũng chỉ có thể tỏa sáng một lần, thế nên chúng mình phải cố gắng hết sức làm cho bầu trời rực sáng nhất.

Sau đó, trong ánh sáng lấp lờ của pháo hoa, chúng tôi thẳng tiến đến khu kí túc xá nữ. Vì mục tiêu số một của Quý Ngân Xuyên là đến trước ký túc xá nữ ngân nga cùng cây đàn ghi ta.

Khi chúng tôi tới được kí túc xá nữ, mới phát hiện ra có nhiều: “đội cổ động” đã bắt đầu biểu diễn. Trước ký túc xá nữ là một bãi cỏ, từng đám người ngồi dưới gốc cây thấp những ngọn nến nhỏ, như vô số những ngôi sao rơi xuống mặt đất. Tất cả những khung cửa sổ khu ký túc xá đều được mở, thấp thoáng những gương mặt xinh xắn. Có một số nữ sinh còn không ngừng la hét yêu cầu bài hát.

Quý Ngân Xuyên không nói nhiều mà nhập cuộc luôn, thường thì cậu ấy cũng hay hát đối lại người khác.

“Cậu đã từng nghe bạt ngàn núi đồi đều là tiếng quý khóc sói tru chưa?”

“Mình nghe rồi, đó là một cảnh hùng vĩ”.

Bắt đầu giống như thời Chiến Quốc, mọi người mạnh ai người ấy thét, át cả tiếng nhau. Bên này vừa gào xong bài “Năm tháng huy hoàng” của Beyond, bên kia vội tiếp nhịp với “Không chốn nương thân”. Về khoản thu hút được nhiều người tham gia nhất thì phải kể tới đội chúng tôi, bởi những bài hát toàn là ca khúc cách mạng từ xa xưa. Những bài hát đó, mọi người đều thuộc vài câu, khi tập quân sự đã được dạy mà cũng không có gì khó hát cả. Rất nhanh sau đó, chúng tôi đã thu hút được một đám đông lớn nam nữ sinh viên, hát nghiêm chỉnh như thời còn đi tập quân sự vậy.

Trong lúc đang hát, tôi thoáng thốt cảm thấy dòng chảy thời gian đã rẽ một bước ngoặt vào năm 2001. Chúng tôi lại trở về đêm trầm sáng của hôm tập quân sự bốn năm trước, Ngô Vũ Phi đột nhiên nắm hai bím tóc nhỏ xinh, nói với tôi: “Cậu biết không? Cậu biết không Flying without wings chính là tên mình đây”, rồi quay đầu đi, cất tiếng hát “Tôi là Ngô Vũ Phi, đến từ Trương Gia Giới...” nhưng tôi lại thấy cô ấy đang hát rằng “bay đến từ Trương Gia Giới...”

Chúng tôi vừa hát vừa uống rượu, lại có người đang đốt sách, trông như một lũ điên, hơn thế, không thể nói ai điên nhất được, chỉ có ai điên hơn ai mà thôi. Tôi và Ngô Vũ Phi hát một rồi thì đi đốt pháo hoa. Đêm hôm đó tôi cũng không biết mình đã đốt bao nhiêu pháo hoa nữa. Tôi chỉ biết đốt và đốt,

đốt đến khi không muốn đốt nữa mới thôi, dường như muốn đốt đủ số pháo hoa mà thườ nhỏ chưa đốt được...

Quý Ngân Xuyên hát đến đoạn” Bạn hiền đến rồi, mời ngồi xuống uống chén rượu , nếu là bầy lang sói...” thì đột nhiên quăng cây ghi ta đi , chạy đến chỗ tôi và Ngô Vũ Phi đang đốt pháo hoa nói”Mẹ kiếp, suýt nữa quên một chuyện quan trọng, rất quan trọng đây”.

Tôi và Ngô Vũ Phi đồng thanh hỏi:”Việc gì vậy?”.

Quý Ngân Xuyên nói với chúng tôi như này như này, thế kia thế kia. Tôi nghe xong vẫn thấy hơi lo lắng, Quý Ngân Xuyên nhìn tôi, chớp chớp mắt rồi nói:”Không sao, tin mình đi,mình là dân đá bóng mà”.

Sau đó, theo sự chỉ đạo, Ngô Vũ Phi tới trạm điện thoại công cộng gọi điện, hẹn một cậu con trai ra ngoài, lý do là cô ấy đã thầm yêu cậu ta bốn năm trời, còn cậu ấy là ai thì lát gặp sẽ biết. Anh chàng kia nghe xong chắc sướng tưởng chết. Sau khi đã hẹn xong địa điểm, quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán của chúng tôi chưa đến mười phút sau, anh chàng đó đã chạy tới. Hình như hẳn tưởng sắp gặp vận đào hoa rồi nên chạy một mạch tới đây.

Tôi và Ngô Vũ Phi trốn sau thân cây, nhìn Quý Ngân Xuyên một mình đứng quay lưng với anh chàng vừa chạy tới.

Đúng đó một lúc. Quý Ngân Xuyên ra bộ như các chàng hiệp khách trong phim võ hiệp từ từ quay mặt lại, rồi nói:” Alexander”Trư”, cậu đến rồi đấy à? n oán của chúng ta cũng nên tính cho xong đi”.

Rồi không cần nhiều lời, trận PK bắt đầu. Lúc đầu tôi còn lo nhờ Quý Ngân Xuyên không ổn, mình phải xông ra đâm đá vài cái giúp cậu ta, nếu không đánh nổi thì lại giống lần trước sẽ cầm chân Alexander Châu, chặn cho Quý Ngân Xuyên chạy thoát thân. Nhưng về sau, thấy Quý Ngân Xuyên cung đánh thật cừ, mặc dù Alexander to như con lợn rừng nhưng vẫn bị cậu ấy cho nếm như đòn.

Khán giả nhiệt tình Ngô Vũ Phi thì cứ gật gù thán phục:”Đẹp quá!”

Tôi nói:”Đúng thế, nhưng mà thật sự là không biết được, so với Alexander Châu, Quý Ngân Xuyên bé tẹo thế kia cơ mà”.

Ngô Vũ Phi chỉ vào tôi với vẻ xem thường:”Cái cậu một sách này, nhìn bộ dạng thì biết, hồi nhỏ chắc chắn cậu chưa bao giờ chơi điện tử, Cậu biết không, trong trò chơi điện tử, thằng nào trông càng bự con thì càng tầm thường, càng bé nhỏ tuấn kiệt thì càng lợi hại, gầy một chút cũng không sao, công phu lợi hại mới đúng thật là lợi hại...”

Tôi lè lưỡi phản ứng lại.

Trận chiến đó tôi càng xem càng háng máu, anh chàng đẹp trai vô địch Quý Ngân Xuyên đánh bại tên Đại Trư Alexander giả Tây. Sau đó, chúng tôi gọi Alexander là Đại Trư- tức con heo béo. Thực ra, trên thế giới từ heo là một từ rất thú vị. Ngô Vũ Phi từng nói:” Từ heo nếu dành cho người mình thích, như khi tớ gọi cậu và Quý Ngân Xuyên là heo thì nó mang nghĩa tốt, nhưng mà dùng từ ấy mà gọi người mình ghét như Alexander thì nó lại mang nghĩa xấu”.

Con heo béo Alexander lúc đầu còn chống cự được một chút, sau đó thì bị đánh cho choáng váng đầu óc, Quý Ngân Xuyên cứ đánh một cái lại hỏi:”Mẹ kiếp, còn cao ngạo nữa không?”.

Tôi không hề nói quá, quả thật đòn đánh của Quý Ngân Xuyên quá đẹp, giống y như kỹ thuật của cậu ấy khi lướt trên sân cỏ, động tác nào ra động tác ấy. Có lẽ cậu ta đã tưởng tượng Alexander là trái bóng, tăng, sút, xoạc, rê đủ kiểu. Đáng kinh ngạc nhất là cậu ấy đánh nhau mà cũng dùng tới những động tác giả như khi đá bóng, có lúc cậu ấy giả lắc người qua bên trái, Alexander định hai bàn tay heo túm chặt bên trái , không ngờ Quý Ngân Xuyên lập tức lật một cú đá chí mạng vào phía bên phải vào ngay cái đầu heo...

Đánh đến mỗi về sau con heo béo Alexander luôn miệng kêu hơn chục lần câu:”Không cao ngạo nữa, không dám cao ngạo nữa...”

Quý Ngân Xuyên sau khi dừng tay thì đi về phía chúng tôi . Hai chúng tôi đều giơ ngón tay về phía cậu ấy, cậu ấy xua xua cái tay đau nói:”Tay tớ cũng bị sưng vù lên rồi, hồi trước tốn bốn nghìn tệ học Taekwondo ở Bắc Kinh quả là không lãng phí”.

Chúng tôi còn chưa kịp bày tỏ sự ngưỡng mộ của mình, thì cậu ấy đã vẫy vẫy tay, phán thêm câu làm cho chúng tôi té xỉu:”Đi thôi, trận PK tiếp theo...”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Sau đó, Quý Ngân Xuyên giống như các cao thủ võ lâm trong tiểu thuyết võ hiệp kiểu “một đêm quét sạch 9 trang trại- 81 ngọn núi”, “độc chiếm 6 môn phái lớn”, Ngô Vũ Phi phối hợp với Quý Ngân Xuyên gọi từng người trong số mấy tên hóm đó ra ngoài xử lý, nghĩ là mấy tên bị đuổi học trước đó xem ra còn khá may mắn.

Ban đầu tâm trạng của tôi rất khó hiểu, sau đó một câu nói của Quý Ngân Xuyên đã làm tôi sực tỉnh. Cậu ta nghiêm túc nói với tôi: “Cậu biết đấy, trên cái thế giới thối tha này có lúc không phải cứ nói lẽ phải là được. Cậu càng nhu nhược bọn khốn đấy càng ức hiếp cậu thôi”. Lúc đó, tôi và Ngô Vũ Phi lại một lần nữa thật sự khâm phục cậu ấy.

Sau khi đã xử lý ba người kia (bởi có vài người đã bị đuổi học từ trước), chúng tôi đều cảm thấy rất thoải mái, giống như tu luyện ngàn năm bỗng trở thành thần tiên. Quý Ngân Xuyên nói: “Trương Văn Lễ này, tối nay cậu chẳng cần thư sinh nữa, bọn mình đi uống rượu, không say không về”.

Ngô Vũ Phi đính chính: “Vốn dĩ đêm nay không định quay về mà”.

Bị lây khí thế cách mạng của hai người họ, tôi cũng mạnh dạn nói: “Không về thì không về, uống!”

Chúng tôi ban đầu lang thang khắp nơi, tìm một nơi yên tĩnh và phong cảnh thật đẹp, ba đứa ngồi xuống bắt đầu thưởng thức tiệc rượu.

Hôm nay tâm trạng của mọi người đều rất vui, uống nhiều mà không có vấn đề gì. Ban đầu là uống bia, một mình Quý Ngân Xuyên chấp cả hai đứa tôi. Sau khi uống hết bia, bọn tôi lại chuyển sang uống rượu trắng.

Tôi rất sợ uống rượu trắng, bởi cái cảm giác tê tê rã rã của bia giống như nước có ga rồi cũng hết, nhưng rượu trắng thì khác, trông thì giống như nước trắng nhưng khi ngửi mùi thì tôi lại nhớ đến loại đèn côn trong nón hóa mà tôi học năm cấp 3.

Thế nhưng Ngô Vũ Phi và Quý Ngân Xuyên lại rất nhẫn nại dạy tôi uống, làm thế nào nhấp một ngụm rượu, làm thế nào thưởng thức mùi hương của rượu, làm thế nào để uống mà không thấy cay... Tôi biết trông điệu bộ tôi uống rượu thì thật thảm hại, nhưng cảm giác đó cũng khá ấm áp, giống như hồi tôi còn bé, giống khi mẹ lừa tôi uống thuốc lúc nhỏ. Ngô Vũ Phi cũng lừa tôi uống rượu bằng cách đó.

Quý Ngân Xuyên uống nhiều nhất nên đi vệ sinh cũng khá nhiều, cứ được một lát anh ta lại chạy đi giải quyết nỗi buồn. Ngô Vũ Phi đột nhiên thay đổi sắc mặt rồi nói: “Cũng sắp hết sạch rượu rồi, lát nữa có chơi trò đoán tay thì chúng mình thống nhất ra như thế này nhé”.

Tôi hiểu ý của Phi, lát nữa nếu hết rượu thì nhất định phải có một người đi mua, có thể chơi đoán tay để phân định thắng thua, ai thua thì sẽ phải đi mua rượu. Quy tắc của chúng tôi khá đơn giản, mỗi người phải đưa ra một sấp và một ngựa, nếu như ai trong số chúng tôi mà không giống hai người còn lại thì coi như thua.

Ngô Vũ Phi chỉ cho tôi thứ tự đưa tay: sấp, sấp, ngựa, sấp, ngựa...

Năm lần như thế chắc cũng đủ làm cho Quý Ngân Xuyên thua rồi. Lúc đó tôi cũng muốn đi vệ sinh, nhưng tôi lo nếu mình đi thì rất có thể tôi bị Quý Ngân Xuyên và Ngô Vũ Phi cấu kết mưu hại.

Một lúc sau Quý Ngân Xuyên cũng đã quay lại. Quả nhiên đúng như Ngô Vũ Phi dự đoán, sau khi hết rượu, Ngô Vũ Phi cũng biết giả vờ: “Thôi không nên uống nhiều, không tốt đâu...”

Quý Ngân Xuyên đang ngà ngà say bị lừa rồi. Người uống rượu thường rất cố chấp, cậu ta kiên quyết đòi mua thêm rượu. Sau đó chúng tôi bắt đầu chơi đoán tay, tôi vẫn nhớ thứ tự Ngô Vũ Phi vừa nói nên không quá ba lần thì Quý Ngân Xuyên đã bị thua. Ngân Xuyên cầu nhàu một lát, rút ra ít tiền rồi đi xuống núi.

Sau khi Quý Ngân Xuyên đi không khí có một chút ấm lên. Không biết có phải do chúng tôi uống khá nhiều rượu rồi không nữa. Tôi phát hiện ánh mắt của tôi và Ngô Vũ Phi đang mơ màng. Nhớ lại lần trước tôi bị thua Ngân Xuyên trong trò chống lưng bố halflife, sau khi bị ép uống say tôi về đến nhà tôi cảm thấy không phục, liền kéo Ngân Xuyên đòi chơi lại, đánh một trận đẫm máu. Lúc đó cậu ấy bẽn lẽn nói: “Mất tổ giờ nhìn một hóa ba rồi, không biết chơi như thế nào nữa, cậu bắn sao mà chuẩn thế?”. Tôi liền nói: “Đồ đầu heo này, tớ bình thường cứ nhắm vào cái ở giữa, bắn là trúng thôi”.

Bây giờ tôi nhìn Ngô Vũ Phi biến thành hai người rồi, không biết cô ấy nhìn tôi thành mấy người nữa. Dù sao thì chúng tôi cũng đang ngồi yên thuyên, nói chuyện trên trời dưới biển. Được một lúc hình như Vũ Phi thấm mệt rồi, cô ấy dựa vào vai tôi, có vẻ như đang ngủ, tôi không muốn cô ấy nằm xuống mặt đất giá lạnh nên cứ thế để cô ấy ngủ trên vai tôi.

Được một lúc thì Ngô Vũ Phi tỉnh giấc, mặt hơi ngượng ngùng hỏi tôi: “Quý Ngân Xuyên đâu rồi? Cậu ấy về chưa?”

Tôi nói: “Vẫn chưa về, cậu mệt rồi thì ngủ một lát đi”.

Cô ấy ừ một tiếng rồi vươn vai đứng dậy. Một lát sau, cô ấy quay lại xoa xoa đầu tôi, rồi cạo cạo nhẹ mũi tôi. Nhưng đến khi cô ấy dùng chiêu thức lưu manh, giống trên tivi lấy ngón tay nâng cằm tôi lên, thì tôi thực sự không chịu được nữa: “Phi Phi, cậu làm cái gì vậy? Còn động chân động tay nữa thì tớ gọi 110 đấy!”

Cô ấy chu mỏ lên nói: “Ngày mai, ... Ngày mai không được gặp cậu nữa rồi, để lão gia trên chọc một chút mà không thấy vui à?”.

Tôi nghe xong mà thấy sốc: “Tớ thà để cậu xưng là lão nương còn hơn nghe cậu nói là lão gia. Ở vùng núi hoang sơ này nhìn một cô gái xinh như hoa như ngọc nói mình là lão gia, thật là lạc hậu quá mức”.

Nhưng tôi vẫn vào hùa với cô ấy: "Lão gia, xin hãy tha cho nô gia, lão gia ngày mai còn phải vào kinh, hôm nay ngài nên nghỉ ngơi cho khỏe".

Bốn năm chơi cùng nhau, ba người chúng tôi rất hiểu ý nhau, chỉ cần một người nói ra một vấn đề gì, hai người còn lại sẽ tham gia ngay, lập tức ba người sẽ cao hứng biểu diễn.

Ngô Vũ Phi vẫn không muốn tha cho tôi, tiếp tục trêu đùa: "Lão gia muốn ngày mai người cùng ta đi Bắc Kinh".

Tôi nói: "Xin ngài tha cho nô tài, gia đình nô tài trên có bố mẹ già, dưới có..."

Ngô Vũ Phi lườm tôi: "Không được nhất định phải đi".

Tôi mặt mếu máo giả khóc, không ngờ tôi vừa khóc, lão gia Ngô Vũ Phi cũng khóc theo, mà còn khóc to hơn cả tôi. Lúc đầu tôi cứ tưởng cô ấy vở khóc, nên cứ giả vở khóc theo, người hát người bè rất ăn ý, nhưng sau đó phát hiện có gì đó không ổn. Hai cánh tay cô ấy từ phía sau ôm chặt lấy tôi, sau đó tôi thấy có gì đó lạnh lạnh ở cổ, hình như là giọt nước.

Lúc này, tôi quay đầu lại mới biết cô ấy đã khóc. Trước buổi tối hôm đó, cả ba chúng tôi đã giao hẹn với nhau là không được khóc, mọi người dùng chân khảy lâu ở con đường quen thuộc, sau chén rượu rồi đường ai nấy đi thế có tốt không. Nếu biết trước thế này có lẽ tôi không nên giả khóc, bây giờ tội của tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Lát nữa Ngô Vũ Phi nhất định sẽ trách tôi: "Cậu khóc trước rồi còn bắt mình không được khóc sao?".

Cô ấy càng khóc càng bị kích động, trong lòng tôi thầm gọi Ngân Xuyên mau mau quay lại, nhưng vẫn chẳng thấy tăm tích cậu ta đâu cả. Cuối cùng Ngô Vũ Phi cũng nói tôi một câu làm tôi chảy máu cam: "Cậu... lẽ nào cậu không có chút cảm tình nào với tớ sao?"

"Minh thích cậu mà, nếu không sao lại đối tốt với cậu như vậy chứ". Tôi giúp cô ấy lau những giọt nước mắt còn vương trên khuôn mặt.

Cô ấy lại tiếp tục: "Thế sao cậu bỏ mặc tớ vậy?".

Tôi không trả lời, đó là lần đầu tiên tôi dừng cảm ôm cô ấy, cảm nhận mùi hương dễ chịu toát ra từ tấm thân ngọc ngà của Phi. Sau đó chúng tôi lặng yên ngồi đó, ngắm các vì sao và vầng trăng dần trôi, thỉnh thoảng bầu trời lại sáng lên một chùm pháo hoa. Lúc đó tôi chỉ cầu nguyện cho ánh mặt trời sớm mai sẽ không còn ló rạng, tôi ước ao đêm đó dài mãi để chúng tôi mãi dựa vào nhau cùng ngắm trăng sao và pháo hoa, tôi thậm chí còn thấy tiếc sao con người không thể lìa xa cõi đời trong khoảnh khắc đẹp đẽ nhất của cuộc đời.

Thực ra từ trước đến nay tôi vẫn luôn áp ủ trong lòng một điều muốn nói với cô ấy: "Phi Phi, cậu có biết tớ luôn tưởng tượng mình giống các thiếu niên trong các tiểu thuyết võ hiệp, có thể đưa cậu cao chạy xa bay. Thế nhưng nghĩ đến cảnh bỏ mẹ mỗi lần sinh hoạt đều ăn tiêu tiết kiệm, rồi nghĩ đến mẹ đã khổ cực nuôi mình khôn lớn đến ngày hôm nay, lại hận một nỗi ngày mai đi cướp ngân hàng đặt đồng tiền trước mặt bà, cho nên tớ không thể mạo hiểm đi theo các cậu được. Quý Ngân Xuyên mới thực sự là người đàn ông chân chính, tớ không thể có được cái khí chất đó".

Tôi hạ quyết tâm rồi, không cần biết Phi Phi đáng thương thế nào thì tôi vẫn giữ thái độ lạnh lùng. Một người sắt đá khi nhìn thấy bộ dạng củ Phi Phi có lẽ cũng phải roi lệ, nhưng tôi thì thực sự giống như ngọn núi lửa đã tắt lụi rồi.

Không hiểu tại sao Quý Ngân Xuyên đi mua rượu mãi không về. Đã hơn 5 giờ sáng rồi, ánh dương vẫn ló dạng như thường lệ, nhưng vẫn không thấy Quý Ngân Xuyên quay lại. Tôi rất hận mặt trời buổi sáng hôm đó, nếu tôi mà là Hậu Nghệ, tôi sẽ không nhiều lời mà cầm cung tên lên bắn gục nó, cho dù chỉ có một mặt trời...

Nói đến đây, tôi dừng lại một lát, Tiểu Tuyết cũng như tỉnh lại từ trong giấc mơ, cô ấy ngồi nghe mà còn nhập tâm vào câu chuyện hơn cả người kể là tôi.

Cô ấy nói: "Có thể thôi sao, còn ngày hôm sau?"

Tôi nói: "Ừ, ngày hôm sau thì họ đã lên tàu đi rồi".

Cô ấy lại hỏi: "Thế tối hôm đó Quý Ngân Xuyên đã đi đâu?"

Tôi nói không biết, đến tận bây giờ tôi cũng vẫn chưa biết. Có lẽ cậu ta say quá, lạng quạng đến chỗ nào đó rồi ngủ quên mất rồi.

Tiểu Tuyết cười cười nói: "Ồ, tớ thì lại không nghĩ như thế. Tớ nghĩ rất có khả năng Ngân Xuyên thấy cậu và Ngô Vũ Phi bên nhau, cảm thấy đau lòng mà bỏ đi thôi".

Tôi đỏ mặt nói: "Ừm, cũng có thể. Nhưng tôi cho rằng hai người họ mới là một đôi".

"Trương Văn Lễ, cậu lại thế rồi. Thật ra có một điều, tớ không biết nói cậu như thế nào".

"Cứ nói đi. Không sao đâu".

"Kỳ thực cậu rất tự ti, cho dù mọi mặt đều tốt, nhưng chỉ vì cậu tự ti, đâm ra mới bỏ lỡ nhiều thứ cậu đã dày công theo đuổi, mà không dám lại gần".

Tôi buộc phải công nhận cô ấy nói đúng.

“Cậu cứ về trước đi, xem xong hai bộ phim này rồi chúng ta nói chuyện tiếp”.

“Đúng rồi, cậu vẫn còn chưa nói với tớ nơi ở của Quý Ngân Xuyên đấy”.

“Cậu cứ xem hết bộ phim này, có lẽ sẽ tìm thấy câu trả lời, nghe tớ đi”.

Tôi nhìn nét mặt kì lạ của Tiểu Tuyết, nhưng không đoán nổi cô ấy đang nghĩ gì. Cái sắc mặt này, ngày trước rất hay thấy ở Ngô Vũ Phi, không hiểu sao, tôi cứ thỉnh thoảng lại liên tưởng đến người con gái đó, có lẽ một vài người luôn được khắc sâu trong niềm nhớ của một người khác. Chàng thanh niên yêu văn học Quý Ngân Xuyên từng nói, có những kỉ ức tan thành tro bụi, nhưng cũng có những kỉ ức sẽ được giữ mãi trong sâu thẳm trái tim. Tôi nghĩ Ngô Vũ Phi và Quý Ngân Xuyên là niềm kỉ ức tôi mãi trân trọng lưu giữ trong sâu thẳm trái tim mình.

Tôi cầm hai bộ DVD về nhà, trên đường tôi nhìn lướt vô đĩa, một là “Tâm hồn cao đẹp”, còn bộ kia là :“Câu lạc bộ boxing”.

Cầm hai cái đĩa đó về tới khu tập thể của công ty, tôi liền tắt hết đèn, giống như ba đứa chúng tôi nhiều năm trước cũng hay trốn trong bóng tối xem phim. Xem xong hai bộ phim đó, đã quá nửa đêm rồi, tôi chợt cảm thấy sợ hãi, còn cả cảm giác căng thẳng trước nay chưa có bao giờ.

Tôi loáng quáng chớp ngay cái điện thoại, gọi cho người anh em ở cùng phòng trước đây. Điện thoại vừa thông tôi đã nói ngay:“Tiêu Quân à? Là tôi, Trương Văn Lễ đây”.

Đợi một lát mới nghe thấy cái giọng anh ta từ từ cất lên như trong phim kinh dị:

“Có chuyện gì thế? Muộn thế này rồi, sắp ngủ đến nơi rồi. Ông đang xem bóng đá à? Đội nào vào đấy?”

“Không phải, tôi có chuyện gấp muốn hỏi cậu”.

“Chuyện gì mà gấp thế?”

“À, cậu còn nhớ Quý Ngân Xuyên Không?”

“Ai cơ?”

“Quý Ngân Xuyên”.

“Chẳng có ấn tượng gì cả”.

“Chính là cái cậu mà...Ồ, đúng rồi. Chính là cái cậu chơi côn nhị khúc dọa các cậu chạy bắn ra khỏi phòng đấy”.

“Trời! Thế đó không phải là cậu sao?”

...

“Cậu có chắc không?”

“Chắc chắn đấy. Cậu cầm côn nhị khúc, mồm còn lẩm nhẩm tụng cái gì đó ô ô ha ha nữa..”

“Cảm ơn cậu nhé! Chúc ngủ ngon”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Lầm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

CHƯƠNG 49

Cuộc điện thoại cuối cùng là gọi cho Tiểu Tuyết. Tiểu Tuyết nói: “Cậu đã xem xong chưa?”

Tôi thật thà trả lời: “Xem xong rồi”

“Có cảm nhận gì không?”

“Tôi muốn nghe ý kiến cậu”

Tiểu Tuyết đã nói ra sự việc đáng sợ nhất đối với tôi, cô ấy nói ra tất cả, mỗi lời nói của cô ấy như đâm sâu vào nỗi sợ hãi của tôi, đến nỗi sau khi tôi đã cúp điện thoại hồi lâu mà nó vẫn hiển hiện ám ảnh tâm trí tôi

“Tôi muốn giải thích với cậu một chút về khái niệm ý thức tiềm tàng của Florid, ông ấy cho rằng, ý thức của nhân loại chỉ là một phần của tâm hồn, giống như một tảng băng nổi trên biển, còn bên dưới mặt biển, cũng là ngoài ý thức con người, còn có sự tồn tại của “ý thức tiềm tàng”

Chúng ta chưa chắc đã nhận thức được mình muốn gì và mình đang nghĩ gì. Có nhiều thứ rất tự nhiên như việc theo đuổi khát vọng tự do. Tuy nhiên khi những khát vọng này xung đột với nhận thức, nó sẽ bị nhận thức lấn át đi, nói cách khác, ý thức sẽ bị vùi lấp trong thâm sâu ý thức tiềm tàng của nó

Cậu là một học sinh giỏi, từ nhỏ thành tích học tập của chị đều rất tốt, thầy giáo và bố mẹ hết lòng chỉ bảo hướng dẫn cậu nên làm gì, không nên làm gì, cái gì là đúng, cái gì là sai. Hơn nữa cậu cũng đã cố gắng hết sức để mỗi bước đi của mình đạt được yêu cầu của thầy cô giáo và bố mẹ, mỗi bước đi của mình là đúng chứ không thể sai, mỗi lần đều phải thành công 100 %

Trẻ con có rất nhiều tính cách trời sinh, vốn ham chơi, nghịch ngợm, thích đi công viên chơi xích đu, thích đốt pháo trong đêm giao thừa..nhưng lần nào cậu cũng kiềm nén không thực hiện ý muốn của mình, cậu thả ở nhà chơi cờ một mình, cũng không thích giao du cùng bạn bè, vì họ bình luận cái gì, họ chơi đùa gì cậu cũng chẳng hiểu nữa, cậu chỉ vui đầu vào việc đọc sách. Cậu là một người cô độc, kiêu ngạo nhưng rất tự ti. Cô độc, kiêu ngạo vì cậu thông minh, tự ti vì cậu không biết thế giới này nhìn nhận thế nào về mình. Cậu không có bạn bè, cậu ẩn nấp trong thế giới của chính mình

Một người luôn cực đoan và một người cực đoan thì cũng gần giống nhau. Sau khi vào đại học, những anh bạn một sách khác đều không làm cậu thấy thú vị, người thấp lên ngọn lửa trong trái tim cậu là Hàn Huyền, một mẫu người khác hẳn. Cậu ấy giống như Quý Ngân Xuyên, làm việc gì cũng kì quái, mãi mãi sẽ không ai đoán biết được,. Cậu đang khao khát có được niềm vui bất ngờ trong cuộc đời mà trong suốt 18 năm quaquốc sống của cậu chỉ là một đáp án chuẩn mực của xã hội mà thôi

Thế nhưng khi ngọn lửa này bị dập tắt cùng với việc Hàn Huyền bị đuổi khỏi trường, tiếp đó cậu lại tràn ngập trong sự bi thương. Không bao lâu sau Quý Ngân Xuyên xuất hiện. Cậu ấy còn có sức hấp dẫn hơn cả Hàn Huyền , giống như nhân vật trong truyện cổ tích vậy, không thuộc về thế giới này. Cậu ấy quá hoàn mỹ, tướng mạo thanh tú, bảnh bao, đối với học tập thì dửng dưng, học suốt ngày chỉ lo ngủ nghỉ, trên sân bóng cậu ta làm một chân sút thiên tài, đánh lộn bị thương đối với cậu ấy cũng chẳng hề hấn gì. Hơn nữa cậu ấy còn dám biểu diễn các tiết mục văn nghệ như đàn ghita, ca hát, là thần tượng trong lòng các bạn nữ. Mỗi việc cậu ấy làm đều rất sáng tạo, mình làm mình chịu nhưng lúc nào cũng đạt được mục đích của mình..

Nhưng điều cơ bản là cậu ấy không hề tồn tại, nói cách khác cậu ấy chỉ tồn tại trong thế giới tâm linh của cậu, trong câu chuyện của cậu. Cũng giống như hai bộ phim cậu vừa xem. Anh bạn cùng phòng người Bồ Đào Nha trong bộ phim thứ nhất và tên lưu manh vĩ đại trong bộ phim thứ hai đều là những con người do nhân vật chính tưởng tượng ra, đó là ảo giác sau một thời gian dài họ kim nén

Cậu có biết vì sao Quý Ngân Xuyên ban đêm thì không ngủ nổi còn ban ngày thì lại ngủ li bì không? Đó là vì cậu ấy là một nửa do cậu tưởng tượng ra. Nói cách khác, như mình vừa nói, đó chính là ý thức tiềm tàng của cậu, khi lý trí của cậu có thể tự khống chế được, cậu rơi vào địa vị thứ yếu, nhưng khi đêm đến, khi thấy mặt trời đã khuất núi, ý thức tiềm tàng của cậu lại bắt đầu trỗi dậy

Cậu tự ti, sợ nhận trách nhiệm, vì thế cậu mới ảo tưởng ra Quý Ngân Xuyên. Cậu ra hội tụ đầy đủ tất cả những gì mà cậu mơ ước,cậu ta làm được tất cả những việc cậu muốn mà không dám làm. Cậu ta rất đẹp trai, đá bóng rất hay, không thích đọc sách, giúp cậu đánh bại Alexaner, cậu ra uống rượu, dám trải nghiệm tất cả những thứ cậu không dám đối mặt

..

Tôi cúp máy mà nước mắt đầm đìa, khoảnh khắc đó tôi như người bừng tỉnh sau một cơn mê. Lục lại kí ức cũ, tôi chợt phát hiện ra, có những chuyện trước đây không sao hiểu nổi thì bây giờ đột nhiên sáng tỏ hết cả

Rốt cuộc tôi cũng hiểu tại sao lại gọi là : “Trương Vô Kỳ”, Vô Kỳ, Vô Kỳ, hóa ra cái từ này còn hàm nghĩa là không có “Quý”

Và cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao lúc nào Quý Ngân Xuyên và tôi cũng tâm đầu ý hợp,có thể đồng thanh nói ra cùng một câu

Rốt cuộc tôi cũng hiểu tại sao cậu ấy đêm không ngủ được còn ngày thì lăn ra ngủ

..

Cậu ấy giống như một thiên thần phiêu bạt trong cái thế giới này, có vẻ như chẳng giống chúng ta chút nào, có một cảm giác phi hiện thực, một dáng hình như người từ sao hỏa, dường như cậu ấy tách ra khỏi thế giới, thoát khỏi bụi trần, không có gia đình, chẳng có người thân. Tôi chỉ biết cậu ấy đến từ miền Bắc, tôi cũng có lần nghi ngờ cậu ấy là con cái ông lớn nào đó ở Bắc Kinh, thế nên mới chẳng sợ gì trời đất như vậy

Đêm hôm đó, một mình tôi trốn trong phòng, hồi tưởng lại từng trang trong kí ức của mình. Nếu như tôi biến nó thành một bộ phim thì bộ phim ấy xem ra còn có một kịch bản khác nữa

Đó là một câu chuyện tình:

Trương Văn Lễ sau khi bước vào trường Đại Học Vũ Hán cảm thấy bất mãn với cuộc sống tẻ nhạt. Trong trí tưởng tượng của cậu, trường Đại học là xứ sở đầy hoa và tự do, nhưng khi Hàn Huyền – người đầu tiên mà cậu ấy thần tượng bị đuổi ra khỏi trường, cậu ấy bắt đầu thêm chán nản. Lúc này cậu ta hình dung ra một người bạn cùng phòng, chính là Quý Ngân Xuyên, có sự nghịch ngợm của Hàn Huyền, lại có cả sự thông minh nhanh nhẹn và nội tâm hơn hẳn Hàn Huyền

Trong thời gian tập luyện quân sự, cậu ấy thích một cô gái – hoa khôi của khoa Ngô Vũ Phi, nhưng do tự ti, cậu ấy không dám tiếp cận và theo đuổi cô ấy, đặc biệt sau vụ tỏ tình đầy lãng mạn của Hàn Huyền bị cự tuyệt, Trương Văn Lễ bắt đầu tưởng tượng một Quý Ngân Xuyên kiệt xuất, còn tạo ra một nhóm ba người, rồi duy trì mối quan hệ tam giác không chiến tranh, cũng chẳng hòa bình,. Cậu ta cứ dùng đấng không dám lật bài ngửa là vì cậu ấy sợ bị thất bại

Thế là trong mắt cậu ấy, ba người đó làm nên tất cả những chuyện đặc sắc nhất trong trường đại học, từ việc thiết kế cho đêm dạ hội đến việc uống rượu, từ việc đá bóng cho đến chuyện đánh nhau, rồi đến chuyến du lịch cuối khóa, Quý Ngân Xuyên lúc nào cũng thay cậu làm những việc mà cậu ấy muốn nhưng không dám làm

Nhưng trong mắt Ngô Vũ Phi, từ đầu đến cuối đều là câu chuyện tình yêu lãng mạn phong hoa tuyết nguyệt của hai người . Có lẽ trong mắt Trương Văn Lễ còn có sự hiện hữu của một người thứ ba và cô ấy lại yêu con người không có thực đó. Cô ấy luôn cho rằng Trương Văn Lễ yêu mình, mặc dù cậu ta chưa bao giờ thể hiện tình cảm, nhưng rồi cũng sẽ đến lúc cậu ấy làm điều đó

Rồi cũng đến ngày chia tay, lúc đối mặt với thời khắc chia ly, Ngô Vũ Phi không cầm nổi lòng hờn trách hỏi Trương Văn Lễ tại sao không đi cùng cô ấy, Trương Văn Lễ lại dồn hết trách nhiệm cho con người mà cậu ấy tưởng tượng – Quý Ngân Xuyên. Tất cả việc mà cậu ấy có thể làm chỉ là ôm chặt cô ấy trong đêm trước ngày chia tay, mặc cho nước mắt cô ấy tuôn rơi như mưa cũng không thể làm cậu ta bận lòng

Trong mắt của Trương Văn Lễ, cậu ta cảm thấy mình rất cao thượng thậm chí còn rất vĩ đại, bỏ qua tình yêu của mình, tác thành cho đôi bạn mà cậu ấy cho là hoàn mỹ nhất, bởi vì cậu thấy Ngô Vũ Phi và Quý Ngân Xuyên đúng là một đôi trời sinh. Và lại cậu ấy luôn cho rằng dưới sự quan tâm, chăm sóc của Quý Ngân Xuyên thì Ngô Vũ Phi chắc chắn sẽ có một tương lai tốt đẹp và hạnh phúc

Nhưng trong mắt Ngô Vũ Phi, Trương Văn Lễ hóa ra lại nhu nhược, ích kỷ thậm chí vô liêm sỉ đến vậy, đành lòng để cô ấy một mình phiêu bạt đến miền Bắc

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Làm Lỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

CHƯƠNG 51

Sau đó tôi suy sụp suốt 3 ngày, khi những kí ức đẹp đẽ của mình bỗng nhiên bị người khác coi là giả tưởng, khi đương giấc mộng đẹp đột ngột bị gọi dậy và khi mà người bạn thân nhất bỗng biến thành hư cấu thì bất cứ ai cũng bị suy sụp mà thôi. Ba ngày sau tôi tắt máy di động, ngắt dây điện thoại, tôi chỉ muốn tĩnh lại một chút, tạm quên đi thế giới huyền ảo ồn ã bên ngoài. Tôi đang cố lắng nghe tiếng nói của trái tim mình, để nó mách bảo tôi nên làm gì

Ngày đầu tiên tôi chìm trong đau khổ, tôi mơ một giấc mộng dài, trong mơ, vẫn là ba đứa chúng tôi, mỗi đứa một ba lô, chúng tôi ngao du khắp các thành phố đến vùng núi cao như ba con chim di cư bị lạc đàn, cố gắng bay, phiêu bạt không biết điểm đích là đâu

Thình thoảng Ngân Xuyên lại cao giọng hát bài: “Hải âu trên cát”: “Nếu đời người không có những giấc mơ, thì sẽ cố sải cánh được bao lâu..”

Có lúc Ngô Vũ Phi nghiêm mặt nói với chúng tôi: “Chỉ cần chúng ta ở bên nhau thì sẽ không còn cô đơn nữa”. Nhưng tôi cho rằng từ “chúng ta” mà cô ấy nói là chỉ ba đứa chúng tôi

Còn nhớ lần chúng tôi chơi halflife để xác định ai chủ chỉ bữa tối, Ngô Vũ Phi đã than ngắn thở dài: “Anh chàng Trương Văn Lễ này chỉ có thể làm người tốt được thôi”

Có lần trong buổi thảo luận của cả lớp về chủ đề: “Tôi có một ước mơ”, Quý Ngân Xuyên mặt ranh mãnh nói: “Tôi có một ước mơ, đó là trở thành một chiến sĩ Quân đội nhân dân Trung Hoa xâm chiếm Nhật”

Còn có cả lời Ngân Xuyên kêu lớn: “Minh thầm yêu các hoa khôi trong lớp từ tiểu học đến đại học và cũng được họ thầm thương trộm nhớ”. Sau đó Ngô Vũ Phi phản đối: “Tớ chỉ tin vào vẻ trước thôi..”

Cuối cùng giấc mộng đó dần vỡ tan tành, từng chút một, như những cánh hoa rơi là tả, biến thành buổi tối trước hôm tốt nghiệp, khi mà Ngô Vũ Phi dựa

đầu vào ngực tôi, ngược nhìn pháo hoa và những ngôi sao lấp lánh trên trời, biến thành cô ấy một mình trên chuyến tàu lên phương Bắc. Không biết tôi hôm đó, cô ấy có rơi lệ vì thấy cô độc không, không biết trong lòng cô ấy đã hờn giận tôi biết bao nhiêu lần..

Cả ngày hôm sau tôi miên man nhớ lại giấc mơ tối qua, tôi rất buồn, ủ rũ. Anh chàng Quý Ngân Xuyên tinh ranh đó bỗng nhiên lại chưa từng tồn tại và sau này cũng không tồn tại, tất cả đều là do tôi đang tự lừa dối mình, tôi là một kẻ nhu nhược bất tài

Đến ngày thứ ba có trận chung kết cúp UEFA. Không biết có phải ông trời có ý mách bảo cho tôi một đạo lý, rằng kì tích và thần thoại không chỉ có trong truyền thuyết. Trận đấu đó đã viết lên một câu chuyện thần thoại Hy Lạp, khi mà đội bóng vô danh bỗng dành ngôi vô địch

Tôi bỗng sững người, việc Quý Ngân Xuyên chỉ có trong sự tưởng tượng của tôi, mặc dù cho thấy tôi rất nhu nhược nhất gan, chỉ biết đánh bại kẻ thù qua trí tưởng tượng, nhưng nhìn từ một góc độ khác thì Ngân Xuyên cũng là một phần trong tôi, tôi cũng có những khí chất của cậu ấy, chỉ là ý thức của tôi đã lấn át phần tiềm thức. Quý Ngân Xuyên thực ra là tôi, tôi chính là Quý Ngân Xuyên, cậu ấy sống trên thân xác tôi, ở trong sâu thẳm linh hồn tôi

Hôm đó là một ngày cực kỳ trọng đại đối với Hy Lạp, đồng thời cũng là một ngày rất quan trọng với tôi, dù cho ý nghĩa của ngày đó với tôi không thể bằng việc Hy Lạp đoạt ngôi vô địch. Bởi vì tôi đã đưa ra một quyết định, tôi đã nghe được tiếng nói của trái tim mình. “Đời người là những trận bóng, mục đích của cả đời chính là những lần sút bóng vào lưới đó”

CHƯƠNG 52

Sáng ngày thứ tư tôi dậy rất sớm, chải chuốt chỉnh tề, lúc soi gương có mấy lần tôi hoa mắt thấy mình thành Quý Ngân Xuyên. Trước khi ra khỏi cửa tôi còn nghe bài hát của Hứa Ngụy

Không gì có thể ngăn cản

Bạn hướng về tự do

Một cuộc sống ngao du

Trong lòng bạn không có gì vương bận

Đi xuyên qua những tháng ngày u tối

Cũng có khi bạn cảm thấy do dự

Trong khoảnh khắc bạn cuối đầu xuống

Mới phát hiện ra con đường ở dưới chân

Một thế giới tự do trong tim

Cao xa và trong suốt đến thế

Nở rộ những bông sen xanh không bao giờ lụi tàn

...

Sau đó tôi ngừng đầu bước tới công ty, trong lòng luôn nghĩ Quý Ngân Xuyên và Hứa Ngụy giống nhau, hai người họ giống như những cao tăng tu hành hàng nghìn năm, đứng trên cao nguyên, trên những tầng mây, mỉm cười nhìn mọi vật..

Vừa đến công ty, quẹt thẻ bước qua cửa, rất nhiều đồng nghiệp đã nhìn tôi với ánh mắt khác thường, dường như họ biết tôi bị tâm thần phân liệt. Đáp lại nụ cười thân thiện của họ tôi vẫn giữ thái độ lạnh lùng băng giá như mọi khi, đi thẳng đến chỗ của tôi, ngồi xuống và bắt đầu việc đầu tiên của mình

Tôi mở máy tính, tìm số di động của một người và nhắn tin đi, 10 phút sau, tôi gửi tất cả những thứ trong máy ông Ngu trong máy tôi vào hòm thư của người đó, rồi bắt đầu xóa những thứ thuộc về cá nhân tôi, tắt máy và thu dọn vật dụng cá nhân – Tôi vẫn giữ cả những bức thư Ngô Vũ Phi gửi cho tôi từ khắp nơi trong cả nước

Việc thứ hai là viết đơn xin thôi việc. Vừa gõ xong đơn xin thôi việc, một nữ đồng nghiệp bước đến bên tôi tỏ vẻ thông cảm “Ba hôm nay cậu đi đâu vậy, sao không xin phép lấy một tiếng, giám đốc Ngu tuyên bố sẽ đuổi việc cậu đấy”

“Thế thì đúng lúc đấy” – Tôi nói luôn

“Cậu điên à, mau đi nói vài câu với ông Ngu, may ra còn cơ hội cứu vãn”

“Ừ, cảm ơn!”

Tôi đi đến phòng giám đốc Ngu, ông ta cũng chẳng thèm ngừng đầu lên, tiếp tục xem các giấy tờ. Tôi gõ vào bàn nói: “Này, ông tìm tôi có việc gì mau nói đi”

Ông ấy kinh ngạc nhìn tôi, dường như không tin vào mắt mình, nhìn hồi lâu rồi nói:

“Cậu đã nghỉ ba ngày không có lí do”

“Ừm” – Tôi nói, vẫn cái tính khí trầm lặng như bao năm nay

“Cậu bị công ty sa thải”

“Ừm” – Tôi vẫn vậy

Ông ta hết sức ngạc nhiên. Có lẽ trong tưởng tượng của ông ấy tôi phải khổ sở van xin ông ta, lần trước lúc ông ấy đuổi một đồng nghiệp, người đó suýt bật khóc gọi ông ta là bố, hôm nay chắc hẳn ông ta thấy rất bất ngờ, nhưng ông ta không biết được rằng thời khắc bất ngờ nhất vẫn còn ở phía sau

“lát nữa kết toán xong, dọn sạch đồ là cậu có thể đi”

“Ừm, cảm ơn” – Lần này tôi nói thêm hai từ, còn ông ấy nhất định nghĩ tôi điên rồi

Tôi về chỗ, ôm những vật dụng của mình giao cho bảo vệ kiểm tra, sau đó đi đến các phòng làm nốt thủ tục rồi ra về. Tôi ôm những đồ vật của mình bước vào thang máy xuống tầng một. Cửa thang máy vừa mở ra, đột nhiên xuất hiện một ánh sáng chói mắt, còn thêm một phụ nữ trung niên sát khí đằng đằng

Tôi biết phen này Ngưu thủ thảm rồi

CHƯƠNG 53

Nghe nói tôi bỏ học để đi Bắc Kinh thi cao học, Dương Tiểu Tuyết ngạc nhiên hỏi:

“Cậu điên rồi sao?”

Cô ấy kéo tôi đến bên chiếc cửa kính lớn, chỉ vào dòng người phía dưới tôi rồi nói: Cậu nhìn họ xem, nhìn những người ăn mày, những người nghệ sĩ kìa, những người hát rong kia kìa, họ đang ngưỡng mộ, ao ước được như cậu, còn cậu thì muốn nhảy xuống từ tầng lầu mà hàng vạn ánh mắt đang mơ ước này, mặc dù lúc đầu cũng có cảm giác bay lượn đấy, nhưng tôi nói với cậu, rồi có một ngày cậu sẽ rơi xuống mặt đất, thịt nát xương tan, mặt mày biến dạng..”

“tôi không quan tâm, tôi đã nghỉ rồi” – Tôi nói rất nhanh và kiên định, cảm giác như những câu nói này chưa qua bộ não của tôi đã được phát ra ngoài rồi, có lẽ là Quý Ngân Xuyên ở trong tôi đang nói

Tiểu Tuyết cười phá lên, giọng điệu cũng thay đổi: “Thật không ngờ hai ngày nay cậu thay đổi nhiều đến vậy, nhưng yên tâm đi, mình nhất định sẽ giữ bí mật cho cậu, bác sĩ chúng tôi luôn có đạo đức nghề nghiệp mà”

“Cảm ơn cậu, hôm nay tôi đến đây vẫn còn một việc muốn nhờ cậu”

“Có việc gì cậu cứ nói đi”

“Cậu giúp tôi tổng hợp lại các số điện thoại và địa chỉ gần đây của Ngô Vũ Phi cùng thời gian biểu mà cậu cũng đừng nói tất cả những gì liên quan đến tôi với cô ấy, cũng đừng nói với Phi là tôi muốn đi Bắc Kinh tìm cô ấy”

Dương Tiểu Tuyết vui vẻ nhận lời, còn nói bất cứ lúc nào tôi muốn đều có thể liên lạc với cô ấy và trước khi đi sẽ giao mấy thứ kia cho tôi

Tôi vui vẻ đi xuống, nhưng không may vừa xuống dưới chân tôi lại phát hiện ra cái biển số xe đó, lần này không đợi cô ấy hỏi thúc tôi đã tự mở cửa bước lên xe

Lần này tôi là người lên tiếng trước: “Đặc vụ này của em..”

Cô ấy vừa thấy tôi căng thẳng, bỗng trở nên chanh chua, mắng tôi không tiếc lời: “Hai người...đôi gian phu dâm phụ!”

“Cô nói gì?”

“Đại học Vũ Hán của các người đúng là nơi sản sinh ra các đôi gian phu dâm phụ!”

Bốp!

Một cái bạt tai, từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên một thằng hiền như tôi tát người khác, xem ra cũng là lần đầu tiên Lý Lê bị ăn tát, đều là lần đầu. Cô ấy thần thờ, dường như không dám tin một thằng một sách như tôi lại có thể đánh cô ấy

Tôi quay người bước đi, một lúc sau có tiếng cô ấy hét phía sau lưng: “Anh cút ngay đi cho tôi, cho khuất mắt tôi, cái tên Vũ Đại đáng chết..”

Tôi lại quay đầu lại, cô ấy tưởng tôi định ra tay liền làm động tác phòng thủ, thật nực cười:

Tôi chỉ nhấn mạnh từng chữ: “Đi mà mua bằng thạch sĩ ở trường đại học “đanh giá của cô”

Lúc quay lưng bước đi tôi lại cảm giác thấy Quý Ngân Xuyên, cậu ta trong tim tôi đang cổ vũ cho tôi

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thế Làm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

CHƯƠNG 54

Hôm định thưa chuyện với bố, tôi vẫn lo lắng rất lâu, nhưng nghĩ tới Quý Ngân Xuyên đang ở trong cơ thể tôi, tôi không còn lo gì nữa.

Lúc ăn cơm xong, tôi bình tĩnh nói: “Bố, con có một chuyện muốn thưa với bố”. Bố tôi ngồi trước tivi vừa xem thời sự vừa nói: “Có chuyện gì vậy?”

Tôi vẫn bình tĩnh: “Con xin thôi việc rồi”.

Bố tôi vẫn chưa hiểu, ông nói: “Sao vội vậy, thế cơ quan chỗ Lý Lê thì sao rồi?”

“Không phải, con không làm chỗ đó, À đúng rồi, con báo với bố chuyện này nữa”.

“Cái gì?”

“Con và Lý Lê chia tay rồi”.

Một chiếc gat tăn bay về phía tôi, rất nhanh và rất chuẩn, chính xác như tên lửa đạn đạo lưu động phục vụ chiến tranh của Mỹ. Tôi không né đi, nó rơi trúng đầu, đau điếng.

“Cái thằng nghịch tử này!”- Bố tôi tức giận quát.

Mẹ nhìn thấy chiến sự xảy ra, liền chạy tới chắn cho tôi, như dáng điệu của đồng chí Huỳnh Kế Quang năm nào. Bà nói: “Có đau không con?”

Tôi nói: “Không sao ạ, mẹ, thực sự không sao đâu, để con giải thích với bố”.

“Tao không nghe mày giải thích gì cả, mày cút đi ngay cho tao”- Bố chỉ ra cửa và nói.

:Con Không đi”. Nói xong câu này, tôi cũng thấy hơi buồn cười.

Nhưng bố tôi thì không hề cười, ông nói: “Được rồi, mày không đi thì tao đi”>

Ông bỏ về phòng mình, đóng sầm cửa lại. mẹ vội chạy đi lấy dầu Hồng Hoa cho tôi. Tôi xoa dầu, vẫn còn rất cứng, không sao cả, chỉ là a chạm một chút thôi mà, cái gat tăn đó đã vỡ nhưng đầu tôi vẫn chưa vỡ, xem ra sau khi Quý Ngân Xuyên hợp thành một quả nhiên rất cứng cáp.

Mẹ tôi vừa xoa dầu Hồng Hoa cho tôi vừa xót xa mắng bố, một lúc sau, tôi lấy 16 số tiền tiết kiệm mấy năm nay mà tôi vừa rút ở Ngân hàng về, tất cả là 6 vạn tệ, tôi đưa hết ẹ rồi nói: “Mẹ, có lẽ con phải rời Thượng Hải”.

Mẹ tôi đang xoa dầu Hồng Hoa, bỗng buồn g tay, ngạc nhiên đến mức không thốt được ra lời nào. Mẹ lặng người chẳng nói chẳng rằng, rồi bà ôm lấy tôi. Đây cũng là lần đầu tiên từ khi tôi lớn bà ôm chặt tôi thế này. Một lúc sau, bà nói: “Thằng con quý tử của mẹ, chuyện của con còn đặc sắc hơn phim truyền hình dài tập vậy! Có thật là con quyết định đi rồi sao?”

Tôi vừa thấy ấm áp vừa buồn cười: “Con thực sự phia đi mẹ ạ, con thật có lỗi với cô gái đó”.

Câu trả lời của mẹ giúp tôi hiểu được bà thực sự còn lãng mạn hơn tôi. Bà nói: “Mẹ

ủng hộ con, thế nhưng không đượ cho bố con biết, mấy ngày nay mẹ đã làm thay việc của ông ấy rồi”.

Thực ra tôi không định giải thích cho bố, cũng không mong có sự thông cảm của ông. Tôi nghĩ có nói gì cũng vô ích, chỉ đến khi tôi thành công thì ông mới hiểu được, trên đời có rất nhiều người như vậy. Cái thế giới TMD này, có lẽ tôi đã nhìn thấu.

Mẹ lại ôm tôi rất lâu rồi mới để tôi đi xuống, hơn thế lúc đi, mẹ lại lấy ra 2 vạn trong số tiền tôi đưa bà rồi nói: “Số tiền còn lại của con mẹ cũng không

cần đâu, mẹ sẽ giữ giúp con, sau này con đến đó học cao học nhớ phải giữ gìn sức khỏe”.

Vì câu nói này của mẹ, tôi nghĩ bằng mọi cách tôi phải thể hiện mình ấy người kia thấy .

Sau khi xuống lầu, tôi không gọi xe về khu tập thể ngay mà chạy tới cái xích đu trong vườn hoa. Có cô bé với bím tóc nhỏ ngồi bên nhìn tôi, nhìn hồi lâu rồi cất giọng non nớt:” Chú ơi, chú già vậy rồi còn thích chơi xích đu ạ?”.

Vừa nghe câu nói này tôi suyt chút nữa ngã nhào từ trên xích đu xuống, không nhâm thì tôi mới 24 tuổi thôi mà. Đúng là một cô bé dễ thương!Tôi hỏi:” Cháu bé, cháu mấy tuổi rồi?”.

Cô bé nũng nịu nói:” Cháu nói vời chú nè, cháu 7 tuổi rồi đó!”.

Tôi bắt chước giọng cô bé :” Được rồi, thế sao cháu lại ở bên ngoài một mình thế này, buổi tối phải trở về nhà chuẩn bị làm bài tập chứ”.

Cô bé nói tiếp:” Cháu làm xong rồi, bây giờ là giờ chơi, cháu không chơi một mình đâu, Tiểu minh, Tiểu Cường đền đang xem hoạt hình ở nhà, cháu ở đây đợi các bạn ra chơi”.

Vừa nghe đã biết cô bé này đã nhiễm toán học ứng dụng bậc tiểu học, đến gọi tên cũng phải Tiểu này, Tiểu kia. Trong sách toán bậc tiểu học thường thế này:” Tiểu Minh có hai chiếc bút chì, Tiểu Cường có ba chiếc bút chì, hỏi hai bạn có bao nhiêu chiếc bút chì?”

Tôi lại tiếp tục hưởng thụ cảm giác ngồi trên xích đu mà lúc nhỏ chưa từng d8u7o75c cảm nhận. Cô bé đó đột nhiên nói:” Chú ơi, chú xem các bạn ấy đến kia!”.

Tôi nhìn theo, ồ, hai cậu bé đầu củ cải kia chắc là Tiểu Minh và Tiểu Cường mà cô bé vừa nhắc.

Cô bé nhảy từ trên xích đu xuống, kéo tay hai cậu bạn rồi nói:” Chú ơi, chú ơi, đây là Tiểu Cường, còn đây là Tiểu Minh”.

Sau đó cậu bé tên Tiểu Cường đó bỗng kêu lên:” Chú ơi, sao đầu chú bị thương vậy”.

Tôi sờ lên đầu, có miếng gạc mẹ vừa giúp tôi dán. Cậu nhóc bne6n cạnh nói chen vào:” Chú ơi, hình như chú là Tiểu Bạch đại ca ở phố kia phải không?”

Tôi cười, búng mũi cậu bé rồi nói :”Đây là bị kẻ xấu đánh đấy”.

Cô bé hỏi :” Kẻ xấu nào hả chú?”

“một người tốt , chỉ hơi xấu thôi. Chú phía đi đây, các cháu đừng chơi muộn quá nhé, buổi tối dễ có kẻ xấu đó.”

“Không sao đâu”- Cô bé sụt sị nước mắt-“ Tiểu Cường và Tiểu Minh sẽ bảo vệ cháu , tạm biệt chú nhé.”

“Nhóc ạ, tạm biệt cháu”.

Tôi ngược lên nhìn ánh đèn hắt lên từ cửa sổ nhà mình. “Tạm biệt, tạm biệt ông bố xấu tính của con, tạm biệt người mẹ tốt nhất trên đời”. Nói xong tôi mỉm cười vui vẻ rời vườn hoa. Vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn ba bạn nhỏ đang chơi đùa, đột nhiên tôi thấy cay cay mũi, vừa vui vừa muốn khóc, bởi tôi thấy ba cháu bé chơi với nhau rất vui, rất giống như giấc mơ đã qua của tôi.

CHƯƠNG 55

Hôm đi tôi không nói với mẹ, bởi tôi sợ bà buồn. lần trước tiền tôi đi Vũ Hán bà cũng nước mắt nước mũi giàn giụa. tôi sợ lần này bà sẽ đau lòng hơn, lỡ mà bà ôm lấy tôi không cho tôi đi thì thật là khó xử, không khéo trở về lại bị bố tổng công koch1 bằng gạt tàn ấy chứ. Lần này tôi lên Bắc Kinh với một ý chí quyết thắng, không vào Bắc Địa không về.

ở Thượng Hải tôi không có bạn thân nào cả, chỉ có Tiểu Tuyết đến tiễn. cô ấy đưa cho tôi tấm bản đồ Bắc Kinh tích kín những nơi trong kinh thành mà Ngô Vũ Phi đã từng đến, rồi nói với tôi:” Chúc cậu thành công!”.

Trước khi lên máy bay, tôi chỉ nói với cô ấy hai chữ:”Cảm ơn”.

Tiểu Tuyết cười :”Đợi đến ngày vui của cậu và Phi Phi , tớ nhất định sẽ tới”.

“Chắc chắn đấy nhé”- Tôi hỏi

“Chắc chắn rồi”

Tôi lại quay đ

ậu nói thêm” Nhớ dẫn theo cậu bạn trai người nước ngoài của cậu đấy”.

Cô ấy cười :”Nhất định”.

Máy bay đã cất cánh , bay vào khoảng không cao vời vợi,nhìn hàng đèn dài tít tắp bên dưới, mặt đất nhấp nhô, khung cảnh thật hùng vĩ. Tôi thấy mình thật hào hứng, trái tim dường như đang thăm thẳm hát. Tôi nghĩ sự hào hứng này chỉ có những chú chim từng khao khát được tự do bay lượn

trộn mới hiểu được, chú chim sắp bắt đầu cuộc hành trình vô định, mới thấy được mặt đất trắng lè ở phía dưới.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy Quý Ngân Xuyên trong tôi lên tiếng:

“ai nói tuổi trẻ không thể lắm lỗi, còn trẻ ranh thì... con mẹ nó,đủ thứ...”

CHƯƠNG 56

Cô MC Ngô Vũ Phi vẫn giữ thói quen của nhiều năm trước , dù bận rộn thế nào, cứ đến cuối tuần cô lại đi xem phim. Đây là thói quen hình thành từ thời đại học, lúc đó, cô ấy không như bây giờ đơn độc ngồi lẩn giữa đám người huyền ảo, khi đó có người bạn tốt nhất luôn cùng cô chia ngọt sẻ bùi, cả nụ cười và nước mắt .

Cô ấy đeo chiếc kính râm, mặc chiếc áo gió, rồi rời nhà bước qua con đường dài, bước qua gió đêm , bước qua ánh tịch dương còn sót lại trên đám lá, Cũng giống như mấy năm trước cô cùng Trương Văn Lễ đi qua vườn đào, vườn quế, vườn phong, vườn mai tuyệt đẹp rồi đến thư viện xem một bộ phim kinh điển. Đó cũng là một buổi chiều hoàng hôn ánh nắng chiều rơi rớt, cánh chim chao liệng, không khí thoáng thoảng một mùi hương thật khó diễn tả, họ cứ thế hào hứng đi xem câu chuyện của người khác, thế nhưng ai sẽ chứng kiến câu chuyện của chính họ?

Cô bước và rạp, rồi ngồi trong bóng tối. Cứ mỗi lần như vậy, cô luôn cảm thấy anh vẫn đang bên cạnh nhìn cô, giống như mấy năm trước vẫn hay lên nhìn cô. Mỗi lần xem phim cô đều hi vọng có một tiếng nói thì thầm bên tai, nói với cô diễn biến tiếp theo sẽ ra sao, tiếp sau đó sẽ xuất hiện người nào, có việc gì đó xảy ra. Nhưng đã ba năm rồi, đó chỉ là âm thanh vọng lại từ miền kí ức

Hôm nay cô tìm được chỗ ngồi rất nhanh, bởi chẳng có mấy người, chính xác thì chẳng có người nào khác. Chắc chắn cô ấy đang buồn, hôm nay phải chăng không chiếu phim? Đương lúc đang buồn bộ phim bắt đầu được chiếu, nhưng không phải bộ phim giới thiệu bên ngoài mà được quay bởi chiếc máy quay DV gia đình, mặc dù tay nghề còn non nớt nhưng cảnh quay rất đẹp và hài hước. Trong phim có hai nhân vật chính, trong đó có một chàng trai luôn coi trọng mình có hai con người, luôn luôn lừa dối bản thân và lừa dối cả cô gái đó, tất cả đều quen thuộc đến thế, sự hợp tác ăn ý trong đêm dạ hội, từng câu nói tiếng cười trên tàu, cảnh pháo hoa trong đêm trước ngày tốt nghiệp, sau màn pháo hoa hai người cô đơn mỗi người một nơi..

...

Đương nhiên phần trên đều do tôi tưởng tượng, trí tưởng tượng của tôi vốn rất tốt. Bây giờ ngồi trong hậu trường chờ đợi bộ phim kết thúc. Tôi hơi căng thẳng, nhưng giờ đây cứ khi nào căng thẳng tôi đều có liệu pháp, tôi coi mình là Quý Ngân Xuyên thì mọi việc sẽ OK thôi

Bộ phim đến đoạn cao trào nhất bỗng có tiếng nhạc cất lên, tôi bước ra, đứng dưới ánh đèn. Cảm giác lúc đó giống như câu nói mở đầu trong tác phẩm “Trăm năm cô đơn” mà tôi thích nhất

Nhiều năm sau khi đứng dưới ánh đèn sân khấu, tôi đều nhớ lại buổi tối tuyệt vời khi Ngô Vũ Phi lần đầu tiên lên sân khấu, cũng nhớ lại đêm pháo hoa rực rỡ trước ngày tốt nghiệp, nhớ lại lúc chia tay ở sân bay Ngô Vũ Phi muốn tôi hát một bài cho cô ấy nghe nhưng bị tôi từ chối..

Tôi cất giọng hát bài hát đã vang lên trong lòng tôi hàng ngàn hàng vạn lần, mặc dù đã trễ mắt ba năm

Tâm trạng của em thường bay bổng

Muốn bay bổng khắp chốn

Mong chớp lấy một chút an ủi

Em thường thích quanh quẩn giữa đám đông

Em sợ nhất cảm giác cô đơn

Con tim em mong manh thế, vừa chạm đã vỡ

Chỉ sợ làn gió thổi

Em muốn có nhiều người bên cạnh

Em sợ nhất bóng đêm đen mỗi ngày

Nhưng rồi trời vẫn tối và người rồi sẽ đi xa

Không ai có thể mãi mãi ở bên một người

Và cảm giác cô đơn, ai cũng phải đối mặt

Sự kiệt quệ không chỉ có hai đứa mình cảm nhận thấy

Đang hát bỗng mắt tôi nhòa đi, giọng nghẹn lại, ảo giác mơ hồ dần hiện lên trong đầu tôi, đưa tôi về thời điểm nhiều năm trước, cũng trong một hội trường giống như thế này, tôi trốn trong cánh gà, đợi nửa kia của mình Quý Ngân Xuyên uể oải ngồi trên sân khấu, cầm mic hát. Anh chàng lãng tử đó bỗng nhiên lại là một phần sinh mạng của tôi ! Nếu không có bức thư đó của Ngô Vũ Phi, có lẽ cả đời tôi cũng không dám đứng trên sân khấu cầm mic hát với cô gái tôi yêu, có lẽ suốt đời tôi sẽ không phạm sai lầm, sống một cuộc sống mầu mị, có lẽ cả đời này tôi sẽ nhốt mình trong chiếc lồng không dám ước mơ đến khoảng trời xanh bên ngoài..

Tôi thấy Ngô Vũ Phi ngồi dưới cũng lặng người đi, chắc chắn cô ấy đang nhớ ra điều gì,nhớ lại mỗi tiếng cười trong chuyến du lịch cuối khóa của chúng tôi, nhớ hôm ba đứa bị mất ba lô lang thang trên đường phố Tô Châu lúc nửa đêm, nhớ lại lúc cô ấy ngồi cạnh tôi đang bị nhốt ở trên nhà, nhớ đêm tốt nghiệp cô ấy dựa vào lòng tôi, cùng tôi uống say..

“Phi Phi, anh hứa sẽ yêu em gấp bội, phần của anh và của cả “Quý Ngân Xuyên” nữa

Trong phút chốc mọi thứ như trở lại năm 2001, trên đoàn tàu xuyên qua núi cao đồng bằng, trở lại đêm pháo hoa rực rỡ trên nền trời đen tuyền, trở về đêm đây cảm xúc với ca khúc cách mạng vang vọng núi đồi, trở lại buổi tối khi Alexander bị đánh đến nỗi phải quỳ xuống xin tha..

Sau cùng khuôn mặt tuần tú của anh chàng Quý Ngân Xuyên vỡ vụn dần, tan thành tàn tro nhưng khuôn mặt xinh đẹp của Ngô Vũ Phi lại hiển hiện rõ ràng hơn

Tôi lại nghẹn ngào hát:

..

Khi cô đơn em nhớ đến ai

Em có muốn tìm một người ở bên cạnh

Niềm vui, nỗi buồn của em chỉ có anh hiểu thấy

Hãy để anh lại được cùng em sánh bước trên đường đời

...

Bây giờ tôi mới hiểu anh chàng Quý Ngân Xuyên trong tượng trưng của tôi hát bài hát này không phải dành tặng cho Ngô Vũ Phi mà là cho chính tôi, thực ra bản thân tôi mới là người sợ sự cô độc, người muốn bay bổng khắp chốn, tôi mới là người có trái tim mong manh..

Tôi vừa hát vừa từng bước tiến về phía Ngô Vũ Phi , tôi thấy cô ấy đã khóc, tôi vẫy vẫy tay, nói khẽ: “Juliet”

Vũ Phi cố nở nụ cười, nhẹ nhàng nói : “Romeo”

Tôi nói: “Giờ anh đến đáp ứng nguyện vọng thứ ba của em đây. Nói rồi tôi vắt chiếc micro đi, ôm chặt cô ấy vào lòng

Ngô Vũ Phi thì thầm bên tai tôi: “Micro bị anh ném hỏng rồi kìa”

“Lo cái quái gì chứ”

PHẦN KẾT

Ngày mùng 6 tháng 6 một năm sau đó, tôi và Ngô Vũ Phi đang trên đường ra sân bay. Mai là ngày đính hôn của tôi và Ngô Vũ Phi, chúng tôi ra sân bay đón Dương Tiểu Tuyết và cậu bạn trai người nước ngoài của cô ấy

Tôi ngồi trên xe nhìn ngắm thành phố Bắc Kinh phồn hoa đang lướt qua bên ngoài cửa kính, chợt thấy uể oải, nghĩ lại một năm qua cảm thấy thật khó tả.

Sau khi đến Bắc Kinh, trước hết tôi dành sau tháng cho việc ôn thi đại học, đó là thời gian tôi mãi khắc cốt ghi tâm, mặc dù tôi biết mình luôn đang điềm cao nhất trong các kì thi, nhưng lần này tôi vẫn dốc hết sức bởi đây là mục tiêu đầu tiên trong chuỗi ngày tự do của mình.

Có những khi trong màn đêm tĩnh lặng, một mình thao thức, tôi lại băn khoăn việc từ bỏ cuộc sống, tiểu tư sản thoải mái để đến đây chịu khổ liệu có phải là quyết định đúng đắn. Lúc đó tôi nghe thấy trong tim mình có hai người tí hon đang tranh luận, một người là Trương Văn Lễ trong quá khứ, người chính là Quý Ngân Xuyên trong dĩ vãng, Trương Văn Lễ đưa ra hàng đồng lý do, còn Quý Ngân Xuyên thì chỉ cần một câu : “Lo cái quái gì, cứ làm trước rồi tính sau”.

Quý Ngân Xuyên luôn mạnh hơn, bởi thế cuối cùng trong hai người Quý Ngân Xuyên luôn giành phần thắng, mỗi lần mất ngủ tôi luôn nhủ thầm” Lo cái quái gì, cứ làm trước rồi tính sau”. Thực tế cho thấy nó rất hữu hiệu.

Sau đó tôi thi đậu vào lớp nghiên cứu sinh khoa Trung văn của Bắc Đại. Hôm nhận được giấy báo nhập học, tôi gọi điện báo ẹ. bố cũng bắt đầu nhớ tôi, bởi tết vừa rồi tôi không về nhà mà cùng Ngô Vũ Phi đến Trương Gia Giới nghỉ lễ của Hồ Nam .

Từ sau khi nhập học ở Bắc Đại là khoảng thời gian tự do nhất trong đời tôi, ban ngày tôi học, buổi tối đi xem phim cùng Vũ Phi, sau đó viết tiểu thuyết

cho cô ấy, viết theo tính cách của cô ấy. Không lâu sau, tiểu thuyết của tôi đã nhận được phản ứng rất tốt ở trên mạng, cũng có nhà xuất bản đến mời tôi kí hợp đồng. C thế, những khi tôi viết được, tôi lại nghe thấy Quý Ngân Xuyên trong tim mình đang quơ tay bực bội.” Lo lắng cái quái gì, cứ viết đi rồi tính nào.:

Trong buổi tuyên truyền trước khi tiểu thuyết được xuất bản, tôi đã làm một việc hết sức nực cười. tôi lại tuyên bố giống ông gì gì đó một năm trước.” Ai đọc xong không khóc cứ đến tìm tôi.

...

Khi tôi đang đắm mình trong viễn cảnh tươi đẹp rằng cuốn tiểu thuyết bán rất chạy ,Ngô Vũ Phi cười tươi như hoa đến bên nói”Anh đang nghĩ gì vậy, anh yêu, anh biết không, hôm nay anh gặp rắc rối rồi đó?”.

“Rắc rối gì thế? Không phải cưới em chứ?”- Tôi hỏi.

“Hừ, việc đó mà là rắc rối à? Anh còn nhớ không?”- Cô ấy véo tôi một cái rồi nói-“ Chẳng phải anh từng nói ai đọc tiểu thuyết của anh xong mà không khóc thì đến tìm anh đúng không?”

“Em yêu, đúng là anh từng nói thế, nhưng sao vậy? Anh thật không nghĩ ra ai có thể có trái tim sắt đá đến thế, đọc một câu chuyện cảm động đến vậy mà không khóc chứ”.

Ngô Vũ Phi nói:” Ừ, có người máu lạnh không khóc đấy, anh ta nói anh ấy bị lừa rồi, phải đến tính sổ với anh.đó ; là bạn trai của Tiểu Tuyết, anh ấy nói đến đây không phải vì đám cưới của tui mình, mà đề đến tính sổ với anh đó.”

Tôi cười rồi nói:”Thật sao? Anh cũng muốn xem tên máu lạnh này ra sao đấy”.

Ngô Vũ Phi mặt đầy bí hiểm, không nói gì nữa. cô ấy cũng giống như Tiểu Tuyết vậy, thích mập mờ , khó hiểu .

...

Chúng tôi vội vã chạy đến cửa sân bay, cố tìm Tiểu Tyết và người bạn trai giữa dòng

người. Do Ngô Vũ Phi học hành không chuyên tam nên mắt vẫn rất tinh. Một lát sau, cô ấy mừng rỡ chỉ về một phía “Kia rồi, kia rồi”

Tôi đưa mắt nhìn theo, thấy Tiểu Tuyết kiều diễm nổi bật trong đám người đông đúc.

Nhưng ngay lập tức tôi sững người, bởi bên cạnh Tiểu Tuyết còn có một người khác, một hình dáng rất quen thuộc, một chàng trai đứng cô lập trong đám đông nhìn chúng tôi cười bí hiểm

Tư duy tôi bỗng trĩu trệ bất thường, đám người xung quanh và tiếng huyên náo đều biến mất, tôi cảm thấy tận thế giới này chỉ có sự tồn tại của bốn người chúng tôi.

Tiếp đó, cậu ta đưa tay ra ám hiệu với tôi và Ngô Vũ Phi , tôi vẫn còn nhớ ý nghĩa của ám hiệu đó:”Hành động cấp 5 sao thành công”.

Hành động cấp 5 sao, hành động cấp 5 sao nào chứ?, tôi cố lục lại trí nhớ, trí nhớ của tôi như một bộ phim bị tua ngược lại...

Từng đọc hành động cấp 5 sao lại hiện hiện trước mắt tôi , tôi vẫn cảm thấy lần cuối cùng nghe thấy từ “hành động cấp 5 sao” là vào thời điểm đó rất quen thuộc...

Bộ phim được tua ngược thật nhanh trước mắt tôi. Từ từ, dừng lại đã!

Là tôi nói lúc tiền Vũ Phi lên máy bay?

Không phải.

Hay là lúc Vũ Phi nói với tôi lúc đón tôi ở nhà ga Vũ Xương?

Cũng không phải .

Thời gian được tiếp tục quay ngược trở lại, cuối cùng tôi đã nhớ ra, đúng rồi, nhất định là lúc đó, cảnh phim dừng lại ở một buổi chiều ánh nắng vàng rực rỡ.

Lúc ấy,cô đồng nghiệp- người đưa lá thư cho tôi- thè giọng gọi:” Trương Văn Lễ, thư của cậu, thư xưa cậu này”. Nói rồi cô ta quẳng vào tay tôi một lá thư dày cộp. tôi mở thư ra xem, bên trong là mấy tấm ảnh và một chiếc lông gà. Cô đồng nghiệp đứng bên cạnh tôi , ánh mắt vốn tỉnh lẹ nhìn chiếc lông một cách hiếu kỳ và càng bị thu hút bởi những tấm hình..

Đó là một tập những bức ảnh tuyệt đẹp: tấm biển” Đại học quốc lập Vũ Hán” bên những cánh hoa đào bay bay, là núi Lô Gia mờ mờ ảo ảo, là thư viện cổ kính mộc mạc nhưng vẫn mang nét riêng độc đáo , còn cả rừng phong sắc đỏ trải dài... thật không hổ danh là ngôi trường đại học đẹp nhất cả nước .

Mấy người đồng nghiệp nhìn thấy liềm xúm lại, ríu rít truyền nhau những bức hình đẹp, còn tôi chỉ chú ý mặt sau của chiếc lông gà, trên đó có dòng chữ nhỏ xíu như những chữ giáp cốt được viết bằng mực nước:

Lệnh thượng khẩn

Gửi đồng chí Trương Văn Lễ

Ngô Vũ Phi lên kế hoạch họp mặt lớp tại trường vào ngày Quốc tế Lao Động, dự tính trong 3 ngày, mời đồng chí nhanh chóng thu xếp công việc. sau khi nhận được thư này hãy nhanh chóng liên lạc với ban tổ chức: Đây là hành động cấp 5 sao...

THE END

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tuổi Trẻ Không Thể Lầm Lỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.